

SCIENCE FICTION FANTASY HORROR

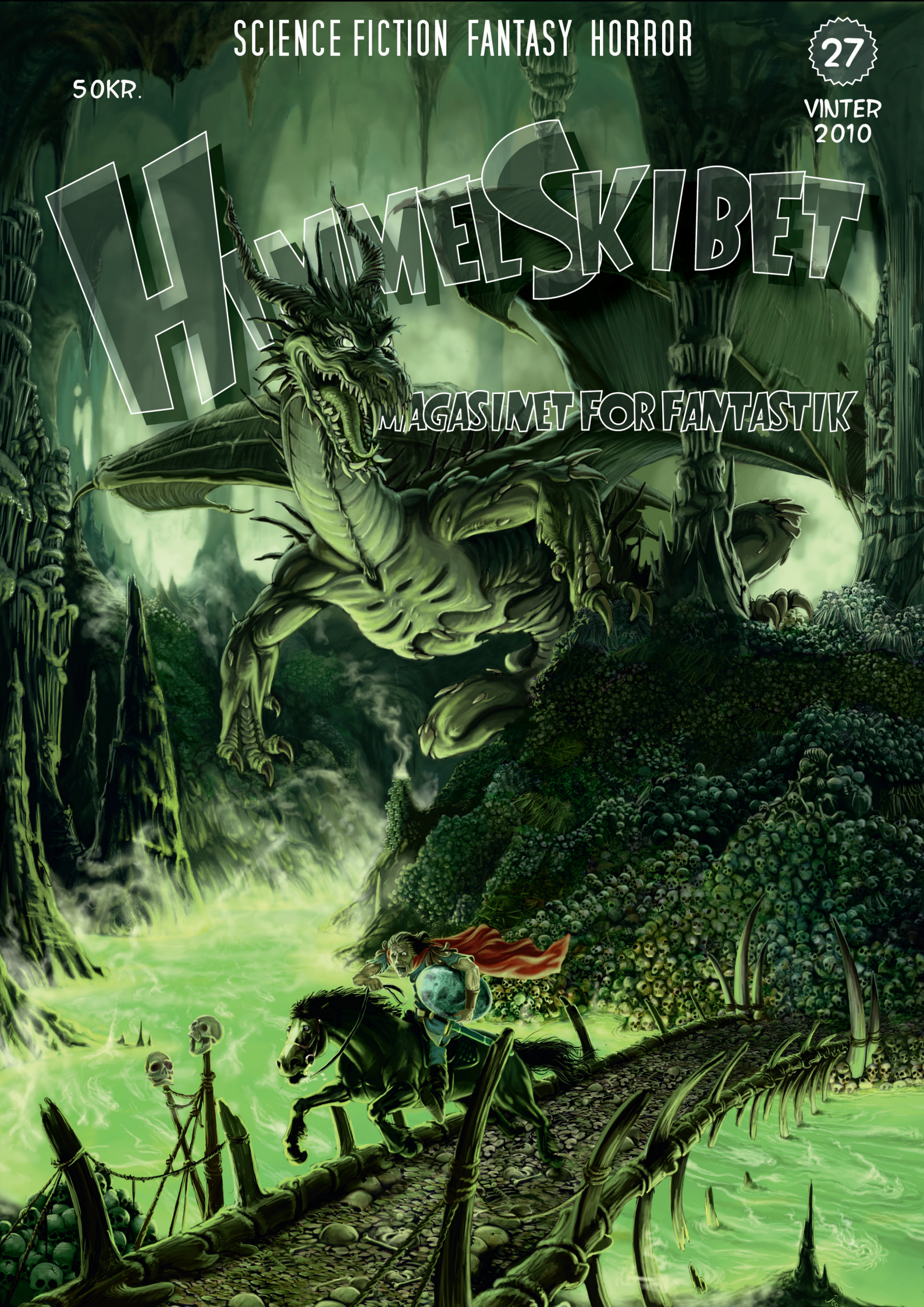
50KR.

27

VINTER
2010

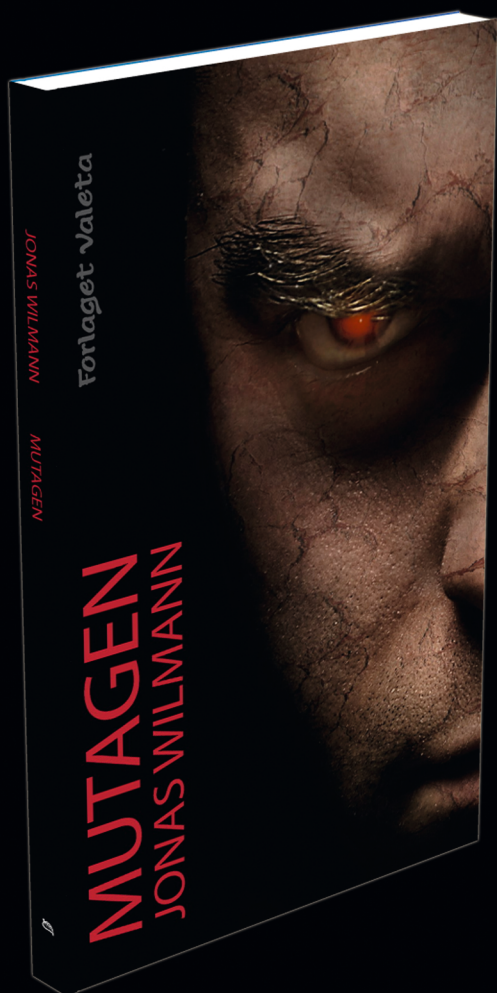
HEMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

MUTAGEN

JONAS WILMANN

Forlaget Valeta

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Nummer 27, Vinter 2011

HIMMELSKIBET beskæftiger sig med de fantastiske genrer. Bladet bringer artikler, noveller, kunst, anmeldelser, nyheder m.v., der på den ene eller anden måde har med fantastik at gøre. Se mere på www.himmelskibet.dk.

HIMMELSKIBET er et non-profit forehavende, der udelukkende bliver produceret af ulønnet arbejdskraft. Alle indlæg er © indlæggenes ophavsmænd.

HIMMELSKIBET udgives af foreningen Fantastik. Læs om Fantastik på www.fantastik.dk.

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Æ. Mogensen
Tlf. 30 65 11 22
himmelskibet@fantastik.dk

Dette nummers redaktør:

Klaus Æ. Mogensen

HIMMELSKIBET udkommer ca. fire gange om året. Medlemmer af foreningen Fantastik modtager bladet gratis. Institutions-abonnement koster 200 kr. for fire numre. Medlemskab eller abonnement kan opnås ved at indbetale 200 kr. til konto i Amagerbanken 5230 0001514301. Husk at angive navn og adresse. Girokort til indbetaling kan rekvireres ved at sende en e-mail til forening@fantastik.dk.

Løssalgspris: 50 kr./stk.

Layout & montage:

Klaus Æ. Mogensen

Forsidegrafik: Michael Bernth

Korrektur:

Laila Vaabengaard, Tue Sørensen, Lykke Hashøj

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri

ISSN-NR: 1603-5836

Deadline for #28: 1/4 2011

Annoncepriser:

Omslag, bagside: 400 kr.

Omslag, inderside: 200 kr.

Helside inde i bladet: 150 kr.

Halvside inde i bladet: 100 kr.

INDHOLD

Forsideillustration: Rasmus Jensen, www.rasmusillustration.dk

Redaktionelt.....3
Af Klaus Æ. Mogensen

Alien 3, Hollywood og Vincent Ward.....4
Artikel af Flemming R.P. Rasch

Glitches.....7
Novelle af Manfred Christiansen

Stangstiv i Oslo. En beretning om Snorfeon 2010.....13
Reportage af Rasmus Wichmann

Commodore 46.....16
Novelle af Morten Carlsen

ANMELDELSER.....20

Mens vi venter på Hobbitten.....50
Artikel af Kim Pierri

Drone.....51

En efterfølger til Ringenes Herre?.....57
Artikel af Kim Pierri

Nyt om fantastik.....58
Af Klaus Æ. Mogensen

Nyt fantastik på dansk.....59
af Janus Andersen

Kalender.....62

REDAKTIONELT

Velkommen til endnu et nummer med noveller, artikler, nyheder og masser af anmeldelser. Det var meningen at dette nummer skulle have haft filmtema, men det blev kun til én artikel om film, men til gengæld en hel del filmanmeldelser

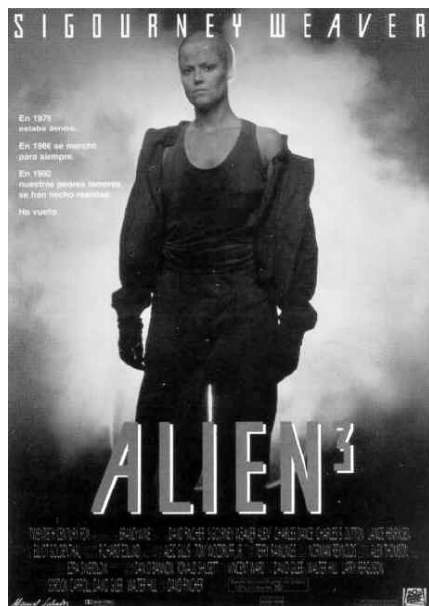
Der har været noget debat i redaktionen i forbindelse med nogle indlæg indsendt under pseudonym. På baggrund af denne debat har jeg (som ansvarshavende redaktør) besluttet at *Himmelskibet* ikke mere vil bragt anonyme eller pseudonyme indlæg. Folk må kunne stå ved det, de har skrevet. En undtagelse kan gøres for forfattere der fortrækker at skrive under fast pseudonym, så længe det er klart at der er tale om et pseudonym og så længe identiteten bag pseudonymet er kendt af redaktionen – og selvfølgelig så længe anonymiteten ikke bliver misbrugt.

Ellers vil jeg blot gøre opmærksom på at *Himmelskibets* hjemmeside www.himmelskibet.dk har fået et betydeligt ansigtsløft. Her kan du blandt andet læse anmeldelser fra tidligere numre. Kig forbi!

Klaus Æ. Mogensen

ALIEN 3, HOLLYWOOD OG VINCENT WARD

Af Flemming R.P. Rasch

Plakaten til Alien 3

Filminstruktøren Vincent Ward

Den tredje *Alien*-film var, da den kom frem, en stor skuffelse for mig og mange andre *Alien*-fans, og først mange år efter, da jeg var i gang med at gense alle fire *Alien*-film, kom jeg på sporet af hvad der var gået galt. Et godt sted at starte, når man undersøger dens slags, er at se på antallet af manuskriptforfattere. Mange forfattere resulterer ofte i en dårlig film, ligesom med kokke og mad. Der var tre stykker, udover en fjerde, der stod som ansvarlig for 'story'. Sidstnævnte var en vis Vincent Ward.

Alien 3 startede som med mange andre 2'ere og 3'ere med at nogle folk i Hollywood synes de ville tjene lidt flere penge på en gammel ide. Man hyrede folk til at skrive manuskripter, så på folk til at instruere filmen og overvejende hvilke skuespillere man skulle prøve at få fat i. Blandt andet blev William Gibson på et tidspunkt hyret til at skrive manuskript, og han nåede at skrive et ganske interessant manuskript færdigt, før det blev skrottet igen.

Efter at blandt andre action-film-instruktøren Renny Harlin var sprunget fra, fik man kig på en instruktør fra New Zealand, der netop havde lavet en ret dyster film om tidsrejsende munke fra middelalderen, *The Navigator*. Denne Vincent Ward var ikke lige med på ideen om at lave en 3'er af andre folks film, men tog alligevel til Hollywood for at høre hvad det var for noget. Det manuskript han fik, brød han sig ikke meget om, så på vejen op fra New Zealand fandt han på et nyt manuskript til filmen, som blev ganske godt modtaget, da han præsenterede det.

Så kunne historien være endt lykkeligt, men det gjorde den desværre ikke. Efter at have arbejdet med filmen et stykke tid og forsøgt at gøre alle producenter m.fl. tilfredse uden at lave for meget om på sin film, overlod Ward instruktørjobbet til David Fincher, på det tidspunkt en talentfuld musikvideo-instruktør, som senere skulle lave film som

Se7en og *Fight Club*. Fincher fik omsider færdiggjort projektet. Det endelige manuskript var en kraftig redigeret udgave af Vincent Wards manuskript, og filmen var et kludetæppe af forskellige folks ideer, der ikke var klippet specielt godt sammen. Senere er der så kommet en tolt omklippet udgave, som kort fortalt har den samme mængde action, men gør nogle af personerne mere interessante.

Starten på filmen er lavet helt om i forhold til Wards manuskript, desværre til noget komplet idiotisk: Et rumskib, faktisk et krigsrumsb, er åbenbart konstrueret således at det ved brand om bord skyder sin besætning ud med en defekt landingskapsel mod den nærmeste planet. Af uforklarlige årsager var det åbenbart ikke godt nok at Ripley og Newt var stukket af fra et alien-inficeret rumskib i en redningsfartøj, som faktisk fungerede og var i stand til at lande uden at gå i stykker.

Slutningen er også lavet om, så den involverer det skurkagtige firma, der igen er ude efter at få fat i en alien til at eksperimentere med. Hvor Ripley i Wards version er inficeret med sit monster i både krop og sjæl og ønsker omsider at få fred, bliver det så i stedet til at hun skal vinde over skurken ved at begå selvmord.

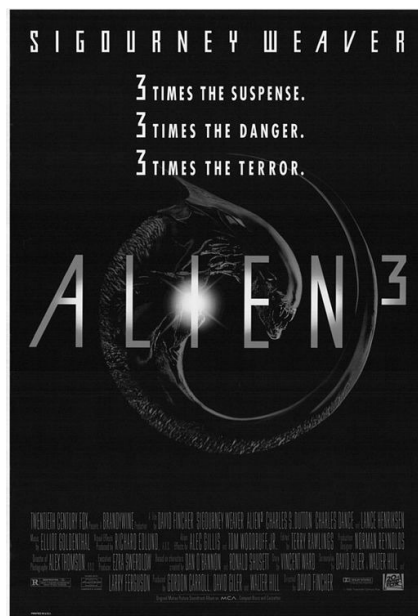
Mange af Wards ideer har dog overlevet i Finchers film. Nogle er lavet en hel del om. Andre er bare skrottet. Af de ændrede ting kan nævnes:

- Wards ide om en hul kunstig planet, helt blottet for teknologi bortset fra enkelte skjulte maskiner, er blevet til en fængselsplanet, som godt nok er visuelt ganske spændende, men på ingen måde original.

- Glasstøberiet hos Ward, hvor munkene støbte spejle til at dirigere sollyset omkring inde i den kunstige planet, blev erstattet med et blystøberi til at lave afskærmningsplader til radioaktivt affald. Der er ingen forklaring på hvor blyet kommer fra eller hvem der aftager de enorme mængder blyplader de laver – i modsætning til glasstøberiet er det nemlig automatiseret og ikke drevet pr. håndkraft.
- Beboerne på den kunstige planet er blevet forvist dertil på grund af deres religiøse modstand mod al teknologi, således at deres måde at tænke på er uløseligt forbundet til stedet. På fængselsplaneten er de bare tilfældigvis blevet religiøse.
- De manglende våben, som gør at en enkelt alien er et meget stort problem, forklares elegant hos Ward ved at der ikke er nogen teknologi: Selv den kunstige planets metalstruktur er foret med træ. På fængselsplaneten skal man bare købe at de har valgt at sende vagter uden våben ned på planeten.
- Den obligatoriske androide i Wards version er en spion for 'firmaet' der er blevet gal af at læse for mange bøger om dæmoner. Hos Fincher genbruges i stedet Bishop fra den foregående film, både som en totalskaded robot Ripley skal prøve at hive nogle oplysninger ud af og som repræsentant for 'firmaet' i slutscenerne. Men førstnævnte er blot en dårlig efterligning af forhøret af den døde androide i den første film, og sidstnævnte er som ovenfor nævnt kun i stand til at udvande Ripleys endeligt til en actionfilm-kliche.

Uanset hvad man mener om *Alien 3*, så er den dog rimelig tro mod det science fiction-univers de to foregående film har bygget op. Der er dommedagsstemningen, det nærmest mytologiske monster, de store virksomheder der styrer alt, og ikke mindst

Ripley, der er mennesket som forsøger både at overleve og at bevare sin menneskelighed. Det smides mere eller mindre overbord i *Alien 4*, og erstattes med Joss Whedons space opera/western-univers krydret med Jean-Pierre Jeunets gale videnskabsmænd og sære væsener.

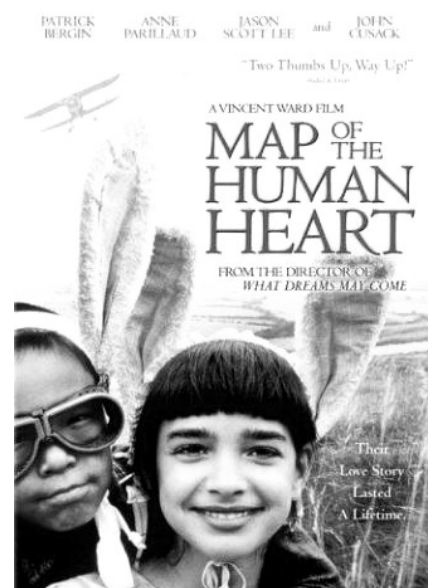

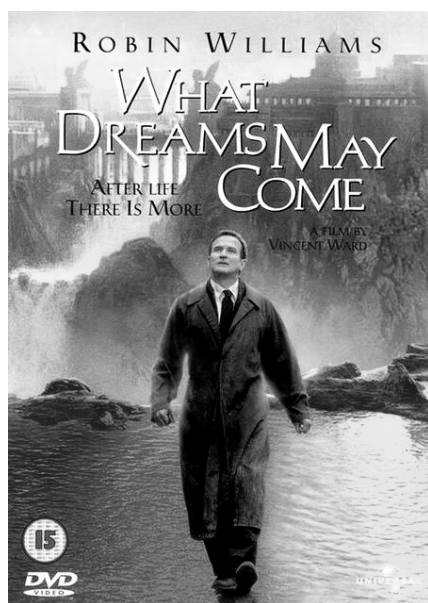
Filmproduktion i Hollywood drejer sig ofte primært om at tjene penge, og kun sekundært om at lave gode film. Her er tre ting jeg mener er karakteristiske for historien i Hollywood-film:

- Gentagelse er bedre end originalitet. Af et interview med en af producerne på ekstramaterialet til filmen fremgår det f.eks. tydeligt at han slet ikke har forstået det geniale i Vincent Wards ide med træplaneten. I stedet får vi nok en gang renden rundt efter og på flugt fra aliens i metalliske gangsystemer. Det virkede to gange, så det må virke igen.
- Simpelt moralsystem er bedre end komplekse personer. Derfor reintroduces 'firmaet' som de onde, i stedet for at lade Ripley og lægen kæmpe mod deres indre dæmoner.
- Spændingskurven er vigtigere end en sammenhængende historie. Derfor bevares ideen med at dumpe monsteret ned i en smeltedigel, selv om dens tilstedeværelse ikke giver så meget mening mere.

Man kan måske diskutere hvorvidt problemet med Hollywood-film skyldes for meget fokus på økonomien eller om det skyldes at biografpublikum har vænnet sig til at det skal være sådan og derfor foretrækker det, eller om der måske er en helt tredje forklaring. Sikker er det dog, at der er mange andre eksempler på at rigtig gode ideer til film ikke blev til særligt gode film, fordi de skulle passes ind i Hollywoods måde at lave film på. Omvendt betyder de mange penge i Hollywood at der også kommer gode film ud af det, som ikke kunne være lavet uden de mange penge, når kunstneriske ambitioner passer bedre sammen med det som Hollywoods pengefolk gerne vil have, eller en filmmager har et så stort navn (eller stor formue) at han får lov at lave hvad han vil.

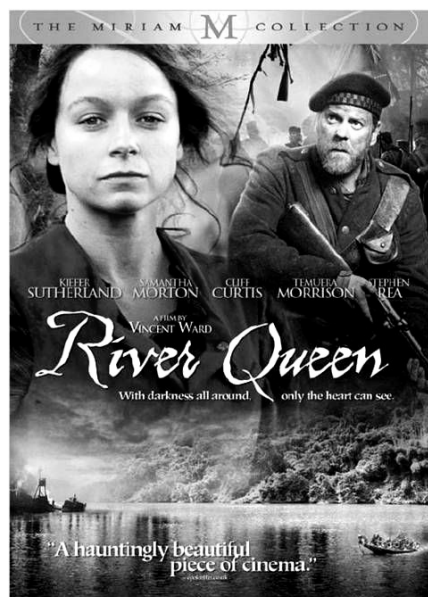
Efter denne lille afstikker til Hollywood fik Ward straks mere frie hænder med sit næste projekt *Map of the Human Heart*. Filmen følger den lille eskimodreng Avik, der har fået tuberkulose, men sendes til behandling af Walter, en mand der er kommet til Aviks lille landsby for at tegne kort over området. På behandlingshjemmet møder han den lidt ældre pige Albertine, og de to finder snart ud af at de har det utroligt godt sammen. Men pigen sendes væk, og Avik tager hjem til eskimo-landsbyen. Først mange år senere møder han

hende igen, da han er blevet pilot på et britisk bombefly i Anden Verdenskrig. Men hun er i mellemtiden blevet gift. Det lyder som en film der er lavet nogle gange før, men til forskel fra en typisk Hollywood-film med denne handling, er der mange flere lag i Wards film, så som at Avik tilsyneladende er ramt af en forbandelse som får folk omkring ham til at dø, Albertines dobbeltnatur som barn af en hvid og en indianer, og kortmetaforen der bruges igen og igen, men på forskellig måde.

Ward fik igen mulighed for at lave en film med et stort budget fem år senere, en filmatisering af Richard Mathesons *What Dreams May Come*. Robin Williams spiller her manden der først mister sine to børn i en ulykke

og dernæst selv dør. Han ender i en form for himmel hvor man kan få opfyldt ethvert ønske, men før filmen er forbi, må han også en tur forbi helvede. Det gav Ward mulighed for rigtig at folde sig ud med flotte kulisser og imponerende special effects, der i øvrigt vandt en Oscar. Selve historien er i forhold til den foregående film meget mere enstrenget og efter Hollywood-recepten, men alligevel ganske rørende og velfortalt.

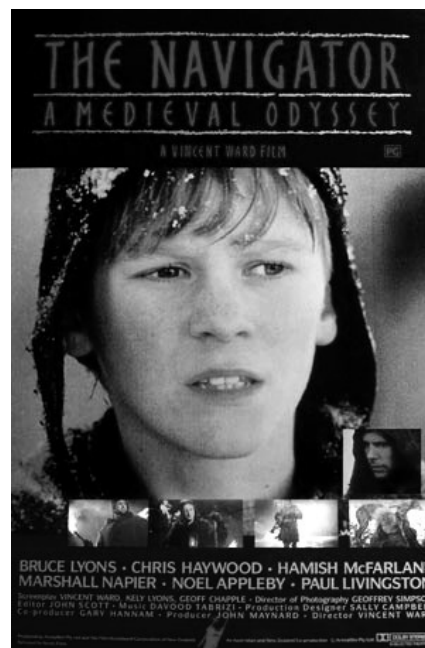
Der skulle gå næsten ti år igen før Wards næste film, *River Queen*, men i mellemtiden havde han blandt andet været producent på *The Last Samurai*. *River Queen* er en historie fra Wards eget land, hvor man følger en kvinde der havner midt i konflikten mellem maorierne og det britiske imperium. Her er igen tale om en film med en ret kompleks handling og personer der ikke lader sig beskrive med en enkelt sætning, men samtidig er der også rigeligt med spænding.

Tidligt i sin karriere havde Vincent Ward lavet en dokumentarfilm om en gammel kvinde og hendes retarderede søn og hvordan de levede. Siden var han begyndt at spekulere på hvordan de var endt sådan. Det kom der nok en film ud af, den semi-dokumentariske *Rain of the Children*, hvor vi med interviews, dramatiseringer og klip fra den gamle film følger kvinden Puihi fra barn frem til der hvor Ward møder hende og de sidste år af hendes og sønnens liv. Her møder vi igen døden både døden som tema og naturfolkenes tro på forbandelser.

River Queen var forholdsvis nem at få fat i, sikkert fordi Kiefer Sutherland har en større rolle i den, mens jeg med nogle af de andre film måtte bestille dem hjem fra Australien. Det siger lidt om vores (jeg selv er ikke nogen undtagelse) forvænthed med Hollywood-film, at gode film der ikke er lavet i Hollywood, er så lidt efterspurgt. Jeg opdagede Vincent Ward ved et rent tilfælde – da jeg ville un-

dersøge hvem der stod bag *Alien 3*-fiaskoen. Det hænger så sammen med at der også findes filmfolk i Hollywood som kan se når nogen uden for filmbyen har talent. En instruktør som Peter Weir lavede for eksempel en del ret interessante og anderledes film, før han blev hentet til Hollywood og begyndte at lave film efter Hollywoods recept. Så en måde at finde frem til den verden af gode film, der findes udenfor Hollywood, er at undersøge hvad filmfolk lavede før de kom til Hollywood. En anden er at gå på filmfestivaler, hvor det som regel er filmenes kvaliteter der alene bestemmer hvilke film der vises.

GLITCHES

Af Manfred Christiansen

```
ACCESS: 10/08/3515 09:06:29
@ LK.23.34 from delphi.hover-
craft.pirat
ERROR: Process(ee2132.1.io)
User(USER_12548926458)
Program(matrix.app)
intruder alert.
ACTION: Invoke: system
_agents(1234.9346.666.3); met-
hod: run.
```


Manfred Christiansen har skrevet flere noveller til *Himmelskibet* og har også lavet illustrationer og forsider til bladet. Han har også lavet denne illustration til sin egen novelle.

Sven havde ikke tidligere lagt mærke til huset. Vinduerne var som spejle og man kunne ikke se noget eller nogen bag dem. Det var bygget af sten, pudset op og vandskuret mørkegrå. Fem etager. Otte vinduer i hver etage. Øverste etage under taget. Sål-bænke af røde mursten med grå fuger imellem. Skifertag og tagre-nder af zink. Alt var rent, velholdt og nyt. Drømmeagtigt som en hallucination med en fantastisk detaljerigdom.

Sven var vandt til hallucinationer og fik piller imod dem.

Det var lidt over ni og han ville komme for sent på arbejdet, men han havde fundet en svag-
hed i systemet og kunne derfor i princippet komme når det passede ham. Ingen ville opdage noget. Og han var i øvrigt bedø-
vende ligeglad med sit arbejde. Det han lavede, var alligevel lige så uvirkeligt som alt andet.

Han blev derfor stående på modsatte fortovej og betragtede huset. Arkitekturen var gammel-
dags og huset måtte derfor være nyrestaureret. Siden han var flyttet tilbage til området for fem år siden, kom han forbi dette sted to, tre gange om ugen, men han kunne ikke mindes, at have-
de set et stillads eller bygnings-
arbejdere i gang med restaurering. Så huset måtte være blevet restaureret for mere end fem år siden.

“Kender du huset?”

Sven vendte sig mod stemmen. En mand med lang sort læderfrakke, sorte støvler og solbriller lige så blanke og spejlende som vinduerne på huset, stod ved siden af ham og kiggede tilsyneladende også på huset. Som om han hele tiden havde stået dér.

Manden virkede bekendt.

“Nej,” svarede Sven. “Jeg undrede mig faktisk over at jeg ikke har lagt mærke til det før,” tilføjede han og kiggede igen på huset.

“Huset har ingen døre.”

“Hvad?” Sven vendte sig igen mod manden. Manden var forsvundet. Han kiggede hen ad gaden i begge retninger og ind igennem butiksvinduet til forretningen bag ham, men kunne ikke få øje på ham.

“Hvad sker der lige?” sagde han til sig selv.

Han kiggede igen over på huset. Der var ingen døre på facaden der vendte ud mod gaden. På begge sider af huset var en smal gyde. Indgangen måtte være fra en af gyderne eller på bagsiden.

Et billede af et plankeværk med graffiti dukkede på i hans hukommelse. Og et stort skilt med ‘adgang forbudt for uvedkommende’. Dengang han var barn, var området, hvor huset nu stod, en byggetomt.

Ingen døre.

Sven og Alexander var venner engang. Han kaldte ham for Lex og Lex kaldte ham for Glitch. De havde fundet et løst bræt i plankeværket, og de havde ofte været inde på byggetomten for at lege. De var ni eller ti dengang. Der gik rygter om at det spøjte på pladsen og at alle der gik derind ville blive slugt op af jorden. Det havde bare gjort det endnu mere interessant at snige sig derind for at lege.

Det var dengang hallucinationerne begyndte.

Byggetomten var alt andet end almindelig. Den var som en labyrint. Området var fyldt med skrammel. Men det var ikke gammelt affald. Det var nye ting, der ikke virkede som de skulle. Nej, det var forkert udtrykt. Tingene på pladsen havde nogen besynderlige egenskaber. Lidt som funktionsfejl i et computerspil. Hvis computerspil havde funktionsfejl, hvorfor skulle virkeligheden så ikke også have nogen?

Sven havde blandt andet fundet en kuglepen der altid svæve-

de i knæhøjde over jorden. Selv hvis man stod på den, men det var svært at holde balancen. Og Lex havde fundet et køleskab med et landskab indeni. Et helt landskab. Lex var flere gange gået derind, men Sven turde ikke. Hans far havde altid sagt til ham at han ikke måtte gå ind i et køleskab; han kunne blive kvalt.

Det var et fantastisk sted at lege, og Lex og Sven havde sikkert kun leget der i et par dage, men det virkede som år.

Det hele endte med at Lex forsvandt. For øjnene af Sven, inde i landskabet. Hvis han var gået med ind, var han sikkert også forsvundet.

Det løse bræt blev skruet fast igen. Nogle mænd i sort jakkesæt med sort slips og mørke solbriller, som hans far kaldte agenter, holdt vagt om pladsen. Ingen troede på Sven og ingen kunne huske Lex. Han skulle have nogle samtaler med en psykolog, elektroder blev sat til hovedet og han skulle sluge nogle store blå piller. Psykologen lignede en agent.

Senere det år flyttede han med familien til en anden by og fik nye venner. Ingen af dem skulle få lov til at kalde ham Glitch. Siden dengang og efter behandlingerne havde han haft syner. Personer og genstande som kun han kunne se der svævede rundt og lappede huller. Huller der var fyldt med strømme af grønne skrifttegn og symboler.

Det var svært at afgøre om det hele havde været en del af hans syner, eller om det var sket i virkeligheden. En traumatisk oplevelse han havde fortrængt i alle de år. Det var første gang han igen skænkede Lex en tanke. Det knugede i ham.

Lex.

Manden i den sorte læderfrakke mindede på en besynderlig måde om Lex. Sven kiggede igen til højre og venstre for at se om han kunne få øje på manden, men han kunne ikke få øje på ham. Sikker et syn.

Han tog en af sine blå piller og slugte den tørt. Huset var der

stadig. Pillens blå farve lagde en hinde over øjnene.

Himlen var klar og solen skinnede, men det så ud som om huset lå i skyggen. Der var ingen tegn på aktivitet. Og så var det uden døre.

Sven gik over på den anden side af vejen og kiggede ind i gyden på højre side af huset. Den førte hele vejen igennem til gaden der gik parallel med denne. Umiddelbart kunne han ikke se nogen dør.

Han gik ind.

I muren ind mod gyden var der vinduer, lige som dem ud mod gaden. Han kiggede op på den smalle stribe himmel han kunne se mellem huset og nabobygningen. Himlen blev spejlet i vinduerne, men der var ingen dør. Måske på den anden side. Hvis han gik hele vejen rundt om huset, ville han med sikkerhed finde en indgangsdør. Eller måske kunne man kun komme ind fra den anden gade.

Facaden bag huset var som en tro kopi af forsiden. Han gik tilbage igen igennem gyden på den anden side. Denne var en smule bredere, men der var stadig ingen dør. Da han kom ud af gyden bemærkede han en strøm af grønne symboler og skrifttegn på huset. Så svagt at han til begynde med ikke havde bemærket dem.

“Som jeg sagde: ingen døre”

Sven vendte sig hurtigt om, for at manden ikke skulle forsvinde igen.

“Hvordan kommer man ind?” spurgte Sven. Han kunne ikke se øjnene bag de mørke briller, men ansigtstrækkene mindede om Lex’s.

“Du skal hellere stille dig selv spørgsmålet: Hvordan kommer man ud!” Manden med Lex’s ansigtstræk så nu direkte på Sven.

“Er det dig, Lex?”

“Det er muligt. Eller også var jeg det engang, men er det ikke mere.” svarede Lex. Han vendte hovedet mod venstre. Uvilkårligt kiggede Sven i samme retning. En mand i et mørkt jakkesæt og med sorte solbriller og slips kom hurtigt hen imod dem.

“Jeg bliver nødt til at smutte.

Vi ses senere.”

Sven vendte igen blikket mod Lex, men han var forsvundet.

Manden i det mørke jakkesæt stoppede op ved Sven.

“Hr. Martensen. Jeg må bede Dem om at følge med mig,” sagde manden i et roligt tempo, med et nedladende tonefald.

“Med hvilken begrundelse?” spurgte Sven lidt trodsigt. Det var overraskende at manden tilsyneladende kendte ham.

“Jeg er Jensen. Agent for en organisation, og vi har en række spørgsmål vedrørende den *undslupnes* gøremål og identitet. Jeg er sikker på, at De vil være myndighederne behjælpelig i *opklaringen* af denne sag.” Manden talte ekstra langsomt ved ordene organisation, spørgsmål, undslupnes og opklaringen, og han hvislede på S’erne så det skar i Svens ører.

“Jeg kender ikke manden!”

“De tiltalte ham ellers med Lex! Alexander Bodin. Jeg formoder at De kender Alexander Bodin.”

Sven kunne se sit eget spejlbillede i mandens sorte briller.

Lex åbnede øjnene da Chip trak stikket ud for at koble ham fra transceiveren.

“Hvordan virkede det?” spurgte Chip mens Lex stadig kæmpede med at orientere sig på Delphis transmissionsstation. De fire andre stole var tomme fordi han var den eneste der var blevet koblet op denne gang.

“Fremragende! Mængden af kontrol er uovertruffen. At bruge datafejlene til vores fordel er virkelig godt tænkt.”

“Og Huset?” spurgte Chip, mens han løsede remmene på Lex’ arme og ben.

“Tja, Jeg ved ikke.” Lex løftede hovedet og mærkede med fingrene på stikket i nakken. Han ville sikre sig, at han ikke var koblet ind i Matrix’en mere.

“Hvad er der galt? Ser Huset kunstigt ud? Jeg har gjort mig megen umage for at få det til at passe ind.”

“Nej, det er ikke det.” Lex rakte en hånd frem mod Chip.

“Hvad er det så?” Chip tog fat

i hånden og hjalp Lex op af stolen.

“En kan åbenbart huske hvad der ligger under Huset. Han forekommer mig bekendt, og han kendte mit navn. Men for agenterne og de andre borgere, er det som om Huset altid har været der.”

“Har du nogen idé om, hvad der kan være sket?”

“Nej. Jeg lagde mærke til at han stirrede på huset. Og så tog jeg kontakt med ham. Det ser ud til at agenterne tager ham til afhøring.”

“Skal vi koble ham fra?”

“Jeg ved det ikke. Huset er væk nu, ikke?”

“Det forsvandt sammen med dig. Ingen vil kunne mærke nogen forskel. Og ingen vil kunne huske huset.”

“Alle undtagen én, tror jeg.”

#

Objektholderen for det biologiske datamønster var blevet isoleret fra den øvrige arbejdshukommelse, således at autonome agenter kunne foretage tests og analyser, der skulle sikre integriteten af datastrukturen og tilvejebringe informationer om det indtrængende objekts ophav og instrukser, så man kunne afgøre om det drejede sig om et nyt virus.

IO strukturen var intakt. Således også objektholderens sekventielle instrukser og interrupt-subrutiner. Der var strukturelle afvigelser i det biologiske datamønster hvor større områder lå isoleret fra hovedparten af datamaterialet. Adgang til de isolerede områder var umulig da allokeringstabellen var biologisk krypteret, og uden dekryptering var det umuligt at dechifrere de fragmenterede datastumper. Loggen og errorloggen var intakte, men uden adgang til det isolerede område, gav de ingen hints om hvorvidt data var redundante, vigtige informationer om dette objekts interaktion med det indtrængende objekt eller blot artefakts af forældede data. Outputttet var til tider en datastrøm af randomiserede

strenger der ikke kunne verificeres af det øvrige datamateriale.

For at få adgang, måtte objektholderen genindsættes i arbejdshukommelsen indtil den biologiske krypteringsnøgle var fundet og det isolerede datamateriale kunne aflæses.

#

Rummet var hvidt. Briksen var hård. Døren var af metal. Lampen i loftet kastede et gulligt lys over den sparsomme møblering. En lav briks, en havestol af hvid plastik og et lille bord, der i den ene ende stod på to ben og i den anden ende var skruet fast til vægen. Et kammeræje som sad ved siden af en ventilationsåbning stirrede ind i rummet. Sven sad på briksen og ventede på at misforståelsen blev opklaret, eller at han bare vågnede af drømmen. Han ville intet hellere end at våge af drømmen.

Han frøs.

De havde forbundet ham til en masse elektronik. Stillet uendelig mange spørgsmål. De fleste kunne han ikke svare på, og enkelte gange fandt han på løgne om Lex for at aflede opmærksomheden fra sin egen person. Hele situationen mindede om noget han havde oplevet da han var lille. På et tidspunkt var han ved at gå i panik. Det endte vist med, at han sagde, at Lex konspirerede mod den siddende regering. Men i virkeligheden vidste han ikke noget som helst om Lex.

Han eksisterede jo ikke i virkeligheden.

Lydene af skridt på gangen. En nøgle i låsen. Døren gik op og agent Jensen trådte ind med en mappe under armen. Han satte sig på stolen, lagde mappen på bordet og slog op på første side.

“Sven Martensen. Vi har vurderet Deres *vidneudsagn* og besluttet at vi lader Dem gå. Deres straffeattest er *fin*. Det lader til, at De er en god *borger*. Som vi har hørt det, har De ingen usunde interesser. De er i behandling mod hallucinationer som plager dem. Hader Deres nabo og nabo-

ens *hund*. De hjælper så meget til i beboerforeningen som det er nødvendigt for at De kan beholde Deres lejlighed, og så lidt at De yder den *mindste* indsats af alle. Hverdagen foregår efter et fast mønster, hvor De på arbejdet og derhjemme gør så lidt *aktivt* som muligt og for det meste kan overtale *andre* til at udføre de ubehagelige og beskidte opgaver. De snyder med mødetiderne og er i det hele taget en rimelig egoistisk og ordinær person. Som vi ser det, er De helt *normal*. Vi har ingen anledning til at beholde Dem her. De kan frit gå.”

Sven så i lang tid på agent Jensen. Ansigtet var som sten. Det var som om der ikke var noget liv bag de mørke brilleglas. En ting var sikkert: de kendte ham godt. Og selvfølgelig var der intet de kunne have på ham. Han var jo helt normal.

“Jeg kan bare gå nu?”

“Ja.”

“Så I har slæbt mig herop, sluttet mig til en maskine, stillet nogle spørgsmål om en mand jeg næsten ikke kender og derefter spærret mig inde uden grund?” Det var altså en misforståelse. Han rystede over hele kroppen.

“Selvom De kun var fem minutter i denne celle, er en *kom-pensation* er på vej til Deres *konto*. Vi ringer også til Deres arbejdsgiver og forklarer situationen, så De ikke får gener. Jeg håber De er tilfreds med denne løsning.” Agent Jensen talte i samme langsomme og følelsesløse, nærmest nedladende tone som under afhøringen.

Sven stod op og rakte hånden frem. Agent Jensen kiggede forbi hånden ned i mappen. Samlede langsomt de løse papirer i et bundt som han lagde øverst, lukkede papomslaget og lagde begge hænder foldede oven på mappen. Hovedet drejede langsomt op og det tomme solbrilleblik pegede i Svens retning.

“Ikke desto mindre er jeg sikker på, at De en anden gang vil være os behjælpelig. Måske når De igen ser hr. Bodin, eller når andre mystiske personer opsø-

ger dem.” Jensen trak sin ene mundvig op til et halvt smil.

Sven kiggede på sin egen hånd og trak den til sig igen.

“Det kan du stole på!” sagde Sven.

Stadig siddende i stolen viste agent Jensen, med en enkelt håndbevægelse, Sven vejen ud af cellen.

Sven gik direkte hjem. På vejen passerede han stakittet til den gamle byggeplads hvor han legede som barn. Et sted ind ad gaden var der før i tiden et bræt der sad løst. Han kom i tanke om et fem etagers hus, men kunne ikke anbringe det noget sted. Og Lex. Det løb ham koldt ned ad ryggen.

Han købte indisk take-away, en sixpack øl og en flaske billig whisky. Han nåede at sætte de tre øl til livs mens han spiste sin lam vindaloo. Derefter satte han sig i sofaen med de øvrige tre øl og whiskyen indenfor rækkevidde og tændte tv’et. Klikkede fra kanal til kanal. Druknede sine tanker.

Næste morgen vågnede Sven liggende på sofaen. Whiskyflasken var halvtom. Det ringede på døren. Genlyden i hovedet gjorde ondt. Han besluttede sig for at ignorere den uvelkomne forstyrrelse.

Det ringede igen.

Naboens hund begyndte at gø. Han tog en pude og lagde den oven på hovedet. Idioten ville på et tidspunkt nok miste tålmodigheden. Det gjorde satans ondt i hovedet.

Så bankede og ringede det samtidig.

Han bandede og tog endnu en pude over hovedet. Ventede på det næste ring og det næste bank. Idioten måtte sgu da for satan forstå at han ikke ville forstyrres.

Men banket udeblev og hunden holdt op med at gø. Han lagde puderne tilbage og forsøgte at falde i søvn igen.

“Glitch?” sagde en stemme.

Sven åbnede øjnene. En person med lang sort læderjakke, sorte støvler og solbriller stod foran det tændte tv. Lex. Sven forsøgte at finde sin mobiltele-

fon i bukselommen, men den var der ikke.

“Leder du efter denne?” spurgte Lex og holdt Svens mobil i hans retning.

Sven sprang op af sofaen og løb i retning af fastnettelefonen, men inden han nåede den, materialiserede Lex sig foran ham så han ikke kunne komme helt hen til den.

“Du ER altså Glitch!” sagde Lex.

“Hvordan helvede er du kommet ind?”

“Du skulle hellere spørge hvordan helvede kommer du ud herfra!”

Sven syntes at det lød som en trussel og langede med en knytnæve ud efter Lex. Men inden han kunne placere et slag, var Lex forsvundet ud i den blå luft for at dukke op igen ved siden af ham. Sven vendte sig og prøvede igen at slå. Denne gang dukkede Lex sig og greb Svens hånd. Sven kunne ikke røre sig.

“Hvad vil du?”

“Det kommer helt an på hvad du vil, Glitch!” svarede Lex.

“Kald mig Sven, for helvede!”

#

Efter nogle sekunder løsnede Lex grebet. Sven slappede synligt af og satte sig tilbage i sofaen. Chips geniale påfund, at udnytte fejl i den omgivende del af Matrix’en, fik Lex til at føle sig som en anden Neo. Dernæst at sætte et hus til at dække over stedet hvor fejlen blev lånt, på en måde så det blev en fælles hukommelse for alle, var en anden genistreg. Kun Sven kunne huske noget andet.

Lex stillede sig igen foran tv’et og betragtede Sven. Sven sad med korslagte arme og så herrens ud. Men hvordan kunne Lex vide, om det forholdt sig sådan i virkeligheden? Det hele var jo en illusion. Lex vendte sig om og kiggede ud af vinduet for at sikre sig at de ikke blev overvåget af agenter.

“Kan du huske dengang vi legede på byggepladsen?”

“Ja, det kan du bande på. Jeg måtte gå til psykolog, og de fyld-

te mig med piller og alt muligt. Jeg tager stadig piller.”

“Vi havde det sjovt dengang!” Lex vendte sig om igen. “Du skulle være kommet med ind i køleskabet.”

Sven stirrede på et sted på bordet. Det så ud som om det var whiskyflasken.

“Hvad ville du sige hvis alt det du ser omkring dig bare er en illusion?” sagde Lex, og smilede som Morpheus ville smile. Han prøvede jo ligefrem at være som ham lige nu.

“For mig at se, kunne du være ren indbildning,” svarede Sven. “Jeg tilbragte et par uger hos en psykolog, der så ud som alt andet end en psykolog. Han stak elektroder i mig og tog billeder af min hjerne. Han tvang metalinsekter ind i mig, igennem min navle, og fik mig til at kaste dem op igen. Spurgte mig om hvad jeg havde set, og hvor du var blevet af. Jeg vågnede så op i min seng og troede at alt var en drøm, at min ven Lex havde været en drøm. Mine forældre og jeg flyttede så til en anden by fordi jeg blev ved med at gå rundt og lede efter dig, men ingen kendte noget til dig, jeg var den eneste der havde en erindring om dig. Selv dine forældre vidste ikke hvad jeg talte om. Efter en tid som virkede som mange år holdt jeg op med at tænke på dig. Jeg forsøgte at slette dig fra min hukommelse. Bildte mig selv ind, at du var min usynlige ven i nogle år.”

Sven greb ud efter flasken. Han rystede og spildte halvdelen af det han hældte op i glasset. Slubrede af glasset.

“Og nu står du foran mig og fortæller mig, at alt er illusion. Det har du ret i. Du er en illusion og jeg er ved at gå fra forstanden.” Sven tog endnu en slurk.

“Nej. Du misforstår. Vi er virkelige, men ikke her...” Han kunne selv høre, at det var en mærkelig påstand.

Sven sad på den yderste kant af sofaen og rystede over hele kroppen. Stirrede på Lex. Øjnene var blodskudte. Lex måtte koncentrere sig om ikke at opfatte stedet som virkelighed.

#

"Du fortæller mig ikke noget nyt!" råbte Sven.

Siden Lex var dukket op dagen før, vidste han, at spøgelse fra dengang havde indhentet ham. Det var lykkedes ham at fortrænge Lex, psykologen og insekterne han engang troede kravlede rundt inden i ham, og nu var det hele vendt tilbage med agenter, huse uden døre og en voksen Lex der kunne hoppe ud og ind af ingenting. Lex' påklædning, sort læderfrakke, støvler og solbriller indendørs var unødigt dramatisk og tegneserieagtigt.

"Du går jo klædt som en superhelt fra en spillefilm. Du må nødvendigvis være virkelig et andet sted end her." Sven forventede at Lex ville forsvinde igen. Fordampe. Måske med en lille eksplosion. En grøn strøm af bogstaver begyndte at rinde ned over Lex. Pilleæskan var i lommen. Han tog en pille og skyllede den ned med en slurk whisky.

"Nej, det er ikke sådan jeg mener. Du er fanget i en maskine som lader dig tro at du er i denne verden."

"Det er min verden. Jeg har selv opfundet den. Jeg finder på nye ting hele tiden. Jeg troede jeg var kommet over det, men nu er det hele begyndt forfra. Kan du ikke bare forsvinde?"

En mobiltelefon ringede. Lex tog den frem og holdt den til øret. Vendte sig om og kiggede ud af vinduet. "Forstået" sagde han og klappede telefonen sammen.

Lex vendte sig mod Sven og sagde "Vi ses en anden gang!"

Pillerne begyndte at virke, for Lex forsvandt for øjnene af ham. Han tog en stor slurk fra flasken. Satte sig tilbage i sofaen og lukkede øjnene.

Døren sprang op med et brag. Agent Jensen trådte ind og stillede sig foran tv'et. To andre agenter stillede på hver side af døren. "Et spøgelse kommer sjældent alene."

#

Chip løsnede hånd- og fodlænkerne på Lex.

"Han er helt fra den. Jeg er bange for, at vi må befri ham om han vil det eller ej. Han kan komme til at røbe os."

"Hvad mener du?"

"Sven har haft hallucinationer lige siden jeg kom ud! Måske har han altid haft dem, jeg ved det ikke."

"Det siger du ikke?"

"Det er ikke det jeg mener. Selv inde i Matrix'en har han hallucinationer. Han ser ting der ikke er der. Han tager piller."

"Hvad skulle sådanne piller mon kunne gøre?" sagde Chip mens han hjalp Lex op af stolen.

"Gøre ham psykotisk."

"Hvad hvis vi ikke kan få ham til at sluge sporingsprogrammet og lade os køre en diagnostik på ham?"

"Vi må koble ham fra under alle omstændigheder. Indkald teamet."

#

Den biologiske krypteringsnøgle var fundet. Agenten analyserede de indkommende data. Projektionen af det biologiske datamønster i Matrix'en viste tegn på omfattende forstyrrelser og logiske fejl. Problemet var ikke, at der var fejl, som var hyppige i den type datamønstre, det var omfanget og beskaffenheden af dem der var alarmerende. Dette udløste en event som startede en funktion der undersøgte loggene og øvrige parametre i den eksterne objektholder for det biologiske datamønster. Det fremgik af errorloggen, at systemjusteringer, der havde en projektion der i udseende svarede til blå fladtrykte sfærer, var blevet indlæst indenfor de seneste programcykluser. Disse var ikke tilstrækkelig virkningsfulde. Næste programobjekt i agentens liste var derfor udvælgelse af en direkte situationstilpasset kommando som skulle understøtte systemjusteringerne.

Input: "Hr. Martensen, jeg er skuffet," var den kompilerede

oversættelse af den datastreng der blev indlæst i den eksterne objektholder.

Output: "Forsvind, du er ikke virkelig."

Maskinkodeoversættelsen af objektholderens output resulterede i en datastreng med høj prioritet, som forstyrrede agentens eventhandlere og satte to ude af funktion med en logisk fejlslutning. En onError event startede en funktion til korrektion af de logiske fejl med en reset af de to berørte eventhandlere. En ny datastreng skulle forberede en flytning af den fejlbehæftede eksterne objektholder og tilhørende data, til et område i hukommelsen, der var separeret fra den øvrige arbejdshukommelse.

Input: "Hr. Martensen. Jeg må bede Dem om at følge med mig. Hvis De forholder Dem roligt vil det hele være hurtigt overstået."

Output: Interrupt all.

Agenten var ikke initialiseret til at en ekstern objektholder kunne opføre sig som en autonom agent og kalde den slags rutiner, og blev nødt til at lave en reset af hele sit IO-modul der håndterede afbrydelser. Det ville tage 3.289.365 cykluser for agenten at bygge et filter til at frasortere yderligere afbrydelser fra denne objektholder, før den kunne genoptage eksekveringen af Main() uden at blive afbrudt igen. I mellemtiden suspenderede den yderligere opdatering i projektionen af ændringerne af sit eget datamønster.

#

Sven, Glitch eller hvem han nu var i virkeligheden, kiggede på agenten der så ud som om han var gået i stå eller bevægede sig meget langsomt. Det var som om hans tanke var blevet til virkelighed, eller hvad det nu var for en tilstand han befandt sig i. Han havde tænkt at agenten bare skulle stoppe, og det gjorde han så. Han var frosset midt i en bevægelse. Han rejste sig fra sofaen og gik en runde om agenten.

Hans hovedpine var forsvundet. Den grønne strøm der var holdt op da han havde slugt pil-

len med whisky viste sig igen og tog til i styrke. Denne gang var det som om tegnene pludselig gav mere mening. Strømmen der løb hen over agenten var ved at foretage en omstrukturering som skulle forhindre, at Sven kunne gribe ind og stoppe agentens bevægelser. Han stak hånden ind i det sted hvor ændringen fandt sted, og en del af den strøm der kom fra hans hånd, blandede sig med agentens og neutraliserede den. Efter noget tid forsvandt agenten fuldstændig.

De andre to agenter, der havde stået ved døren, trak deres pistoler fra inderlommen og begyndte at skyde på Sven. Kuglerne bevægede sig langsomt, og han kunne styre deres baner ved at kigge på dem. De svajede og tegnede langtrukne buer og sløjfer i luften. Han lod kuglerne falde mod gulvet. Selvom han stod flere meter fra agenterne kunne han række ud efter dem og med en håndbevægelse slette dem fra luften.

Derefter satte han sig tilbage på sofaen, tog en whisky og zapede fra kanal til kanal på tv'et.

Glitch.

#

"Vi må under ingen omstændigheder efterlade ham inde. Om det så koster ham livet."

Lex havde samlet teamet i transmissionsstationen. Foruden Lex og Chip, var der Skitty, Ichy, Trooder og Bolt.

"Skitty og Trooder, I henter udstyret. Bolt du overvåger gaderne indefra. Chip og Ichy I bliver her på Delphi og guider os fra transmissionsstationen hvis vi skulle få behov for det. Jeg taler med Glitch. Vi mødes i Huset."

"Hvad hvis vi ikke kan lokalisere ham efter han er koblet fra?" spurgte Ichy. Hun kiggede på Lex med store brune øjne.

"Vi må hellere gå ud fra, at vi kan finde ham. Lad os komme af sted inden agenterne løser problemet. Det er vigtigt at det lykkes, og vi må handle hurtigt."

De satte sig på deres pladser

og blev uploadet.

Lex fandt sig selv i gyden ved siden af huset og skyndte sig hen til Glitchs lejlighed. Heldigvis sad Glitch stadig på sofaen hvor han havde efterladt ham. Gloede på tv'et. Flippede fra kanal til kanal. Lex stillede sig foran billedet.

"Et nyt spørgsmål" Glitch flippede videre med fjernbetjeningen. Det var som om han bare så igennem Lex.

"Kom med mig til vores gamle legeplads. Den er inde i huset."

"Hvorfor skulle jeg? Jeg har min nye legeplads her." Glitch lavede en håndbevægelse rundt i rummet. En knagende lyd. Lex opdagede at rummet var blevet større. Bøger faldt fra en reol. En stol væltede. Et billede gynge på et søm. Han flippede videre med fjernbetjeningen.

Lex tvivlede på rigtigheden af hvad han så. Mængden af kontrol som Glitch måtte besidde, var på højde med Neos, og det på trods af at han hverken havde fået træning eller kunne have fået indsigt i Matrix'en virkelige beskaffenhed.

"Hvordan gjorde du det?"

"Gjorde hvad?"

"Det!" Lex lavede samme armbevægelse som Glitch.

"Jeg har jo ikke gjort noget? Der er jo intet der er virkeligt!"

Glitch havde åbenbart fået indsigt ved tilfældigt at være faldet over sandheden om Matrix'en. Lex havde hørt om andre tilfælde og de fleste blev sendt til oraklet som skulle afgøre hvad der videre kunne ske med dem, men det var der ikke tid til denne gang. Agenterne havde allerede haft kontakt med ham og kendte måske til deres forbindelse.

"Har du talt med nogen om det?"

"Der var nogen på besøg!"

"Hvem?"

"Dem der afhørte mig, men de findes ikke!"

Lex overvejede om han kunne køre dette videre uden hjælp. Det lod til at Glitch var blevet modificeret.

"Hvad gjorde de ved dig?"

"Ikke noget. De spurgte om jeg vidste hvor du var. Jeg sagde at du var et spørgsmål og at du ville styrte verdensregeringen. Så kom de igen og jeg lod dem forsvinde. Nu findes de kun i min fantasi, men alt omkring mig kommer jo fra min fantasi."

"Hvordan lod du dem forsvinde?"

"Sådan her!" Glitch pegede med en finger på Lex, og Lex kunne mærke hvordan han blev trukket ind mod fingeren.

Han fandt sig selv i et hvidt rum. Så hvidt, at der ikke var noget synligt gulv, og ingen skygger. Han prøvede at bevare roen da han optagede, at tre agenter stod som forstenet bag ham. Han viftede med hånden foran den enes ansigt. Ingen reaktion. Alle tre var som tomme hylstre.

Han tog sin mobil frem og trykkede nogle taster. "Chip kan du se hvor jeg er?"

"Du er forsvundet fra min skærm! Hvad skete der?" Chip talte skingert og hurtigt.

"Det ved jeg ikke. Jeg melder mig igen."

"Glitch, jeg ved du kan høre mig." sagde Lex højt og håbede at Glitch ville høre ham.

"Jeg hedder ikke Glitch." Stemmen kom fra alle steder i rummet.

"OK, så. Sven! Hvordan kom jeg herind?"

"Det er ikke det rigtige spørgsmål. Du må hellere spørge hvordan du kommer ud igen."

#

Sven sad på sofaen og kiggede på sit tv. På skærmen var fire personer. De tre stod som forstenet og den fjerde gik rundt imellem de tre andre og så ud til at tale med sig selv. Væggene, møblerne, gaden bag vinduet, selv hans hænder og fødder og hans tøj var overstrømmet med grønne symboler og skrifttegn.

Det eneste der ikke var overstrømmet var billedet på skærmen. Derfor var Sven sikker på, at det han så på sit tv var den eneste virkelighed.

STANGSTIV I OSLO

En beretning om
Snorfcon 2010

Af Rasmus 'Graf'
Wichmann (som
praktisk talt har
opfundet
dansk journalistik)

Vi var kun lige kommet om bord på Oslo-båden da stofferne begyndte at virke.

Snorfcon. Con'ernes con. Dét var vores mål. Jeg, fra Fantasticon, min ven doktor Kemor fra J-popcon, begge med penge på lommen, og med en hendøende entusiasme for vores sag.

Måske tog vi derop for at lære fra os. Måske for at advare andre om hvad der kunne gå galt.

Måske blot for at komme væk fra byen – byen, I ved – og tale oprigtigt sammen uden for dens snævre gader.

Men lige nu lå vi blot i køjerne. Vi havde prøvet på at slappe af i poolen, men doktoren ville ikke tage tøjet af for at vaske sig, og leguanerne på boblebadets kant skræmte mig.

Jeg tænkte tilbage på den følelse af sejr efter Eurocon i 2007, der havde båret mig så langt.

Vi var så unge, så kry dengang i 2007. Var der overhovedet noget som vi ikke troede at vi kunne?

Oprette en blog om dårlige film, til hjemmesiden? Tjek. Fordoble antallet af fanzine-læsere via en målrettede marketing-kampagner til alle relevante butikker? Tjek.

Vi kunne tage alt ind, rumme alt i hvert enkelt af vores hjerter. Intet koncept var for bredt anskuet. Vi skulle skrive noveller

til alle zines i landet, se alle Highlander-filmene ud i én køre, og skrive tegneserier sammen.

Vi ville, vi kunne. Vi vidste alt, men vi vidste intet. For hvad havde vi drevet det til, her, tre, fire år senere?

Doktoren kaldte det for en rutsjebanetur. Ligesom den Bjarne Riis, Ørnen fra Herning tog ned af Mont Ventoux, som en skummende bjergbuk fyldt med smerte.

Smerte og chokolade.

Jo længere vi var kommet ind på livet af vores projekter, desto galtere var det gået. Som en kvinde med udslået hår, på vej ned af Mont...

Nej. Den havde vi brugt.

"Hvor blev de af?" spurgte doktoren. "De tusinde ansigter og deres store øjne og sveddråber?"

Jeg vidste det godt... Smeltet er de, som en fondue i solen. Som en kåd snemand.

Doktoren erindrer også.

Han erindrer dage med stramme, orange sparkedragter hen over flødeopbyggede korpi, med afbleget hår. Som menneskelige vatpinde med knurhår.

Han erindrer den gale hattemager der var draget bort, og havde overladt det til doktoren at skifte kontrolstængerne i kraftværkets indre. Også for ham havde Eurocon været et syndefald.

Ingen af os, hverken mig eller doktoren, havde ønsket at starte vores helt eget – selv at begynde på bar bund.

Fotos: Rasmus 'Graf' Wichmann og
Anders Hilskov

Var det fordi vi var forblændede af autoritetens ulmende skæg? Var vi virkelig som katteørede skolepiger i Hitler-jugend-uniformer, der forventede, håbede, ønskede, drømte at få vores beslutninger primsignet af altinget? Eller var det blot fordi vi ikke havde betrådt vor egen regnbuefarvede Bifrosts vej, at vi følte det som havfruen der vandrede på glasskår?

Kort sagt var vi begge to trætte af de tohovede kimærer vi hver især kaldte vores herre og mester. Det var som om det bæst vi drev foran os, til at trække vores kærre som Thors halte ged, krævede flere kræfter at piske, end havde vi blot efterladt vognen og gået.

Og dog sad vi snart ved middagsbordet på færgen, hvis indhold vi endog meget snart skulle gense under mindre gunstige omstændigheder.

Og hvis skyld var det? Der var faldet gulddråber fra bæstet, mit bæsts yver, og selv om vi kunne være uenige med hovederne, kærtegnede vi kroppen. Blidere, dog fastere end japanske blæksprutter.

Det sidste jeg husker før jeg besvimede, var at doktoren sagde at han gerne ville have mere af den røde laks.

Krydstogtcon. Hvilket koncept.

Tænk at kunne leve sådan her hver dag.

Da jeg vågnede igen, var det i ønsket om at slikke de krystalliserede og rene dråber, som harpiks dannet af nektar, fra mangagraalens kant – ligesom resterne af laksen fra buffeten, der nu sad om toilet-kummen.

Til sidst på den første dag, og den første dag som skulle blive den sidste, eftersom vi havde været så længe oppe at vi teknisk set allerede var på andendagen, sad jeg blot med en skive emo-rock pulserende under min hud, stadig fugtig fra kummens

vand, da doktoren kom imod mig, som en levende AMV, med en tændt cigaret i hver hånd. Jeg havde fået næsen slået en smule skæv af sortelvere i Hareskoven, men selv smerten efter den hurtige udretning af skaftet, stod ikke mål med hvordan det føltes at få én af glødende pinde ind i mellem min pege- og min fucktå.

Heldigvis havde jeg dyrket aikido i nogle år, og trods min manglende graduering, lykkedes det mig at få denne cocktailsdruknede nikotin-fabrik sparket ind under den kolde bruser, hvor han tilbragte en kort nat.

Vi stod op tidligt til en Hamlet-tåget morgen, og til et landskab af skovklædte, barbariske kyster med nogle få lys, som druknede ildfluer.

Så snart vi gik fra borde, var det med et brændende ønske om at finde noget indianer-medicin der kunne sætte os i stand til at gennemføre turen. Det viste sig at være næsten chokerende nemt. Men det var jo ikke for ingenting at denne by engang hed Christiania.

Vi skulle have overnattet hos Heikki, mangaens grand old man for det norske folk, indtil vi blev flyttet over til en vis Fred, manden bag Arcon – og tilhænger af kosmiske historier om

sværdsvingende myreslugere, der hader feminister.

Intet under at jeg ofte finder tilflugt i min private visionernes verden, der i så chokerende grad har vist sig mere forståelig end virkeligheden, som vi kalder den.

I foredragssalen flimrede skærmen lyserødt, idet tusinde timers herre-slave-porno fra min hard-disk fik fremviseren til at bløde som en menstruerende kvinde under akten.

Hvis der findes et bedre bevis for hvorfor man ikke skal låne sin PC ud til powerpoint-præsentationer, ved jeg ikke hvad det skulle være.

Omkring mig ser jeg hvordan de andres præsentationer antager form og kommer til live.

En varhaj. Tentakler. Barfodet elvermød sidder på gravsten og kærtegnes af skelet. Robot udspilet over vældigt korpus. Døde vandrer i et brunt land. Overvægtig Godzilla krammer brøler, og en drage omkredser verdens ur. In space.

Hverken jeg eller doktoren kunne fatte hvad der var der foregik, så vi søgte ly på en knejpe, i håbet om at virkeligheden ville vende tilbage.

Tænker på hvad Heikki havde formanet mig om, men husker kun hans insisteren på at jeg talte engelsk ved bordet. Jeg svarede at jeg ville gøre hvad som helst for Finland, men ikke tale engelsk til broderfolk.

Kommunikationen går da også trægt. Hvad er der dog sket med os? Vort strikhuestolte, olie-rige broderfolk køber troligt deres tidligere herrers bøger og lader vort marked blive deres marked, men hvad gør vi dog for dem?

Burde vi ikke slutte os til Kommandør Treholt & Ninjatroppen i ryggen, i stedet for at prostituere os over for Montgomerys efterkommere?

Så vi udbringer skåle for glemte krige mod Tyskland, og taler om hvad vi kan gøre for vore broderfolk.

Sauna-kamp? Gambling med Nokia-stråling? Billig vodka blandet op med øllebrød?

“Det hele,” svarer jeg, og mener det.

Dette, blandt meget andet, forklarer nok hvorfor både jeg og doktoren vågner op på et værelse vi ikke har set uden for en Yaoi-con, med et hoved der værker som tusinde skåningers.

Doktoren ligner en afdød, men jeg kunne ikke huske den norske version af 112, så jeg overlod det til hans hjerte at kæmpe videre for ham, medens jeg selv kæmpede for at komme hen til mit tastatur og gøre hvad vi oprindeligt var kommet for:

At reportere.

Som jeg ser ud af værelsets blænder, slår erkendelsen mig som en diamant-kugle i panden. For herfra, fra verdens tag i det høje nord, vendte jeg blikket mod syd, og fik til min forbavelse øje på noget der lå højere end både fjeldet – og min egen anskuelsesevne.

Det var støvskyerne fra det

højdepunkt vi aldrig når igen.

Der var et tårn bygget af store drømme og visioner, hvor der ikke var nogen ventelister, og hvor alle de arrangementer man ønskede, stod åbne. Men der skulle have været mere end åbne døre.

Tårnets vogter havde engang spurgt mig om hvorfor friheden ikke var nok. Jeg kunne se på hans lumske smil at han havde fundet sit eget svar på det store spørgsmål, og ville have mig til at finde på mit eget. Og nu vil han blive til støv, og blæse væk, uden nogensinde at have givet andet at reagere på, end sin egen selvtilfredshed.

Jeg frygter at han er en spejling af fremtiden. Vil jeg selv ældes lige så hurtigt? Vil jeg selv opgive at finde efterfølgere? Og vil min egen hjerne kiste blive så fyldt af mine egne slogans om at bevare mit åbne sind, at jeg alligevel ikke vil kunne mærke forskellen?

Jeg skal ikke kunne sige det. For nu er selve ruinerne af det faldne tårn sunket i grus, og blevet til et faldende monument

over en forspildt ungdom, og mesterværker der kunne være blevet skrevet.

Dét er i sandhed alt hvad der er tilbage af ånden fra Eurocon.

Og doktoren? Jeg så ham aldrig igen, hvis han da nogensinde havde været med. Men jeg tvivler nu på at jeg havde kunnet finde på ham, selv i min mest eksperimenterende tilstand.

Snorfcon er en kongres af og for nordiske sf-fans, som er aktive omkring at lave sf-festivaler. Læs mere på www.snorfcon.org

COMMODORE 46

Af Morten Carlsen

Morten Carlsen (f. 1980) bor i Randers og er uddannet bibliotekar.

Han har skrevet noveller siden 2000 med hovedvægt på de fantastiske genrer, primært horror, og enkelte udflugter udi realismen. Af tidligere publiceringer kan bl.a. nævnes novellerne "Howard Charltons forvandling" i antologien *Lyden af Vanvid – Nye Cthulhu Mythos noveller* (2010) og "Stationen" i *Himmelskibet* nr. 24, 2010, samt flere digte i en antologi, tidsskrifter og e-zines. Morten er desuden tidligere bestyrelsesmedlem i den nordjyske poetklub 57° Nord.

Illustrationer: Klaus Æ. Mogensén

Som en radarstråle var hans blik fæstnet på det fintvævede, buede edderkoppespind i krogen af køkkenvinduet. Det ledte tankerne hen på det forestående arbejde; det sidste han manglede.

Morgenlyset faldt ind ad vinduet, og skabte sølvglimt i de delikat spundne tråde. Kims ene, svedklamme hånd lå som en klo om det varme kaffekrus; fingrene på den anden hånd holdt en glødende cigaret, hvorfra røgen pulserede op i køkkenets tyste omgivelser. Lydene, der trængte ind til ham ude fra haven var fuglenes kvidren, der ledsagede deres ivrige rutefart mellem ungerne i redekasserne, og jagten på insekter og andet kravl. Egentligt et paradoksalt foretagende, tænkte han. Det ene øjeblik nænsomme og plejende forældre; det næste svævende, skånselsløse henrettere af chancellorse arter. Og ikke nok med det... Ofrene proppes ned i afkommets skrigrøde halse. Fødekædens forunderlige verden.

Kim så rundt i køkkenet. Hans øjne brændte i sollyset; hovedpinen sendte høje smertefrekvenser ud i hans hjernevæv. Hånden, der knugede kaffekruset rystede let ved ønsket om, at en venlig sjæl ville flippe kontakten og slukke for solen i et par timer. For mange bajere i går – endnu en gang.

Det eneste, der ikke var pakket ned i køkkenet var den hvæsende kaffemaskine samt nogle få krus, et par tallerkener og et sæt bestik, der havde taget ophold i håndvasken og blev skyllet af efter behov. Han havde slæbt en havestol og et lille bord, hvor malingen var afskallet, ind ude fra skuret, så han trods alt havde mulighed for at sætte sig ned. En kvælningsfornemmelse lå hele tiden og trykkede bagerst i hans hals. Det skyldtes den knugende klaustrofobi, som husets tomme rum affødte. Det tvivlede han ikke på. Et raspende hosteanfald flåede i hans lunger og rutschede med en støvet klang op ad de nøgne, nikotinsværtede vægge, hvor de firkantede og runde pletter på tapetet var vidnesbyrd om, at dette

sted havde været et hjem med personlige billeder på væggene. Billeder, der havde haft speciel betydning for de personer, der havde kaldt denne nu tomme konkyllie for 'hjem'. For Kim var disse erindringer, som en tågebanke han endnu ikke havde formået at trænge igennem. Det var godt tre måneder siden, at Nikoline var skredet. Kim tørrede klægt spyt ud af sine tørre mundvige med håndryggen, og gentog i sit eget hoved at det jo heller ikke betød noget mere. Det betød ikke noget mere... Hvad gjorde egentlig det? Det var lige meget.

Med et langtrukket, sørgmodigt blik inspicerede han flyttekasserne, der dækkede store dele af linoleumsgulvet. Gryder, potter, pander, viskestykker, krydderikrukker, alment køkkengrej, pis og papir. Han havde pakket de fleste af kasserne i en trancetilstand af tragikomisk staccato. Måske kunne han starte en ny karriere under sloganet "Pjerrot Pakker Dit Pulterkammer – Underhold børnene under flytningen med denne kombination af effektivitet og humor". Indrykkede han en sådan annonce på *De Gule Sider* ville han sandsynligvis enten blive rig eller indlagt på den lukkede med et anseeligt antal milligram nervemedicin pumpende rundt i kroppen. Grænsen mellem genialitet og vanvid er hårfin, var der engang et klogt røvhul der havde sagt. Så afgjort en sandhed af de mere potente. Han slog en kort kluklatter op ved forestillingen om det bizarre billede af denne klovnefigur, som flyttemand og entertainer på en og samme gang. De få gange han havde leet i løbet af de sidste måneder havde det føltes forfærdeligt. Det var som om, at latteren aldrig forlod hans mund eller krop, men snarere rikochetterede direkte tilbage i hans plagede organisme, som en ubehagelig rekyl.

Det var lige meget! Han kunne ikke gøre mere. Sofie... Lille skat. Moderen fik sgu altid forældremyndigheden over børnene, når forældrene gik fra hinan-

den. Det var næsten ligeså sikkert, som at vodkaen flyder som vand i Rusland. Det ville højst kunne blive til samvær i weekenderne og i ferierne. Det var sådan det var. Fakta. Siden brudet var det også kun blevet til samkvem med hans femårige datter i weekender og enkelte hverdagsaftener. Naturligvis var han godt selv klar over, at han levede i en fase hvor han forsøgte at blokere en masse ting, for selvfølgelig savnede han dem begge. Men mest af alt Sofie, hans lille guldklump. Nikoline ville han aldrig kunne leve sammen med igen om så han fik muligheden for det; ikke ovenpå det modbydelige lort hun havde lavet!

Kim var i en proces hvor han stadig slikkede de værste af sine sår, og han var i bund og grund ikke nået meget længere end til det punkt, hvor han var ligeglad med sig selv, rent ud sagt komplet ligeglad med hvad en så diffus term som 'fremtiden' havde i posen til ham. De mentale og følelsesmæssige sår blødte og væskede uhæmmet. Han røg fyrre smøger om dagen, nogle gange mere, og i den tid hvor der kun havde været ham selv imellem husets bedrøvelige vægge og lidt for velkendte lyde, havde han drukket for meget. Stadigvæk så var arbejdet med at pakke alle tingene ned blevet gjort. Nikoline havde på et tidspunkt tilbudt at hjælpe med det, men han havde afslået og sagt at det ikke var nødvendigt i og med, at han havde taget orlov fra jobbet i en periode, og at det egentlig passede ham ganske fint at gå og nørkle med det selv, så han ligesom havde hænderne beskæftiget og var tvunget til at skyde tankerne andre steder hen. Det forstod hun godt og havde heldigvis efterfølgende ladet ham være i fred. Til gengæld havde hun taget det meste af papirnusseriet på sig med separationen og alt det uoverskuelige gejl der fulgte i kølvandet på dette kaos. Han havde det fint med det; lad hende bare svælge i det; kvæles i det.

Det var kun én ting han

manglede med hensyn til oprydning og flyttepakning. Dét, han manglede var loftet.

De havde overtaget huset for seks år siden, da hans forældre flyttede i en pensionistbolig med udsigt over fjorden. De magtede ikke alt det arbejde, som uundgåeligt følger med det at sidde i eget hus. Hans mor havde igen mange år ønsket sig "en etværelses med alkove", som hun udtrykte det. Det ville sgu gøre alting så meget nemmere. Morens ideelle arena for alderdommen var en hyggelig, lille, brostensbelagt by tæt på skov og vand samt en Rema eller en Netto indenfor gåafstand. Kim huskede tydeligt sin fars fortabte, resignerede udtryk i øjnene, når hans kone påpegede, at de faktisk ikke magtede arbejdet med huset længere. At hans far havde

været en knækket mand siden 1989 var åbenlyst for enhver, der kendte historien, men den dag Kims mor fik sin vilje med pensionistboligen var det som om, at det var det sidste der skulle til for at smæde ham endegyldigt sammen med dødens lænker. Manden med leen havde luret på ham igennem flere år. Begge forældre var et år fra at fylde halvfjerds, da de flyttede, og Kim vidste naturligvis godt, at de ikke var unge længere eller i stand til de samme ting, som de var engang, men ikke desto mindre så han pludselig en dag for første gang sin far, som en udtæret, træt, gammel mand. Dette skift fra uforgængelighed til absolut, skrøbelig dødelighed stod mejslet i Kims erindring, som et relief i en bautasten. Hans far eroderede langsomt væk for øjnene af ham, som en porøs, smuldrende masse.

Det var som om, at det billede de fleste drenge har af deres far, som denne uforgængelige, stærke mand, der beskytter én imod alt ondt, aldrig havde forladt Kim op igennem voksenalrene, selvom han selvfølgelig havde været gal på ham indimellem og set hans mindre tiltalende sider. Strubekræften som faren havde kæmpet en indædt kamp med igennem tre år, havde fået ham til at sygne hen til en lille, tynd og gustengul mandsling. Det var hans medfødte fighterinstinkt, selvironi og galgenhumor der reddede ham fra at miste ikke alene livet, men også værdigheden i de perioder, hvor han havde det værst. Udmarvende kemobehandlinger fik tæmmet kræftcellerne, og langsomt fik han det bedre. Lige indtil han døde sidste sommer.

Svimmelheden overmandede ham, da han kravlede op ad trappestigen ude i entréen for at gå i gang med loftet. Han klamrede sig til trinnene et øjeblik med koldsveden fossende ud af porerne, inden han fortsatte. En nøgen pære sendte et støvet lys udover loftet, da han trykkede på kontakten ved toppen af trappen. Det var ikke meget, de havde brugt loftet i den tid, de havde boet i huset. Det meste af det de havde stillet herop var allerede pakket ned i kasser og poser. Solens stråler på husets tagplader havde forplantet sig til loftet, og skabt en trykkende varme. Kim lod blikket cirkulere rundt. Hans opmærksomhed faldt på de obligatoriske gamle stole, der stod stablet med et tykt lag støv på det øverste sæde; en smudsig boksmadrass stod lænet op ad væggen; diverse kasser formentlig fyldt med nipsting; et nærmest antikt orange varmeapparat; nogle ruller tapet; spande med maling, for bare at nævne nogle af de artefakter, der var blevet stuvet herop igennem tiden. Det var altid noget, at de pågældende kasser var pakke, så han bare skulle have dem båret ned. Han gik længere ind på loftet, imens han dukkede sig under bjælkerne jo længere

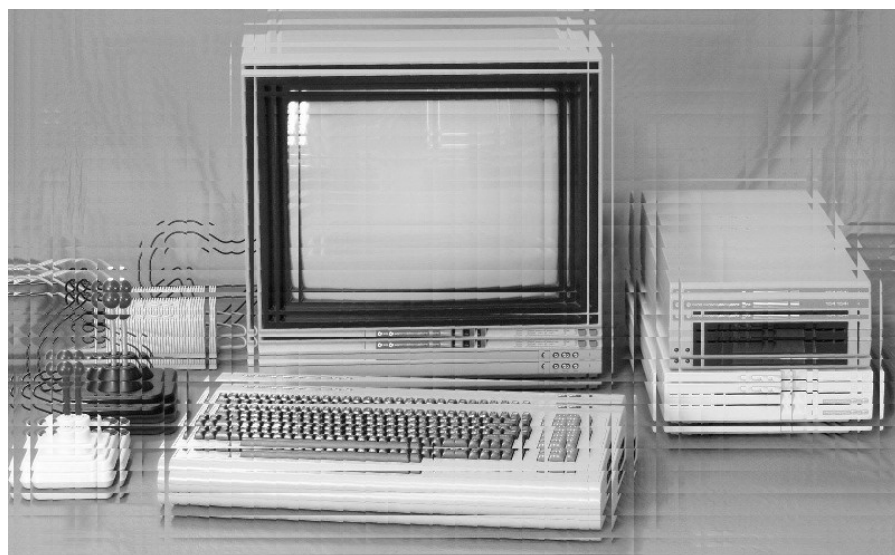
ind i det tiltagende mørke han kom. Han skulle lige til at åbne en fugtpletet kasse, da en trækvind fik noget til at blafre bag ham. Han drejede hovedet, og så lagenet, der tilsyneladende engang havde været hvidt, men nu var sort og hullet af støv og ælde. I de seks år de havde boet i huset, havde han ikke været oppe på loftet mere end måske ti – femten gange i alt. Det sortsværtede lagen havde han aldrig set før.

Lagenet var bundet fast til en af bjælkerne, og hang ned foran den grå mur. En ny trækvind slog ham om anklerne, ramte det aparte forhæng og fik det til at bølge indad... Med en nervøs hånd fik han fisket den medbragte lommelygte op ad bukse-

garn, og stod nu inde i det trænge rum. Der hang en muggen lugt af forfald og muselort i luften. En abrupt pibende lyd blev erstattet af en kort raslen, hvorpå han hørte små, lette fødder ile henover loftsgulvet – eller også var det nede under gulvbrædderne; det var umuligt at høre. Han lyste rundt i alle fire hjørner, hvor tykke spindelvæv hang tungt ned i buede draperinger. En fuldfed bedstefar af en edderkop lurede på ham. Ham, der havde invaderet dens territorium, dens imperium. Edderkoppespindet i køkkenvinduet nede nunder sprang op i hans tanker. Heldigvis blev han ikke lamslået af frygt over sådanne væsener. Han skridtede over mod genstanden, der var dækket af det

rystelser skyllede igennem hans krop. Han huskede det surrealistiske mareridt, der havde sprøjtet al den flimrende, betændte virkelighed ind i hans drengesind, som han aldrig havde troet, han skulle opleve. Farens skrig, da han fandt sin ældste søn sitrende i de sidste døds-kramper fra en bjælke inde på drengeværelset, torpederede Kims erindring, som en afsindig dæmonisering af dén ene ting man allerhelst ville glemme, fortrænge, bortkaste, for evigt! Billederne skød igennem hans hjerner med en sådan kraft, at det rykkede i hans krop. Kim havde kun været otte år gammel, men han huskede stadig dét han så; dét han ikke skulle have set. Lyden af farens desperate brøl havde fået Kim til at løbe i retning af brorens værelse. Det havde været tidlig aften, huskede han, og weekend. Døren ind til værelset havde stået på klem. Rockmusik gjaldede ud derindefra. Kim havde kunnet skimte farens rystende ben, imens han febrilsk havde forsøgt at få sin hængte søn ud af løkken. Den krop, som hans far klamrede sig til, havde ikke lignet Rune. Det glødende, blå lys fra computerskærmen havde spillet op ad de plakattilklistrede vægge, på den fortabte far og den døde søn i det dunkle værelse. Hans forældre blev aldrig de samme efter den hændelse. Moren kom sig nogenlunde, eller så godt som man nu kunne forvente, men hans far var fra den dag en ødelagt sjæl.

Kim synes at monitoren reflekser af lyset mindede om et hvidglødende, tåget øje, der hang og ventede på løsladelse – eller eksekvering af dødsstraf – i kabellænkerne i et elektronisk miniatürefængsel. COMMODORE stod der med strømlinet print nederst på monitoren. Hvorfor stod den her endnu? Tastaturet til computeren stod lænet op ad monitoren. En plasticpose med et laset udseende, der gjorde at den sikkert ville falde fra hinanden, hvis man hankede op i den, var slynget om bag monitoren. I en tilstand af målløshed halede han den frem fra skjulet. Posen

linningen, og projiceret lyskeglen imod lagenet. Støvet dansede i det hvide lys. I en fejende bevægelse trak han lagenet til side med den frie hånd. Kims vejrtækning standsede brat. Der var et hulrum inde bagved, et loftsaflukke. Han anede ikke, at det eksisterede. Hans forældre havde åbenbart også glemt alt om det under flytningen, for det flød med ragelse derinde.

Lyset fra lommelygten indfangede en genstand, der var dækket af et gråt filttæppe i højre hjørne af det indeklemte loftsaflukke. Efter den tildækkede genstands form og facon, at dømme kunne det godt ligne et fjernsyn eller et skab. Kim skrævede indover en stak gamle blade, der var bundtet med sejl-

grå filttæppe, mens han møjsommeligt forsøgte at undgå at træde på alle de muldne pulterting af mere eller mindre tvivlsom karakter. Han satte sig på hug foran genstanden med lommelygten i hånden, og trak tæppet væk. En gammel monitor med gulnede plasticpaneler omkring skærmen, kom til syne. Lommelygtens lyskegle ramte lige ind i centrum af den støvede, grå skærm, der havde været endegyldigt slukket i utallige år. På et splitsekund blev han suget ned i en afgrundsdyb slugt af minder. Det var monitoren til Runes gamle Commodore 64, han sad og stirrede ind i. Hans bror, der for enogtyve år siden i en alder af femten år begik selvmord i dette hus. Voldsomme

indeholdt blandt andet et joystick, nogle disketter og flere computerspil, der i nutidens computerverden var lig med tidlig stenalder og primitiviteternes arketype. Okay, i visse nørders øjne var de utvivlsomt kult, tænkte han idet han skimmede de falmende kassetter, der bar titler som *International Karate*, *The Last Ninja*, *Wizball*, *Paradroid* og *Impossible Mission*. Rune havde elsket den maskine...

Kim hægtede lommelygten fast i bukselinningen igen, og hankede op i monitoren. Han havde glemt alt om sine private miserer og flyttekasserne med skrammel.

Af to omgange bar han computeren og alle de tilhørende dele han kunne finde, ned fra loftet. Inde på kontoret stod der stadig et skrivebord, som han anbragte den gamle maskine på. Samtlige kabler og kobberplader i maskineriet var formodentligt irrede og røde af rust, men han var nødt til at forsøge og tænde computeren. Med fingersnilde og en fløjten på læberne, som han slet ikke bemærkede, fik han forbundet og tilsluttet de forskellige ledninger og strømforsyninger. Et skævt, vemodigt smil bølgede over hans læber da han så klistermærket på monitorens kabinet. En demonstrativ fuck-finger ledsaget af det vrængende punk-slogan: *We mean it, maaaaan!* Typisk Rune. Endnu mere typisk var det, at Rune nedenunder Johnny Rottens statement havde sat en rund label fra de klassiske MAD-blade, der forestillede den fregnede dreng med det lømmelagtige smil og karakteristiske mellemrum imellem fortænder-

ne. I sine teenageår havde Kim fundet en stor pose med brorens MAD-blade og læst dem endnu mere i laser end de i forvejen var!

Det var som at stå i en glemt tidslomme foran den Commodore 64. Hans hænder rystede, idet han vendte sig og styrede mod køkkenet. Han måtte have noget at styrke sig på inden han trykkede på knappen.

Efter at have røget to smøger og skyllet halvdelen af en kølig Carlsberg ned i ét hug, hvilede Kims hånd nu ud for knappen med påskriften 'POWER' ved siden af. Han holdt vejret og trykkede på den. Til lyden af knitrerende elektronik startede computeren op. Dioden ved 'POWER'-tasten lyste rødt. Han åndede lettet ud, og drak endnu en tår øl. Den støvede monitor mandede ud i et blåt skærmbillede med en blinkende cursor i det ene hjørne – og så skete der ikke mere... Kim forsøgte at få liv i processen ved at trykke på RETURN. Uden held. Pludselig aktiveredes cursoren og pilede hen over skærmen imens den manisk sprøjtede bizarre formler og uforståelige ord af sig. Den blev ved. Det gav ingen mening. Kim fornemmede sveden krybe igennem huden, og et nærværende ubehag trænge ind i nervebanerne. Hans blik fejede henover tastaturet, og dér så han det. Det forkerte. Tastaturets Commodore-logo med de regnbuefarvede linier var forkert... Der stod ikke Commodore 64, som der ville have gjort på enhver anden maskine af denne art, men derimod Commodore 46. Tallene var byttet rundt.

"Det er der ikke noget, der hedder... Hvordan...," rablede Kim febrilsk, og vendte bunden i vejret på tastaturet. Han stirrede på den sølvfarvede label med produktinformationer. Det var ikke muligt... Ved MODEL/MODELE stod der heller ikke C-64, som der burde, men C-46. Han vendte tastaturet om igen, stønnede tungt, betragtede cursorens fortsatte, afsindige skriblen. Tilfældigt standsede hans hærgede øjne ved f-tasterne yderst til højre på tastaturet. Den øverste tast hed f1, eller det burde den gøre. På denne tast stod der bare et f. Han lod øjnene synke et hak ned, til tasten, der i rationalitetens verden skulle hedde f3. Den hed f13. Kim stirrede tomt frem for sig. Dette kontor havde været Runes værelse. Det var her han havde...

"Umuligt...," sagde han hult, og glanede igen diffust på tallet 46 og f13-tasten. En monstrøs kraft tvang hans hånd hen til f13, hvor den strittede voldsomt imod. Han ville ikke... Han ville ikke gøre det! Han trykkede tasten i bund. Skærmbilledet zoomede ind til et sort nulpunkt. Kim fornemmede en tilstedeværelse. Skærmens glas begyndte at bølge og skvulpe, som en urolig havoverflade. Hjerneventriklerne snoede sig panisk i hans hoved. Den afskyeligste stank, der ikke var af denne jord, skyllede indover ham bagfra. En sagte knirken og langsomme, metodiske svingninger nåede hans ører. Langsomt vendte han sig.

Dét, der gengældte hans blik, var ikke menneskeligt, men det kendte hans navn.

ANMELDELSER

I dette nummer:

Film:

- *Eureka*
- *TRON: Legacy*
- *I Sell the Dead*
- *The Wild Hunt*
- *Santa Claus Conquers the Martians*
- *The Quiet Earth*
- *Mars*
- *The Last Jaws*
- *Piranha*
- *Piranha 3D*
- *Kæmpeblæksprutten*
- *Two Evil Eyes*
- *Les aventures extraordinaires d'Adèle Blanc-Sec*
- *Re-Animator*
- *Bad Biology*
- *Alien vs. Zombies*
- *Zombie – Nattens Terror*
- *Xtro*
- *Two Orphan Vampires*
- *Nude for Satan*
- *Yatterman*
- *Vampire Girl vs. Frankenstein Girl*
- *Repo! The Genetic Opera*
- *The House of the Devil*
- *Hell of the Living Dead aka. Virus*

Bøger:

- *Det virtuelle cocktailparty*
- *Kraken*
- *Die Schmelze*
- *Proxima nr. 92*
- *Tunnelen under verden*
- *De dødes kald*
- *Menneskehavn*
- *De Underjordiske*
- *Micki 19.50*
- *Mørke*
- *Omveje til verdens ende*
- *Sky City*
- *Skyggekaster*
- *Drømmetid – og andre SF noveller*
- *Blodtåge: Skeletter i skabet 2*
- *Metro 2033*
- *Pradovslevs Pagt*

www.fantastik.dk/anmeldelser

himmelskibet.dk/anmelderblog

Eureka

Tv-serie, amerikansk, 2006+
Skabt af Andrew Cosby & Jaime Paglia
Medv. Colin Ferguson, Salli Richardson-Whitfield, Erica Cerrone m.fl.

Selvom meget af det der produceres til den såkaldte Syfy kanal ikke er superfantastisk, er der dog enkelte ting, der er værd at henlede opmærksomheden på. En af dem er tv-serien *Eureka* (*A Town Called Eureka*), der ind imellem vises på sære skiftende tidspunkter på DR 1 – typisk meget sent, hvilket er noget af en misforståelse som jeg vil demonstrere (De er i skrivende stund – august 2010 – midt i sæson 2). Serien startede i USA sin 4. sæson i juli 2010, så jeg tænkte, at jeg lige kunne forklare vores kære læsere, hvorfor denne serie måske kunne have interesse. Først og fremmest er dette en familie-serie. Det vil sige at man med sindsro kan se den sammen med både kvinder, børn, hund, kat og kanarieugl, da der yderst sjældent er noget der kan betegnes uhyggeligt, og man kan til og med få sig nogle diskussioner om seriøsiteten af den beskrevne videnskab i et givent afsnit. Effekter, scenografi og skuespil holder et generelt højt niveau, hvor der ikke er nogen der skinner specielt meget højere end andre, men hvor der heller ikke er nogen, der decideret falder igennem.

Grundplottet er følgende: En fraskilt U.S. Marshal er på vej til Californien for at aflevere sin 15-årige datter – en typisk teenager, der er midt i sit eksistentielle frigørelses oprør – til hendes mor. Ved et mystisk tilfælde ender de i en yderst særpræget hemmelig by i Oregon, hvor vores helt overtales til at overtage jobbet som lokal sherif/politimester. Byen er sær i den forstand at den stort set udelukkende består af genier inden for alle grene af videnskab og er finansieret af det amerikanske militær og de patenter, der kommer ud af at anbringe så mange skøre/kloge excentrikere på samme sted.

Et typisk afsnit vil således indebære at sheriffen tilkaldes til en mystisk hændelse, der kan få voldsomme konsekvenser (vi snakker løsslupne nanobots, sære magnetfelter, usynlighed, istid, robohunde, diverse A.I.'er der ændrer karakter, diverse genmodificerede problemer, tidsparadokser, kraftfelter, radioaktivitet etc etc.) og han får så ved hjælp af videnskab, snusfornuft og held reddet situationen. I dette kaos, der konstant truer med verdens udslettelse og det der er værre, skal sheriffen forsøge at opdrage førnævnte teenage datter, forsøge at få en ny kæreste, undgå at hans våbengale G.I. Jane næstkommanderende går agurk og holde sig gode venner med hele byen og i særdeleshed med A.I.'en i hans underjordiske hus, der minder om en mellemting imellem skibs computeren i *Star Trek* og Starlord's Skib... Sådan cirka.

Hvis det lyder som en morsom sæbeopera der går på line mellem videnskabeligt og personligt drama og samtidig er fyldt med nørdevittigheder, så er det rigtigt deduceret. Det er ikke så pjattet som *Dr. Who*, men tager ikke sig selv så alvorligt som *Trek*, *Stargate*, *X-Files* etc. Balancegangen går ikke altid godt, men man sidder alligevel ofte med et skævt grin over videnskabsfolk, der går op i én detalje og overser at verden omkring dem er ved at bryde sammen på grund af en anden detalje.

je. Det er i øvrigt sådan at problemerne ofte bliver løst, når sheriffens snusfornuft bliver kombineret med lidt tværfaglig tænkning.

Hver sæson har selvfølgelig også mindst en overordnet historie (1. et artefakt, 2. et tidsparadoks, 3a. en konspiration, 3b. et 'rumskib'), og det er primært det overordnede plot, der driver personudviklingen, da de enkelte afsnits hovedhistorie sjældent afsætter større spor i karaktererne, når undtages de afsnit hvor nye figurer som skal være med flere afsnit skal introduceres. Sæson 1 (12 afsnit), Sæson 2 (13 afsnit) og Sæson 3 (18 afsnit delt i 2) kan alle fås på DVD til billige penge. Anbefales.

Niels Gjerløff

TRON: Legacy

Film, USA, 2010, 127 min.

Instr.: Joseph Kosinski

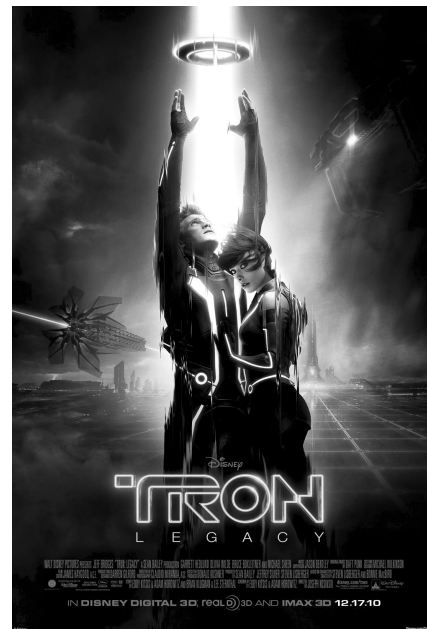
Medv.: Jeff Bridges, Garrett Hedlund, Olivia Wilde, m.fl.

Den oprindelige TRON-film er fra 1982; tiden hvor computerspil for alvor begyndte at slå igennem. Den opbygger en virtuel verden som reelt er en forudsigelse af internettet; en computerskabt spilverden befolket af programmer. Kevin Flynn (Jeff Bridges) er spildesigner, og har designet en række spil og programmer for firmaet Encom. Imidlertid er et Master Control Program blevet intelligent, og er begyndt at kontrollere den computerskabte verden, og får bl.a. digitaliseret Kevin Flynn så han fanges i programmernes cyberspace (ikke internettet, men en verden der kun kører på nogle få mainframes). Flynn ender dog i den første film med at undslippe og overvinde det onde program.

TRON: Legacy starter med at vise hvad der skete syv år senere, i 1989. Kevin har nu en syv-årig søn, Sam, og han fylder Sams hoved med godnathistorier fra TRON-verdenen, om de gode og de onde programmer. Men samme år forsvinder Kevin på mystisk vis, og Sam vokser der-

efter op med den fornemmelse at hans far har forladt ham. Der springes så tyve år ud i fremtiden, til 2010. Sam Flynn, nu 27 år gammel, er hovedaktionær i Encom, som er blevet en Microsoft-lignende elektronik-gigant på basis af Kevin Flynn's geniale computerspil, som er de mest populære nogensinde. Sam gider imidlertid ikke at have noget videre med Encom at gøre, da han stadig er sur over at faren forlod ham. Han opfører sig som en tvær, uansvarlig teenager der interesserer sig mest for at reparere på sin (fars) gamle motorcykel. Sam er dog blevet ekspert i alt hvad der har med computere og programmering at gøre; godnathistorierne om TRON har sat deres tydelige præg.

En dag kommer der pludselig en besked, tilsyneladende fra hans far, om at møde ham i den gamle Flynn's videospilsarkade, hvor dele af den første film foregår. Spillemaskinerne er nu slukket, og hele bydelen forfaldet, men Sam finder en hemmelig indgang til et kælderrum, hvor der er nogle gamle computere der stadig kører. Han leger lidt med systemet, og der går ikke mange sekunder før han digitaliseres og suges ind i den virtuelle TRON-verden! Hvor han finder ud af at hans far har været fanget i tyve år. TRON-verdenen styres nu af programmet CLU, som den idealistiske Kevin Flynn i sin tid designede med det formål at lave en perfekt (cyber)verden! CLU, som jo blot er et program der gør hvad det har fået besked på, har derfor indført et totalitært samfundssystem, med de andre programmer inddelt i klasser, komplet med en kæmpe middelklasse der bliver underholdt af stort anlagte sportsturneringer. Kevin Flynn selv er undsluppet CLUs greb og lever i eksil i udkanten af TRON-verdenen, ude af stand til at vende tilbage til den virkelige verden. Da Sam ankommer, genfindes de to, og sætter alt ind på at få Sam returneret til den virkelige verden – hvilket nødvendigvis involverer et større opgør med CLU og hans samfundsorden.

Det er sgu da fedt! Kevin Flynn var en gammel hippie som forsøgte at indføre et utopisk samfund i sin egen lille verden, men pga. imperfektioner i programmerne førte det til et cyberdiktatur i stedet, hvilket førte til en postmoderne depression for Kevin. Imidlertid er der opstået spontant cyber-liv i Kevins verden, de såkaldte ISO'er, som er ægte kunstige intelligenser med en lang række menneskelige og overmenneskelige egenskaber. Venlighed og visdom; en slags emergent godhedsessens der opstod ud af Kevins program-designs. Disse har CLU dog næsten allesammen slået ihjel...

TRON: Legacy – et projekt produceret af Disney – er en af de film der voldsomt har delt vandene. De fleste anmeldere anser den for skuffende eller middelmådig, mens en minoritet af SF-fans er lavmælt begejstrede for den. Som det så ofte er tilfældet, betyder det også at de færreste seere når så langt som til at tænke ordentligt over filmen. Jeg diskuterede Legacy på Facebook med tegneren og SF/horror-eksperten Stephen Bissette. Han kunne ikke lide filmen, men fandt det fascinerende at man kunne tolke den som Disney-koncernens intuitivt kritiske beskrivelse af sig selv: CLUs verdensorden repræsenterede det sjælløse kommercielle Disney, mens gamle Kevin Flynn skulle forestille den ægte gamle

Walt Disney, og Bissette mente altså at Disney-koncernen underbevidst beskrev sig selv på denne måde. Dette mener jeg nu er langt hinsides det sandsynlige; jeg tolker historien mere direkte, nemlig som at CLUs undertrykkende samfundssystem forestiller Kevin Flynns venstreorienterede idealisme, som pga. diverse fejl ledte til et forfejlet socialistisk regime, men som stadig indeholder kimen til noget stort og godt i sig (ISO'erne). Og disse budskaber kommer selvfølgelig ikke fra Disney, men tværtimod fra manuskriptforfatterne. Jeg mener således at det er en særdeles god og meningsfuld film med masser af relevans for menneskehedens idéhistoriske udvikling.

Jeg bør også nævne filmens tekniske kvaliteter. Filmen, som jo (bortset fra de få scener i den virkelige verden) er i 3D, er nærmest én stor special effect, og der er endeløse mængder af spektakulære optrin og superunderholdende lysshows. Jeg absorberede det hele med stor begejstring, og når filmen kommer på DVD så vil det være et must at se den på så stor en skærm som muligt. Jeg synes desuden at filmen var godt fortalt, og udgjorde en fortsættelse og et remake på samme tid, hvorved den gamle *TRON*-film (som jeg faktisk syntes var halvkedelig) blev gjort langt mere interessant. *TRON: Legacy* var for mig intet mindre end årets suverænt bedste science fiction-film.

Karakter: 9 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

I Sell the Dead

Film, USA/Irland, 2008, 85 min.

Instr.: Glenn McQuaid

Medv.: Dominic Monaghan, Ron Perlman, Larry Fessenden, m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment

Vi befinder os, såvidt jeg kan se, i første del af 1800-tallet. Arthur Blake (Dominic Monaghan) og

Willie Grimes (Larry Fessenden) ernærer sig ved ligrøveri. De sælger døde mennesker til en skruppelløs læge, Dr. Quint, som har en ubegrænset (videnskabelig?) appetit efter lig til dissektion. Men en dag begynder de at grave nogle mere usædvanlige skabninger op, heriblandt en vampyrpige som de får den gode idé at bruge til at blive deres plageånd, Dr. Quint, kvit. Derefter begynder de at finde og sælge andre udøde, hvilket viser sig at være mere lukrativt. De ender med at komme i klammeri med deres rivaler, den onde Murphy-klan, over nogle zombier. Disse oplevelser fortæller Arthur til en præst i sin celle mens han venter på at blive halshugget for både sine ægte forbrydelser og nogle falske anklager. Vennen Willie har allerede mistet hovedet – men mon Arthur og Willies venskab lader sig stoppe af noget så trivielt som døden...?

I Sell the Dead er en meget velproduceret og tegneserieagtig horrorkomedie med sjov dialog og sjove accenter – den irske instruktør har fundet en række amerikanske skuespillere (og et par enkelte irere) som faktisk kan udvise de rette britiske dialekter, og jeg sad hele vejen gennem filmen og troede at både filmen og skuespillerne måtte være fra Storbritannien. Filmstilen excellerer i stemning og sjov musik, ikke ulig Danny Elfmans produktioner. Selve historien har visse mangler; man hører f.eks.

intet som helst om hvad de, der køber lig og udøde af Arthur og Willie, egentlig skal bruge dem til. Men humoren og skuespillerpræstationerne er gode.

DVDen indeholder også en time-lang "Making of"-dokumentar, en kortere feature om effekterne, og et kommentarspor med instruktør, producer og hovedrolleindehaver (Dominic Monaghan) – så kan man ikke bede om mere!

Karakter: 7 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

The Wild Hunt

Film, Canada, 2009, 96 min.

Instr.: Alexandre Franchi

Medv.: Mark A. Krupa, Ricky Mabe, Tiio Horn, Trevor Hayes, m.fl.

I *Himmelskibet* nr. 25 anmeldte jeg *All's Faire In Love*, en fin komedie som foregår på et middelalder/(renæssance)-marked.

Handlingen i den canadiske film *The Wild Hunt* udspiller sig også i et live rollespilmiljø, denne gang i en hel landsby med omkringliggende skov, dedikeret til live rollespil (et rigtigt live rollespil-sted i Canada), hvor kun rollespillere i kostume har adgang. Men handlingen er bestemt ikke komisk. De centrale personer er brødrene Erik og Bjorn Magnussen, som begge er godt trætte af at passe deres

svagelige islandske far. Bjorn flygter op til rollespilsbyen hvor han fortrænger sine hjemlige problemer ved at spille en vikingekriger der beder til Thor. Eriks kæreste, Lyn, keder sig i forholdet med Erik og accepterer en invitation fra en anden fyr om at spille en prinsesse der skal kidnappes af en gruppe keltere i rollespilsbyen. For at redde sit forhold til Lyn tager Erik (som ellers ikke har nogen interesse i at være med) også op til rollespilsbyen, hvor han efter lang tids modstand overtales til at spille vikingekriger. Kidnapningen af prinsessen er et led i et større ragnarok-slag mellem både vikingerne, kelterne, elverne og nogle middelalderriddere – og lederen af kelterne, Murtagh, er selv forelsket i Lyn. Lyn er meget vægelsindet og kan ikke rigtig vælge mellem Erik og Murtagh. Konflikten mellem grupperne ender med at eskalere så ekstremt at det hele pludselig bliver alvor, så det ender med et ægte ragnarok for rollespilsbyen.

Idéen er bestemt ikke dårlig, og der er flere gode detaljer i udførelsen, men personligt syntes jeg ikke det fungerede særlig godt i denne film. Det bliver aldrig troværdigt at tingene går så vidt (og at de bliver ved med at blive i spillet når situationen bliver tilspidset), og persontyperne er desværre overhovedet ikke overbevisende som den slags mennesker der ville spille live rollespil. De bander og svovler hele tiden, er enormt irriterede på hinanden og bruger ingen som helst tid på at nyde spillet. De er med andre ord for 'voksne', både attitude- og aldersmæssigt; der er stort set ingen unge med. Filmen er næsten som en parodi på folk som tager det hele alt for alvorligt, uden i øvrigt at nyde det. Den viser altså slet ikke live rollespil i hvad man kan kalde 'den rette ånd', hvilket risikerer at skabe fordomme om live rollespil hos uvidende publikummer, og skræmme dem væk fra miljøet, hvilket er ærgerligt. Filmen var for mig smagløs og skuffende, selvom

den måske nok viser hvad der ville ske hvis voksne mennesker, der tager tingene alt for alvorligt og i øvrigt er uligevægtige, begyndte at spille rollespil. Og det er vist meget godt at de ikke gør det.

Karakter: 5 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

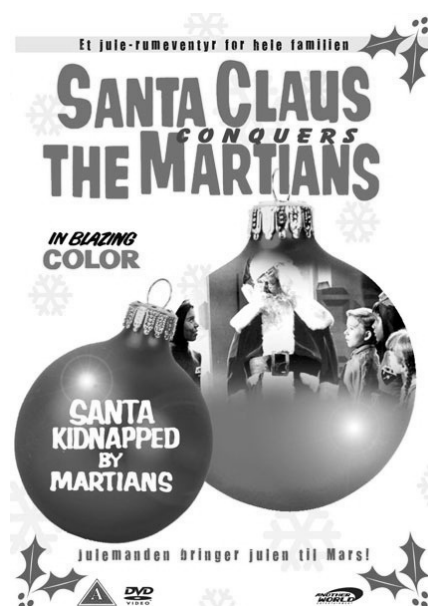
Santa Claus Conquers the Martians

Film, USA, 1964, 81 min.

Instr.: Nicholas Webster

Medv.: Leonard Hicks, Vincent Beck, John Call, Bill McCutcheon, Pia Zadora, m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2010

Denne film er berømt for at være dårlig; den ligger som nr. 83 på Internet Movie Databases Bottom-100. Helt så dårlig er den nu ikke, især ikke hvad angår de tekniske produktionsdetaljer. Filmen er blevet latterliggjort i det amerikanske satireprogram *Mystery Science Theater 3000*, og hvis man ikke er science fiction-fan, så er det også meget nemt at grine af de sjove antenner og den grønne ansigtsmaling som marsboerne har på, men er man SF-fan, så kan man faktisk se at filmen, ud fra 1964-standarder, er ganske velproduceret. Det er en børnefilm og må også dømmes som en sådan. Stilen er ikke meget anderledes end en

gammel dansk *Far til Fire*-film. Den handler om at børn på Mars ikke leger og morer sig eller holder jul, og derfor opfordrer en gammel vismand marsboerne til at hente julemanden fra Jorden, så han kan sprede glæde blandt Mars' børn. Mars-boerne tager så ned til Jorden for at kidnappe julemanden, og de får samtidig fat i et par jordbørn, Billy og Betty. På Jorden bemærker man godt at julemanden er blevet bortført, hvilket skaber en international krise der forener alle Jordens lande! Det er jo december...

Så USA's førende rumekspert, Wernher von Green (hø hø!), sender en raket op for at forfølge marsboerne. Denne raket hører vi imidlertid ikke mere til efter opsendelsen fra Jorden – sikkert fordi det ville have været for dyrt at lave de nødvendige scener. Men på Mars laves der en legetøjsfabrik, så julemanden kan sende legetøj ud til alle marsbørnene, og derefter er marsboerne tilstrækkelig taknemlige til at sende ham og jordbørnene tilbage til Jorden.

Filmen er holdt i en enkel men gennemført stil; børneskuespillerne virker lidt for veltrænede (de taler *meget* tydeligt), men man imponeres over at de meget alvorlige voksne skuespillere kan holde masken. Det store problem med filmen, er at den er ren og skær propaganda – ikke for julen, men for kapitalismen. Efter få minutter ses det ret tydeligt at de stakkels marsbørn fra den røde planet skal forestille at leve i et kommunistisk samfund, og ih, hvor skal Amerikas børn dog have ondt af dem! På Eurocon i Bulgarien i 2004 fortalte en bulgarer om at de under kommunismen lærte i skolen at børn i den vestlige verden havde det dårligt, og derfor havde ondt af dem; well, nøjagtig samme slags propaganda gør *Santa Claus Conquers the Martians* sig skyldig i. Julemanden bliver derfor til en repræsentation af det imperialistiske Amerika, som skal erobre Mars, dvs. den kommunistiske verden. Dette budskab er så tykt og tydeligt i fil-

men at man mange steder sidder og krummer tæer. Især også når noget af det legetøj der fremstilles i filmen faktisk er krigslegetøj... Sikke noget, altså!

Karakter: 4 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

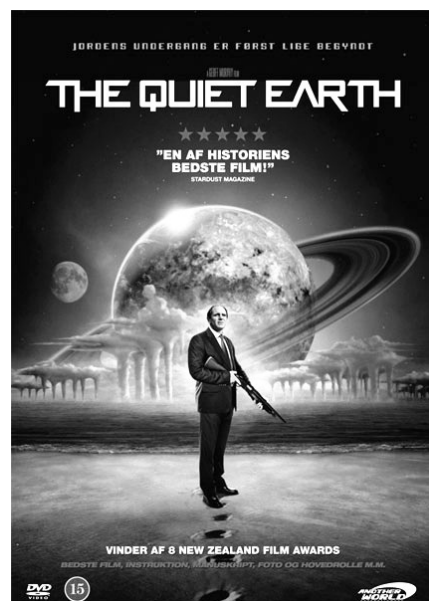
The Quiet Earth

Film, New Zealand, 1985
88 min.

Instr.: Geoff Murphy

Medv.: Bruno Lawrence, Alison Routledge, Pete Smith.

På DVD fra Another World Entertainment, 2010

Filmen *The Quiet Earth* er baseret på en roman af samme titel fra 1981, forfattet af New Zealandske Craig Harrison. Bogen er meget sjælden og ikke nem at få fat på, men filmen kan nu fås hos enhver velassorteret DVD-forhandler. En tidlig morgen i 1985 vågner en mand op på et motelværelse. Han opdager hurtigt at alle andre mennesker er forsvundet. Det er sket inden for de sidste par timer, og folk er vitterligt forsvundet i den blå luft. Optagede toiletter er tomme, og det samme er huse som er låst indefra. Manden, hvis navn er Zac Hobson (Bruno Lawrence), er videnskabsmand, og han var i gang med en del af et stort projekt for amerikanerne, kaldet Operation Flashlight. Det var noget med at forstyrre selve naturlovene, og effekten viste sig at

være katastrofal. Zac har stadig mulighed for at bruge noget af udstyret og finder nogle flere instrumenter på et universitet, og han finder ud af at der er noget galt med solen. Den er begyndt at pulsere og er måske i fare for at kollapse. Efter nogle uger finder Zac endnu en overlevende, den unge kvinde Joanne (Alison Routledge). De bliver et par, men møder senere maori-manden Api (Pete Smith), som Joanne også godt kan lide, og de personlige forviklinger er lige ved at tage overhånd. Men Zacs beregninger viser at Operation Flashlight stadig er i gang, og at der vil komme en ny 'effekt' snart. Kan de nå at standse det i tide, før naturlovene igen får et ordentligt hug?

The Quiet Earth er en af de absolut bedre varianter af 'Palle alene i verden'-konceptet, hvor nogle enkelte overlevende må klare sig i en affolket og apokalyptisk verden (lidt ligesom i f.eks. *I Am Legend*). Der er både god personskildring og en interessant videnskabelig baggrundshistorie med en fascinerende slutning.

Karakter: 7 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

Mars

Film, USA, 2010, cirka 86 min.

Instr.: Geoff Marslett

Medv.: Zoe Simpson, Mark Duplass, Paul Gordon, Cynthia Watros, James Kochalka, m.fl.

Ovre i vores gamle biskopsæde Lund afholder de en årlig festival for fantastiske film, og i år havde den lille biograf i Huset i Magstræde fået mulighed for at vise tre af filmene fra Lund-festivallen. To af dem var vampyr-film, og den tredje var *Mars*. Det er en indie-film der er lavet i en decideret tegneserie-agtig stil, ved hjælp af rotoscope-effekten, som giver et animeret look (det var også den effekt de brugte i filmudgaven af *A Scanner Darkly* fra 2006). Fordelen er at man kun behøver at placere skuespillerne foran et sæt green-

screens, og så kan filmens øvrige visuelle miljø animeres på i post-produktionen. Det fungerer aldeles udmærket. *Mars* er en romantisk sci-fi-komedie. Godt nok er der ikke super-meget romantik (i hvert fald ikke før til sidst), og den er heller ikke grine-sjov, men 'kun' smile-sjov. Den var nu meget god alligevel, især fordi sci-fi-delen er ret vel-lavet. Historien, som foregår i ganske nær fremtid, omhandler et nyt rumkapløb mellem NASA og ESA, som dog ligeså meget har karakter af samarbejde. Først opsender ESA en Mars-sonde, som de desværre mister kontakten med lige efter landingen på Mars (som man jo så ofte gør med Mars-sonder). Imidlertid var en forkølet russer, lige inden sondens opsendelse fra Baikonur, kommet til at nyse på den, så den har bragt en del sjove baciller med til Mars... Elleve år senere sender NASA så en bemanded raket til Mars, bestående af to mandlige NASA-folk og en ESA-kvinde. De kommer ikke specielt godt ud af det med hinanden (og deres rumskib bliver også ramt af meteoritter, så det er tvivlsomt om de kan komme tilbage til Jorden igen), men det ender dog med små-romantiske forviklinger alligevel. Og de finder naturligvis noget ret overraskende på Mars...

Det er en fin lille film som jeg gerne køber når/hvis den udkommer på DVD. Den demon-

strerer tydeligt at producenterne kender en del til den virkelige verdens rumfart, og der er mange muntre referencer til hvordan rumprogrammet i dag er en del mere magert end tilbage i begyndelsen af '70'erne. Den eneste væsentlige kritik man kan rette mod *Mars*, er at den, ligesom i øvrigt den nylige (men uafsluttede) tv-serie *Defying Gravity*, bevidst ignorerer det faktum at kommunikation mellem Jorden og en naboplanet ikke kan foregå hurtigere end lysets hastighed. Både i *Mars* og *Defying Gravity* (hvor de f.eks. tager til Venus) har de telefonkontakt med Jorden i realtime, uden hensyn til at signalerne kun kan bevæge sig mellem planeterne med lysets hast, hvorved enhver kommentar frem og tilbage mindst må tage et par minutter. I begge tilfælde er det selvfølgelig noget som producenterne er helt klar over, men vælger at ignorere for den dramatiske effektskyld. Det er ærgerligt, for det er en klar og overlagt overtrædelse af videnskabelige love som reelt ikke kan overtrædes. Man skuffes over at de ikke kunne strukturere historierne ud fra en mere realistisk kommunikationsform – med det er jo åbenbart forskellen på sci-fi og alvorlig science fiction. Men nu er *Mars* jo en komedie, så jeg vil lade være med at tage det så tungt. Det er sgu' meget sjovt at de, lige under Mars-landingen, snakker i telefon med NASA, som forlanger at en amerikaner skal være det første menneske på Mars, men den amerikanske astronaut i landingsmodulet (den anden er jo oppe i kredsløb) nægter at adlyde, så det alligevel ender med at blive kvinden fra ESA ... og som amerikaneren siger da han følger efter hende ned på overfladen: han er jo stadig den første mand på Mars...

Det, der fylder mest i filmen er forholdet mellem personerne, og det ville blive for omfattende at komme ind på her. Lad det være sagt at denne film er en lille perle med både en god historie og nogle interessante personer. Er man manisk sci-fi-fan (og

også til tegneserier), så skal den helt klart have en plads i filmsamlingen.

Karakter: 7 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

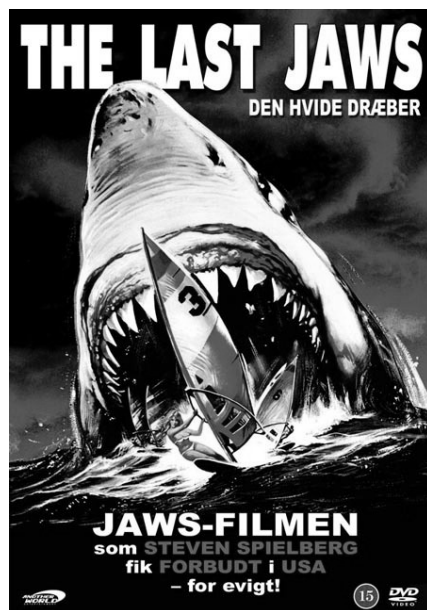
The Last Jaws

Film, Italien, 1981, 83 min.

Instr.: Enzo G. Castellari

Medv.: James Franciscus, Joshua Sinclair, Vic Morrow, Micaela Pignatelli, Stefania Girolami Goodwin, m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2010

L'ultimo squalo hedder filmen på italiensk, og den er kendt som en af de bedre *Jaws*-ripoffs. Historien er meget tæt på 'originalen': en mindre amerikansk strandby trues af en kæmpehaj i dagene lige op til en stor windsurfing-konkurrence. Den lokale rigmand, William Wells (Joshua Sinclair), der ejer det halve af byen, står over for at blive valgt til guvernør, og det vil skade hans kampagne hvis den populære sejlads bliver aflyst. Han træffer derfor en del sikkerhedsforanstaltninger, med hjælp fra den erfarne gamle sø-ulk Ron (Vic Morrow) og den lokale forfatter / hajekspert / sikkerhedsekspert (??) Peter Benton (James Franciscus). Hajen bider dog ikke så nemt på krogen, og den bryder i gennem det 'hajsikre' net og skaber panik og kaos under windsurfing-konkurrencen. Alle sejl må sættes til for at få

has på hajen, og bl.a. tager fire unge, heriblandt Wells' naive søn, ud i farmand Wells' lystbåd for at skyde hajen. Det går naturligvis hurtigt i fisk, og Bentons datter Jenny (Stefania Girolami Goodwin, i øvrigt instruktørens datter) får bidt det ene ben af! Så tager rigmand Wells imidlertid personligt affære og flyver ud i sin helikopter for at fange hajen. Han har dog ikke rigtig nogen plan, og det ender med at hajen spiser helikopteren!! Da den rammer vandet og spises af hajen, er det dog tydeligvis en fjernstyret legetøjshelikopter, men det er ganske sjovt alligevel.

Filmen fungerer faktisk udmærket, for den er generelt ganske vellavet og virkelig flot filmet (instruktøren er den samme som et par år tidligere lavede den originale *The Inglorious Bastards*). Og selvom personerne gør dumme ting, er de ikke usympatiske. Filmen er engelsksproget, omend det er tydeligt at dialogen er eftersynkroniseret i et studie. De flotte strandscener svulmer med smukke, ariske mennesker. Optagelserne fandt sted på Malta, og der er virkelig så idyllisk at man får helt lyst til at komme derned! Filmens store problem er selve hajen, som er en gummihaj der i mange scener minder om en badebold med hajhoved. Hver gang den slår til, kommer den først op og hvæser af folk, og først derefter sætter den tænderne i dem. En del scener er desuden klippet ind fra diverse naturoptagelser. Hvis man vil, kan man godt tage det meste af filmen alvorligt, men hajen er svær at sluge! De 'grufulde' scener er ikke spor skræmmende, selvom musikken og lydeffekterne gør deres arbejde med stor ivrighed. Og selvom hajen og personernes handlinger ikke just er vildt overbevisende, så vil jeg gentage at filmen er ganske gennemført i udførelsen og mange steder teknisk beundringsværdig. En okay B-film med et par gode (ikke nødvendigvis planlagte) grin smidt oveni.

Karakter: 5 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Piranha

Film, USA, 1978, 94 min.

Instr.: Joe Dante

Medv.: Heather Menzies, Bradford Dillman, Kevin McCarthy, Dick Miller, m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2010

Piranha fra 1978, produceret af Roger Corman, er også en *Jaws*-ripoff, men plottet er dog ikke direkte kopieret fra det populære forlæg. Jeg forventede at historien også ville handle om en strand med masser af badegæster, men det gjorde den ikke. Historien foregår oppe i bjergene, langs en flod med en dæmning på halvvejen og en børnesommerlejr på den anden side. To unge backpackers kommer forbi en militærinstallation som ikke står på kortet og er dumme nok til at bade i det vandbassin de finder derinde. De bliver selvfølgelig ofre for muterede piratfisk skabt af militæret som et våben i Vietnam-krigen (krigen sluttede godt nok tre år tidligere, men eksperimentet kørte videre). Da en kvindelig detektiv, Maggie (Heather Menzies), nogle dage senere kommer for at lede efter de to savnede unge (i følgeskab med en lokalkendt arbejdsløs ved navn Paul), dræner de bassinet for at checke om der skulle være lig på bunden. Desværre lukker de derved piratfiskene ud i floden, og så har vi balladen. Resten af filmen går med at forsøge at begrænse

misærens omfang, især hvad angår børnenes sommerlejr, hvor Pauls lille datter også opholder sig. Der er samtidig gratis åbningsdag for et nyt lokalt vandland, og det bliver ligeså stor en katastrofe som man kan forvente. Militæret forsøger blot at nedtone og bagatellisere begivenheden og er totalt ligeglade med de betydelige tab af menneskeliv. Takket være vores to helte, ender historien rimeligt lykkeligt, bortset fra at disse muterede piratfisk også kan tåle saltvand, og derfor helt sikkert (trods militærets forsikringer om det modsatte) er nået ud i havet. Og ja, der kom en efterfølger til denne film et par år senere, som efter sigende er en del dårligere. Men denne første film synes jeg fungerer meget fint på de fleste områder, og selve piratfisk-effekterne er ret godt lavet i forhold til tiden. Bortset fra diverse smådetaljer virker filmen både vellaftet og, alt taget i betragtning, ganske troværdig.

Karakter: 7 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Piranha 3D

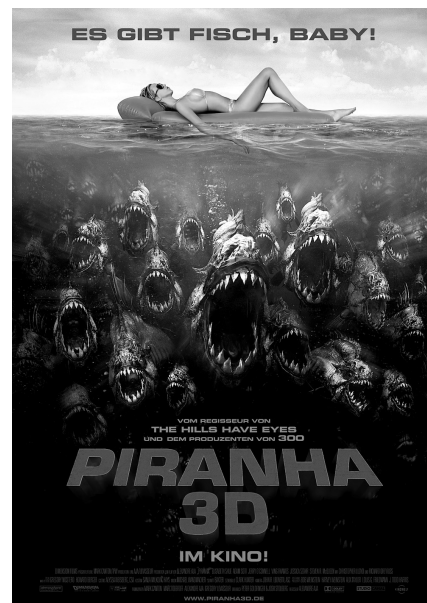
Film, USA, 2010, 88 min.

Instr.: Alexandre Aja

Medv.: Elisabeth Shue, Jerry O'Connell, Christopher Lloyd, Kelly Brook, m.fl.

Den nye version af *Piranha* er overraskende velproduceret. I USA findes der en forårsferieuge, hvor skolebørn og universitetsstuderende i marts eller april har en uges læseferie; den såkaldte 'Spring Break' (det skulle ikke undre om samme tradition snart bliver indført hertilands). Amerikanske studerende, specielt i de varme sydstater, har siden 1980'erne afholdt kæmpe beach parties i denne uge, og begivenheden er i de sidste mange år blevet populariseret via MTV, som hvert år rapporterer fra det traditionelle Spring Break-sted Lake Havasu i Arizona. *Piranha 3D* foregår reelt dér, omend søen i filmen er blevet omdøbt til Lake Victoria. Begivenheden

omfatter uanede mængder af festglade unge mennesker i badetøj, og er (derfor) også blevet et arrangement man forbinder med sex. Der optages nemlig samtidig en mængde blød porno af filmselskabet *Girls Gone Wild*, som er parodieret i denne film under navnet *Wild Wild Girls*. Vi følger en række forskellige hovedpersoner, inkl. et par piger fra *Wild Wild Girls* (med fokus på barmfagre Kelly Brook), og deres ansvarsløse og usympatiske instruktør.

Handlingen starter med et undersøisk jordskælv, som næsten ingen dog lægger mærke til. Lake Victoria forbindes pludselig til en undersøisk hule hvor der viser sig at have overlevet glubske piratfisk fra forhistorisk tid. I første halvdel af filmen hører man mest om intriger og forviklinger blandt personerne, mens de lokale myndigheder arbejder på at finde ud af om jordskælvet er til fare for nogen. I anden halvdel af filmen bryder helvedet løs, da piratfiskene går til angreb på de mange festende badegæster. Hvis du kan lide store mængder blod og afrevne lemmer, så er dette filmen for dig. Selv bliver jeg lidt defensiv når den slags går over gevind og bliver helt utroværdigt – som det gør her.

Men som sagt er det en overraskende velproduceret film. Gamle kendinge som Elisabeth Shue, Christopher Lloyd og Richard Dreyfuss har gode roller,

og den solbeskinnede stemning er der bestemt ikke noget i vejen med. Skal man sammenligne filmen med 1978-versionen, så er den helt store forskel i temaet at myndighederne nu er the good guys, mens de unge strandløver er idioterne som ikke vil lytte til fornuft og bare griner af advarslerne. Piratfiskene er heller ikke militære eksperimenter, men et naturfænomen.

Filmens slutning bliver rime-
lig ekstrem, og netop fordi tro-
værdigheden lider til fordel for
ekstremismen, kan jeg ikke give
filmene nogen særlig høj karak-
ter. Imidlertid kan jeg ikke be-
nægte at filmen må siges at være
en af de flotteste og mest un-
derholdende B-film, der er lavet.

Karakter: 6 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Kæmpeblæksprutten

Film Italien/USA 1977, 107 min

Originaltitel: Tentacoli

Medvirkende: Henry Fonda, Bo
Hopkins, Shelley Winters, John
Huston m.fl.

Instruktør: Ovidio G. Assonitis

DVD fra Another World En-
tertainment 2008

Sømonstre i form af forstørrede
hajer og blæksprutter har ofte
været benyttet i lavbudget film.
Man kan holde sig inden for ret
få effekter, og man behøver blot
placere personerne på en båd
langt ude på vandet, hvorefter de
ikke kan slippe væk, hvilket bi-

drager til en øget spænding.

Ved en lille havneby begynder
folk at forsvinde på vandet. En
journalist og en marinebiolog
sætter sig for at undersøge hvad
det er der sker, og det står snart
klart at der er en morderisk
kæmpeblæksprutte på spil. Pro-
blemet er at finde ud af hvorfor
den har kastet sig over at slå
mennesker ihjel, samt at finde
ud af hvordan uhyret dræbes.
Grunden til monstrets specielle
opførsel skal måske findes i for-
bindelse med et igangværende
tunnelbyggeri, samt nogle mysti-
ske og ulovlige videnskabelige
forsøg der udføres i området.

Filmen er tydeligt et *Jaws*
ripoff, hvor der nu blot er tale
om en kæmpeblæksprutte. Ef-
fekt-mæssigt klarer filmen sig
hæderligt, men den bliver
desværre aldrig rigtigt spænden-
de, måske lige bortset fra da en
ungdomsregatta afholdes på
blækspruttens jagtmarker.

Thomas Winther

Two Evil Eyes

Film, USA/Italien

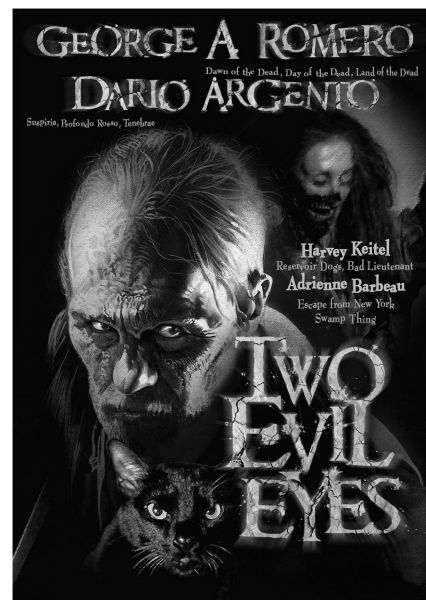
1990, 120 min.

Instr.: George A. Romero & Da-
rio Argento

Medv.: Harvey Keitel, Adrienne
Barbeau, John Amos, Sally
Kirkland, m.fl.

På DVD fra Another World En-
tertainment, 2010

Two Evil Eyes består af to af hin-
anden uafhængige segmenter in-
spireret af Edgar Allan Poes for-
tællinger; Romeros historie *The
Facts in the Case of Mr. Valde-
mar* og Argentos historie *The
Black Cat*. Den første er en spø-
gelseshistorie om en rig gammel
knark – Mr. Valdemar – som af
sin kone og dennes elsker hyp-
notiseres til at underskrive de
dokumenter som skal sørge for
at de får udleveret hans formue.
Da rigmanden pludselig dør,
mens han var under hypnose,
lægger de hans lig i fryseren for
at gemme ham i et par uger, til
hans død passer bedre ind i
deres planer. Imidlertid begyn-
der de at høre en klagende støn-

nen fra dybfryseren, og det viser
sig at gamle Mr. Valdemars le-
vende bevidsthed er fanget i lim-
bo og forbundet til konen og el-
skeren, selvom hans krop er
død. Elskeren, som er læge, for-
søger desperat at finde en logisk
forklaring på hvad der sker, men
konen er så skrækslagen at hun
skyder huller i liget. Det skulle
hun ikke have gjort – og så må
jeg vist hellere lade være med at
afsløre mere. En ganske fin lille
historie.

Den anden historie, *The
Black Cat*, handler om en fo-
tograf (Harvey Keitel) hvis kære-
ste en dag bringer en sort kat
hjem. De bliver begge, på hver
sin måde, opslugt at den sorte
kat, og fotografen slår den ihjel i
forbindelse med nogle kunstfo-
tos. Hans kæreste bliver ude af
sig selv over kattens forsvinden,
og fotografen drømmer om hen-
de som heks og om at katten for-
tæller hende at det er ham der
har dræbt den. Katten – eller en
mage til – vender tilbage, og da
fotografen igen forsøger at slå
den ihjel, får han i stedet slået
sin kæreste ihjel og må sætte
himmel og jord i bevægelse for
at skjule sin forbrydelse. Hvor-
dan tror du selv det går...? Også
en velproduceret historie, omend
det er ret uklart for mig hvad fo-
tografens motivation er – vil han
kattens ondskab til livs, eller er
det ham der bliver korrumpet
af katten? Eller er han selv ond
til at begynde med? Jeg duer
ikke rigtig til at dechifrere denne

slags budskaber, hvis der da er noget budskab. Men ganske underholdende små horror-historier er det bestemt.

Karakter: 6 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

Les aventures extraordinaires d'Adèle Blanc-Sec

Film, Frankrig, 2010, 107 min.

Instr.: Luc Besson

Medv.: Louise Bourgoin, Mathieu Amalric, Gilles Lellouche, m.fl.

Adèles Ekstraordinære Oplevelser er en voksentegneserie skrevet, tegnet og farvelagt af franskmanden Jacques Tardi, og Luc Bessons længe ventede filmatisering er nu blevet en realitet. Filmen har desværre ikke fået bred international biograf-distribution, men er kun blevet vist på filmfestivaler rundt om i verden og på enkelte andre lærereder i især USA. Den er allerede ude på fransk DVD, men uden engelske undertekster (der må dog meget snart være en undertekstet DVD på vej). Hvorfor så få distributører har villet vise filmen må stå hen i det uvisse, for det er en komisk, eventyrlig og meget vellykket tegneserieagtig film; en slags blanding af Bessons egen *The 5th Element* og den frankofile 2004-komedieudgave af *Around the World in 80 Days* (som jeg personligt syn-

tes vældig godt om), tilføjet flere okkulte elementer.

Filmen er baseret på en slags blanding af det første album i serien, *Adèle og uhyret* (*Adèle et la Bête*, 1976) og det fjerde (*Vanvidets mumie*; fransk *Momies en Folie*, 1978). Det første album er også er det mest mindeværdige, takket være uhyret fra titlen, som er en pterodaktyl – en flyveøgler som pludselig udklækkes af et 135 mio. år gammelt æg på et naturhistorisk museum i 1911. Denne pterodaktyl er blevet lidt af et ikon indenfor franske tegneserier generelt; f.eks. kan man i den franske *Yoko Tsuno* nr. 17 (1988, dansk 1989; nr. 16: *De flyvende dæmoner*), hvor hun møder nogle flyveøgler, se hende udbryde “Des ptéro ... – Non! Des ptéranodons!” – altså ikke pterodaktyler, men den anden store flyveøgler-art, pteranodoner, hvilket uden tvivl er en reference til at man ellers så ofte, takket være Tardi, ser pterodaktyler i tegneserier (den lidt dovne danske oversættelse inkluderer desværre ikke denne skelnen, men skrev bare “Det er flyveøgler!”).

Adèle-filmen laver måske nok en del om på tegneseriens historie, men den gør også en del af historiens sammenhæng mere klar og letforståelig, især også fordi filmen tydeligvis er møntet på et ungt publikum, og bestemt langt mere komisk end det mere surrealistiske – man tør endda sige kaffaske – forlæg. Plottet er ret enkelt, men det er fortalt på en langtrukken måde, hvilket dog ikke er nogen ulempe, men tværtimod bidrager til spændingen og den absurde komik.

Adèle er forfatter af kulørte romaner baseret på sine egne fantastiske oplevelser. Hun har en tvillingsøster som ligger i koma pga. en sportsulykke fem år tidligere, og da Adèle har hørt at videnskabsmanden Esperandieu har fundet en metode til at genoplive de døde, har hun sat sig for at finde verdenshistoriens bedste læge – livlægen til den ægyptiske farao Ramses II, som kun findes i mumificeret tilstand – og få Esperandieu til at bringe

ham tilbage til livet så han kan kurere hendes søster. Mens Adèle således er i Ægypten for at få fat i den rigtige mumie, formår Esperandieu at genoplive pterodaktyl-ægget, så den nyudklækkede pterodaktyl flyver rundt i Paris og laver ulykker. Det fører til masser af forviklinger og en lang række sjove og særprægede optrin, der kulminerer i at Ramses II og hele hans hof tager på sightseeing i Paris i 1911. Unikt, storslået og fantastisk morsomt.

Karakter: 9 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

Re-Animator

Film, USA 1985, 82 min.

Instr.: Stuart Gordon

Medvrk.: Jeffrey Combs, Bruce Abbott, Barbara Crampton, David Gale.

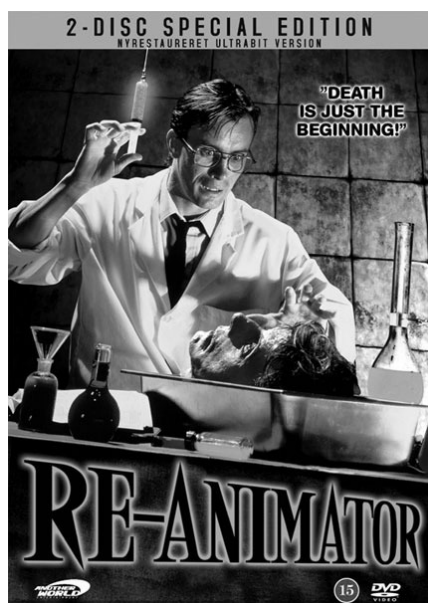
Distribution: Another World Entertainment

H.P. Lovecrafts historier har inspireret mange film, men de færreste kan prale af at have opnået en status, der gør dem specielt mindeværdige.

En af de få undtagelser - hvis ikke den eneste – er Stuart Gordons splatterkomedie *Re-Animator* fra 1985, som er blevet en kultklassiker og jævnlige opnår høje placeringer, når der laves lister over tidernes bedste horror-film.

For de uindviede handler både novellen og filmen om den lægestuderende Herbert West, som i bedste Frankenstein-stil er besat af tanken om at vække dødt væv til live. West har opfundet et serum, der rent faktisk virker, men hans store problem er at få fingre i lig, der er friske nok, for det viser sig desværre, at jo længere folk har været døde, jo mere zombieagtige er de, når de genoplives.

Her ophører så stort set alle lighedspunkter mellem forlægget og filmen, for *Re-Animator* foregår i nutiden og indeholder ikke alene bare kvindebryster (primært leveret af Barbara Crampton), men også en pæn

portion kulsort humor – elementer som bestemt ikke kan siges at kendetegne Lovecrafts værker.

Trods det er der ingen tvivl om, at *Re-Animator* fortjener sin klassikerstatus, for et gensyn bekræfter, at det er en film, som stadig fungerer her mere end 25 år efter premieren.

Det skyldes ikke mindst den entusiasme, som alle involverede lægger for dagen, både foran og bag kameraet. På skuespillersiden er der selvfølgelig Jeffrey Combs, hvis præstation som den bindegale, men også sært overbevisende Herbert West gjorde ham til lidt af en kulturfigur blandt horrorfans – og førte til, at han gentog rollen i yderligere to film, *Bride Of Re-Animator* (1990) og *Beyond Re-Animator* (2003).

Men de øvrige skuespillere gør det faktisk også godt. Bruce Abbott undgår at gøre filmens egentlig helt, Dan Cain – Wests bofælle og assistent – alt for pæn og kedelig, mens David Gale giver Jeffrey Combs kamp til strengen som skurken dr. Hill om, hvem der kan agere mest vanvittig uden at kamme over i det parodiske. Ja, selv Barbara Crampton formår at tilføre sin rolle som Dans kæreste en sødme, så det er andet end hendes mange topløse scener, der retfærdiggør hendes tilstedeværelse.

Den samme smittende og uprætentiøse tilgang til tingene finder man ligeledes hos in-

struktøren Stuart Gordon og producenten Brian Yuzna, som udmærket ved, at de ikke er i gang med at lave stor kunst – og ironisk nok er det måske netop derfor, at resultatet er endt med at blive så vellykket.

De har i hvert fald øje for, at historien i sig selv er så absurd, at den bedst glider ned, hvis den er tilsat humor af den bælgmørke slags samt selvfølgelig spandevig af rødt blod. Da *Re-Animator* oprindeligt kom frem, var det selvsagt de vilde splatter-effekter, der vakte opmærksomhed. Selv i dag er flere af scenerne sindssyge nok til, at man tager sig i at måbe, mens andre ikke uventet føles forældede. Generelt holder effekterne sig dog overraskende godt, og der er noget forfriskende hæmningsløst over måden, som blod og indvolde flyver gennem luften. *Re-Animator* udkom på dansk dvd i 2007 i en nyrestaureret og ucensureret *director's cut* udgave. Det var en af Another World Entertainments tidlige udgivelser og en af dem, hvor man fik mest for pengene.

Udover to kommentarspor – et med Stuart Gordon og et ganske fornøjeligt et med Brian Yuzna og skuespillerne – er der en selvstændig dvd med interviews. Disse er dog tydeligvis ret billigt produceret og skrider på en strammere redigering og danske undertekster. En 50 minutter samtale mellem Gordon og Yuzna har samme problem, og den bliver heller ikke bedre af at lydkvaliteten er halvdårlig, selv om snakken mellem dem indeholder flere interessante historier.

Desuden prøver komponisten Richard Band at forklare, hvorfor hans score lyder mistænkelig meget som Bernard Hermanns musik til *Psycho*, og endelig bydes der på en enkelt slettet scene samt 16 scener i deres oprindelige længde, inden de blev strammet op i klipningen.

Men selv om ekstramaterialet ikke helt holder vand, så gør filmen det, og den er trods alt det vigtigste.

Karakter: 8 ud af 10

Lars Ahn Pedersen

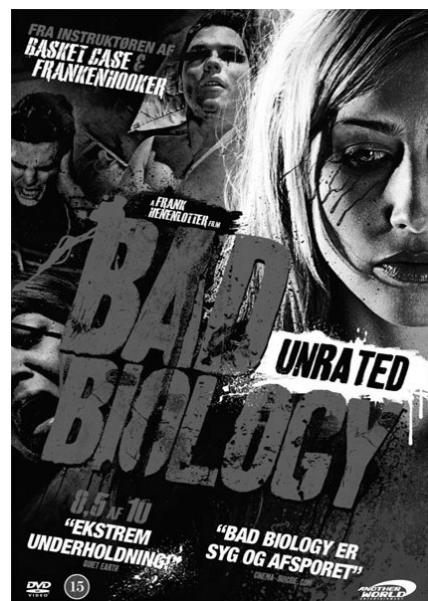
Bad Biology

Film, USA, 2008, 84 min.

Instr.: Frank Henenlotter

Medv.: Charlee Danielson, Anthony Sneed m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2010

Det er kun et par måneder siden, jeg stiftede bekendtskab med Frank Henenlotters film. Dette i form af den kulsorte (og blodrøde) komedie *Frankenhooker* om en tidligere medicinstuderende, der med nøje udvalgte dele af sønderlemmede prostituerede forsøger at genskabe (og forbedre en smule på) sin afdøde kærlighed, som er omkommet i en hæsli, plæneklipper-relateret ulykke. Hvis du allerede nu synes, at dette både lyder grotesk og usmageligt, har du såmænd helt ret – men det forhindrer det nu ikke i også at være ganske underholdende.

Another World Entertainment har med deres udgivelse af Henenlotters senere film, *Bad Biology* (som angiveligt er instruktørens debut på det danske marked), inkluderet en fire siders booklet. Denne giver en lille introduktion til instruktøren skæve univers og forkærlighed for afvigende hovedpersoner, såvel fysisk som mentalt.

Hans *Basket Case*-trilogi omhandler en fyr, der slæber rundt på sin vanskabte tvilling i en kurv, mens de to søger hævn over lægerne, der adskilte dem

ved fødslen. *Brain Damage* er om en parasit, som gør sin vært til narkoman og bruger ham til at skaffe friske menneskehjerner. Og ovennævnte *Frankenhooker* leder tematisk og stil-mæssigt tankerne hen på Stuart Gordons *Re-Animator*. Blot virker Henenlotter mindre optaget af horror-aspektet end Gordon og mere optaget af legesygt at udfordre publikums grænser og den gode smag.

Således også i den tragikomi-ske *Bad Biology* – historien om en kvinde, der fra naturens side er udstyret med syv klitorisser og en umættelig, nærmest kompulsiv libido. Da ekskæresten fik øjnene op for hendes deformitet og frastødt lod hende i stikken, knuste det hendes hjerte. Nu er mænd kun noget, hun bruger til at stille sine egne behov og derpå smider væk – undertiden døde, hvis det er gået rigtig vildt for sig.

I kølvandet på sine one night stands bliver hun gravid og føder på rekordtid. Vist kunne hun vælge at beskytte sig, men fødslerne giver hende en nydelse, hendes orgasmer ikke kan hamle op med. De vrælende, deforme babyer efterlader hun til selvdød, idet hun bryder den fjerde væg og selvretfærdigt forklarer publikum: "*Real babies take nine months to grow, mine take less than two hours, which means my babies aren't real babies, my babies are fake, unfinished freak babies, so just mind your own damn business and ignore it!*"

Måske er det Henenlotter, der presser publikums smertetærskel, men det kan lige så vel være et sigende billede på den nagende og tilsyneladende umulige kærlighed, der får Jennifer til at distancere sig følelsesmæssigt fra sine partnere og gør hende decideret morderisk, når hun alligevel falder i vandet og bliver såret.

Hun aner dog et spagt håb, da hun ved et tilfælde støder på den tilknappe særling Batz, som giver udtryk som 'langlemmet' og 'monsterpik' en helt ny betydning. Da han var nyfødt, klippe-

de lægerne ved et uheld Lille-Batz af sammen med navlestrengen, og selv om det lykkedes dem at sy den tilbage på plads, var han kun i stand til at få rejsning ved at fylde lemmet med steroider og væksthormon. Dette har til Batz' fortrydelse fået den til at vokse ud af proportioner og forvandle sig til et liderligt narkoman-monster med eget liv. Jennifer, derimod, ser straks det intimiderende vedhæng som en mulighed for at opnå den hårdt tiltrængte tilfredsstillelse, engangsaffærerne ikke formår at give hende.

Jennifer og Batz er begge outsidere med mørke hemmeligheder. Hvor hun har opbygget en pæn facade side om side med sit udsvævende nattelev, gemmer han sig i skyggerne og ædes op af skyldfølelse, frustration og frygt for sine drifter. Deres historier tilfører filmen en snert af tragedie, om end de måske er lidt firskårne i deres formidling via bl.a. voice-overs og monolog. Det betyder nu også mindre, eftersom filmen gør en dyd ud af sin exploitation-arv med fokus på nøgenheden og den opsigtsvækkende seksualitet snarere end de dybe, nuancerede personskildringer.

Ja, *Bad Biology* er skam vældig biologisk i henseende til monsterpik og patter – et faktum, der rigeligt understreges, da det livlige lem slider sig løs fra sin ejerman og selv slår til gækken. I en meget lavkomisk montage, der ligger fint i tråd med filmens titel, tager bæstet lystigt for sig af retterne i en ejendom, som tilsyneladende udelukkende er befolket af skrigende, meget velproportionerede og meget lidt påklædte kvindfolk. Det er plat, men også et forrygende og vældig morsomt optrin. Slutningen er til gengæld lidt hurtig og henkastet og kan som sådan måske føles som et antiklimaks, om end en meget sjov krølle af slagsen.

Som allerede nævnt er Henenlotter en ekstrem instruktør. Ifølge førnævnte booklet er hans filmhold flere gange i løbet af karrieren udvandret under op-

tagelserne i forargelse over ham. Han forsøgte derfor bevidst at hemmeligholde *Bad Biology's* monster og store dele af manuskriptet længst muligt for både skuespillere og crew. Og filmen vil da utvivlsomt også være et los i smagsløgene på en del mennesker. Den er en grovkornet og sygelig suppedas af sex, kønslige deformiteter, stofmisbrug, mutantbabyer og mord. Retten serveres dog med så meget glimt i øjet, opfindsomhed og fandenivoldsk selvfølgelighed, at jeg ikke kunne lade være med at labbe den i mig, dårlig smag eller ej.

Bad Biology er absolut ikke for alle, men de, der efter nærværende anmeldelse føler sig opfordret snarere end advaret, bør bestemt tage et kig på misfo-stret.

Ruben Greis

Alien vs. Zombies

Originaltitel: The Dark Lurking Film, Australien, 2010, 97 min.

Instr.: Gregory Connors

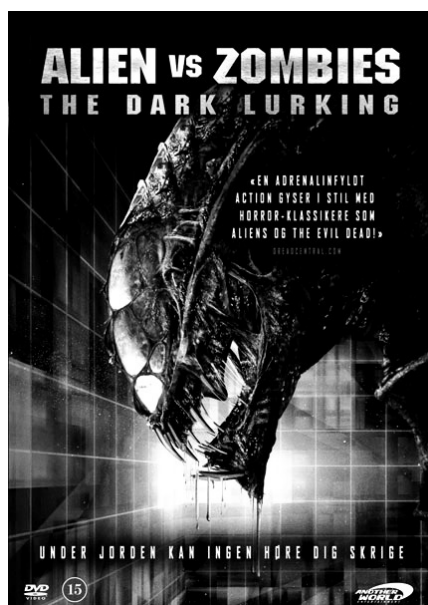
Medv.: Tonia Renee, Bret Kennedy, Ozzie Devrish, Roslyn van Doorn m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2010

I et hemmeligt forskningskompleks dybt under jorden går et eller andet frygteligt galt, og en broget gruppe af soldater, videnskabsfolk og forsøgskaniner er nu nødt til at kæmpe sig igennem horder af kødædende monsterøsteter, hvis de nogensinde igen vil se dagens lys.

Alien vs. Zombies (som filmen distribueres som i Danmark) lægger hårdt ud med splat og action og spilder ingen tid på ligegyldigt pjat som etablering af situation eller karakterer – publikum får katastrofen smidt i ansigtet uden videre forklaring, og så hamrer filmen ellers derudad.

Lad det være sagt med det samme, at der venter staklerne en ualmindeligt fæl oplevelse – og her mener jeg ikke filmens persongalleri, men derimod de, der vælger at investere penge og

tid i dette uhyrlige makværk af en film.

Idéen med at desorientere sit publikum ved at starte midt i en situation, kan såmænd godt fungere, hvis bare der er noget at holde fast i, mens tingene falder på plads. Det kan være et eller flere spor, nogle personer, en følelse af, at begivenhederne udvikler sig mod en form for mening ... bare ét eller andet.

AvZ's bud er en gruppe stereotype papfigurer, der aldrig uddybes eller udvikles, men til gengæld råber og skriger af hinanden og omgivelserne, mens de skyder løs og flygter og skyder noget mere på monstrene, som kommer væltende fra alle sider for at æde dem. Skulle denne fremgangsmåde ikke være forvirrende og fremmedgørende nok i sig selv, suppleres den af en masse close-ups (for hvad er bedre til at skabe overblik??) og en rodet og elendig klipning (nåh ja, det skulle da lige være dét!!).

Dialogen er tåkrummende i en klasse for sig, og det er svært at vurdere, om manuskriptforfatteren eller skuespillerne slipper værst fra den. Sjældent har jeg oplevet replikker blive leveret så uinspireret, men det er på den anden side heller ingen nem opgave at kommunikere i dårlige oneliners. Intet menneske burde nogensinde behøve at gabe over den osende omgang mundbæ, dette manuskript har disket op med!

Hele vejen igennem plunker filmen skamløst idéer og momenter fra forbilleder som *Aliens* (en af karaktererne hedder sågar Yutani!), *Resident Evil*, *Dawn of the Dead* fra 2004, *Doom* og *Event Horizon* – komplet med sidstnævntes grynede videoskærme, ildevarslede latin og hurtige glimt af blodige og maddikebefængte lidelser. Et diskret eller veludført nik til en given films forbilleder kan sagtens have en vis charme, men AvZ har snarere karakter af en fortrukket og ukoordineret flyveskalle.

Det samme gælder DVD-omslaget med titlens alien, der i profil og med den rette, grønne belysning kan forveksles med Ridley Scotts ikoniske filmmonster, og så taglinen – “Under jorden kan ingen høre dig skrige”. Ja, gu’ har jeg lyst til at skrige! De såkaldte zombier lugter desværre også bare af et tarveligt marketingstrick og virker mere som blodtørstige mutationer. I det mindste er både makeup- og splattereffekterne ganske veludførte, ligesom kulisserne også er ganske hæderlige for en billigt produceret film. Intet af dette skal dog misforstås som en anbefaling af DVD’en.

Uforholdsmæssigt langt inde i filmen forsøger man at stoppe en smule sammenhæng og forklaring ind imellem action- og horrorscenerne, men det er både for sent og for sølle. På dette tidspunkt har de fleste mennesker nok alligevel taget skiven ud af afspilleren og erkendt, at den er mere egnet som ølbrik.

Jeg har set en del skodfilm i min tid. Nogle af dem endda flere gange, fordi de trods alt var dårlige på den underholdende måde, mens andre var svære nok bare at komme igennem den første og eneste gang. AvZ hører til den sidste gruppe. Den gruppe, der bare får mig til at rumstere uroligt rundt i sofaen, mens jeg bliver ved med at tjekke, hvor lang tid, der dog kan være tilbage. Men eftersom jeg skulle anmelde den, var der jo ikke andet for end at sidde igennem.

Du, derimod, har et valg. Brug det ordentligt!

Ruben Greis

Zombie – Nattens Terror

(Le Notti del Terrore)

Film, Italien, 1981, 85 min

Instr.: Andrea Bianchi

Medv.: Karin Well, Gianluigi Chirizzi, Mariangela Giordano, Simone Mattioli, Peter Bark m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2010

I kølvandet på Lucio Fulcis horrorhit *Zombie 2* (også udgivet af Another World Entertainment under titlen *Rædslernes grønne ø* og i øvrigt et *must* for genrefans!) fik publikum smag for flere italienske blodigheder, hvilket medførte en regulær samlebandproduktion af billige zombie-splattere. En af dem, der stak ud i mængden, er Andrea Bianchis *Le Notti del terrore* med sit mindeværdigt perverterede indhold af zombier, sex, splat – og incest!

Under udgravningen af en gammel etruskerkrypt vækker professor Ayres uforvarende en flok sultne zombier og indser straks, at han er første punkt på deres menu. Forud for sin død har han dog inviteret nogle venner, tre par samt det ene pars søn, til sit slot for at se på sine arkæologiske fund. Da de ikke finder professoren ved ankomsten, benytter de ventetiden til lidt seksuelle udskejelser (med et samspil og en dialog, der nok er set bedre i indtil flere pornofilm), indtil zombierne pludselig kommer stavrende og ødelægger deres sjov. Flokken trækker sig forfærdet tilbage til slottet, hvor de levende døde belejrer dem. Iklædt sæk og aske og bevæbnet med diverse have- og høstredskaber udgør dødningene et rammende billede på plebejeres oprør imod dekadente herskaber, i dette tilfælde en flok lystne livsnydere uden meget andet end lir for øje.

Netop dette modsætningsforhold imellem kødets glæder og

dets rædsler er gennemgående i italiensk (og anden sydeuropæisk) horror fra perioden. En trøstesløs underminering af den katolske tro på ånden, hvor mennesker i stedet fremstilles som blot forgængelige, driftsstyrede køddukker. Både de levende og døde søger det varme kød, og selv om zombiernes hensigt er at sætte tænderne i det, fremstår de hurtigt som lumre, ormstukne voyeurs, når de lister sig ind på de elskende, og der sigende krydsklippes imellem sex og død.

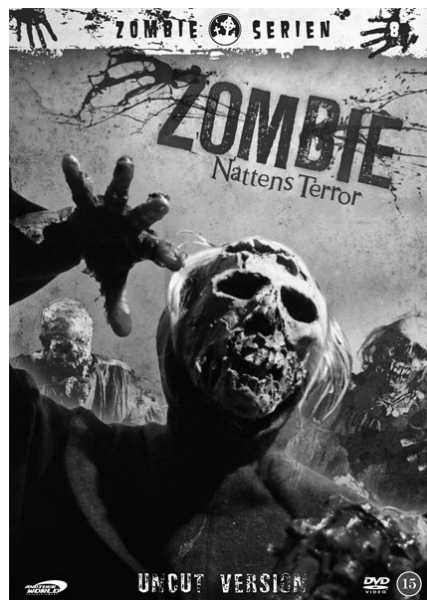
Selv den 10-årige yngling Michael emmer af drifter, hvilket kommer til udtryk i et bizart og foruroligende incest-subplot, som udgivelsen bryster (utilslig-tet ordspil!) sig af på omslaget. Michaels mere end almindelige moderbinding er hurtigt åbenlys: Han afbryder bestyrtet sin mor og papfar i seng sammen, og da drengen senere rører moren mellem lårene, og hun standser ham i dette, indvender han vantro: "What's wrong? I'm your son!" Øh, ja...

Det ville selvfølgelig være ulovligt at bruge et barn i den meget nærgående rolle, der yderligere demonstrerer en særlig smag for mors barm. Skuespilleren, Peter Bark, var da også 25 år, men havde en form for dværgvækst, der fik ham til at fremstå som en miniatureudgave af et normalt menneske. Hans plagede udtryk minder dog om en voksen mands, hvilket gør det hele så meget mere bizart, og tilsammen har givet både filmen og Bark lidt af en kultstatus i horrorkredse.

Nu er det ikke ligefrem noget ukendt fænomen, at karakterer i gyserfilm undertiden træffer u-smarte valg, alene for spændingens eller plottfremdriftens skyld. Tilhængere af genren vil måske næsten betragte dette som en konvention, og hvem har i øvrigt også nogensinde været belejret af zombier, således at de kan modbevise det troværdige i disse personers adfærd? Alligevel er det dog ikke hver dag, man støder på en zombiefilm, hvor de levende døde i den grad

fremstår så meget mere kompetente end de mennesker, de forsøger at komme ind og fortære.

"Stand back, I'm your friend!" udbryder professoren skrækslagent og nyttesløst i et forsøg på at holde den første af zombieerne fra livet, da han forstyrrer deres gravfred. "Mother ... This cloth, it smells of death," konstaterer lille Michael med kendermine efter at have snuset til en gammel las i slottets værksted. Her lærer drengens papfar hans mor at skyde til måls med en pistol imellem de sikkert værdifulde genstande, professoren har udgravet. Da zombieerne dukker op, og kuglerne ikke bider på deres kroppe, gør manden sig ingen yderligere anstrengelser

for at holde dem fra livet. "Let them come in! Maybe it's something in the house they want, not us!" foreslår et af de andre kvikke hoveder, da zombieflokkens stormer slottet, og resten af gruppen er straks med på idéen. Sådan fortsætter dumhederne filmen igennem, i øvrigt akkompagneret af noget, jeg bedst kan beskrive som syret rummusik.

Som om flokkens egen dumhed ikke truer deres overlevelsesmuligheder tilstrækkeligt, kan zombieerne også visse tricks, som når de med koordinerede stød fra en rambuk forsøger at sprænge slottets port eller med hakker, økser og lugejern hugger sig vej igennem slottets træværk. Som en rådden ninja be-

stiger en af dem en lodret stensøjle og klatrer op til 1. sal, hvor den i et direkte rip-off af *Zombie 2* trækker en stakkels kvindes hoved ved håret ud igennem vinduesrammens skarpe glasskår. Og i en mindeværdig scene kaster en anden ninjazombie en nagle, der spidder tjenestepigens hånd til muren, da hun læner sig ud af et vindue for at lukke skodderne. Mens hun skrigende forsøger at slide sig løs, samles en gruppe af de andre zombier under vinduet, hvorfra de rækker en sløv gammel le op og skærer hendes hoved af, så det dumper ned til dem. Klasse!

Zombieerne har et rustikt og til tider ret effektivt look, om end det i nogle tilfælde kammer over og snarere ser fjollet ud. Nogle af de ellers ganske fine sminkninger og masker udsættes også for flere close-ups, end disse egentlig kan klare. Jeg skal ikke kunne sige, om det har virket i VHS-dagene, men i DVD'ens tidsalder bemærker man (trods den stadig lidet imponerende billedkvalitet) tydeligt en sortmalet næsetip, der stikker frem gennem det trekan-tede hul midt i kraniet samt et par sortmalede læber bag tænderne. Det er lidt synd eller lidt ekstra sjovt, afhængig af hvor alvorligt man tager filmen. Dog er både zombieerne og den megen splat tilpas klamt lavet, og filmen har flere fine scener med zombier, der står op fra deres grave.

Zombie - Nattens Terror er et bizart mismask af splattet rædsel og ufrivillig komik. Ikke så snart er det lykkedes en scene at oparbejde en stemning af uhygge og væmmelse, før en eller anden tåbelighed fuldstændig punkterer dette og i stedet vækker hovedrysten og latter hos publikum. Det kunne være så nemt at afskrive filmen af samme grund, men i stedet er det svært ikke at holde af dens oprigtighed og insisteren på gru, selv i de mest fjollede øjeblikke. I DVD'ens medfølgende booklet optræder en anekdote om, hvordan instruktøren ikke havde travlt med at gribe ind, da der

under optagelserne gik ild i en stakkels zombiestatist – i hvert fald ikke før der var kommet nogle gode skud af det i kassen. En kamikazeagtig tilgang, der på en eller anden måde synes at kendetegne resten af filmen også...

Er du fan af zombier eller B-films-splat i almindelighed, vil jeg bestemt anbefale denne elskelige og uslebne lille genreperle. Og på vej hjem fra DVD-pusheren kan du jo passende svinge ind forbi dit lokale supermarked eller købmand, købe en stribe pilsnere med og invitere nogle ligesindede over til en god gang gru og grin.

Ruben Greis

Xtro

Film, England, 1983, 81 min.

Instr.: Harry Bromley Davenport

Medv.: Philip Sayer, Bernice Stegers, Danny Brainin m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2010

Da Tonys far, Sam, bliver kidnappet af rumvæsener, tror ingen på drengen. Tre år efter bor Tonys mor sammen med en ny kæreste, Joe, der har svært ved at komme ind på livet af drengen. Tony er stadig meget optaget af sin far og bliver selvfølgelig lykkelig, da denne uventet vender tilbage, men det er selvsagt ikke alle, der er lige begejstrede for situationen. Joe

stoler ikke på Sam, der hævder, at han intet husker, og det bliver ikke bedre af, at Rachels gamle følelser for manden atter begynder at rumstere under overfladen. Under Sams overflade, derimod, rumsterer en grum hemmelighed af udenjordisk tilsnit...

"Not all Extra Terrestrials are friendly," hævder *Xtro*, som bestemt heller ikke har meget at gøre med den rare, rynkede klump, vi kender fra *E.T.* Det havde jeg nu heller ikke nogen forventninger om og så i stedet frem til konventionelt og hyggeligt lille 80'er-rumgys med masser af dertilhørende hørende campy gummimonstre og blinkende lamper. Og Tony var så garanteret knægten, ingen af de voksne troede på, men som alligevel skulle vise sig at være klogere end de andre og redde dagen i sidste ende.

Det kan være farligt med alle de forventninger; man risikerer bare at blive skuffet. Og jeg sad da også tilbage med en ejendommeligt uopfyldt følelse, da jeg havde set *Xtro* færdig. Til filmens fordel skal det dog siges, at jeg gik ombord i den med forventningerne justeret efter en model, jeg godt tør kalde amerikansk, uden dette nødvendigvis skal have en negativ klang.

Den amerikanske filmindustri ligger inde med et anseligt bagkatalog af film om diverse uvæsener og rumvæsener, og de eskapader deres besøg medfører. Fortællingerne tegner sædvanligvis et rimelig klart billede af helte og skurke, af de overvejende sympatiske og usympatiske, og det plejer at være nemt at finde en person at identificere sig med eller bekymre sig for. Navnlig i de kulørte 80'ere.

Men ikke i den engelske *Xtro*, en mere dyster sag, der frem for bekvemme konventioner satser på komplicerede karakterer med følelsesmæssige gråzoner og moralsk tvetydighed. Alle de involveredes motivationer synes forståelige, også selv om de kan have alvorlige konsekvenser for andre. De er alle fejlbarlige, og det er ikke sådan lige til at tage

side. Filmen lægger da heller ikke op til dette, men lader os snarere være fluer på væggen, hvorfra det står os frit for at drage vores egne konklusioner, mens begivenhederne udvikler sig.

Det er en uvant tilgang, der udfordrer publikum og på nogle kan virke decideret fremmedgørende, måske i værste fald ligegyldig, i sine nøgterne observationer. Både denne og ovennævnte model har sine fordele og ulemper, hvor publikum på den ene side har en klar identifikation, men måske også må af finde sig med en vis forudsigelighed og en mere forenklet karaktertegnning eller på den anden side kan nyde godt af mere komplekse og troværdige karakterer, men måske samtidig savner nogen at holde med.

For mit vedkommende vandt filmen dog en smule ved nærmere eftertanke. Den er ikke noget stort værk, og en række scener, hvori de mystiske, udenjordiske kræfter levendegør forskelligt legetøj, som så udfører mord, virker måske lidt fjollede, filmens afdæmpede tone taget i betragtning. Der havde jeg nok foretrukket, at truslen fra rummet var af en udelukkende biologisk natur – ikke mindst da det biologiske aspekt af filmen er dejligt grumt.

Xtro er dog stadig ganske fin underholdning, der er et kig værd. Men vær nu forberedt på, at filmen ikke som så mange andre i genren interesserer sig for at skabe pro- eller antagonister, men blot lader tingene gå deres ildevarslen gang.

Ruben Greis

Two Orphan Vampires

(Les deux orphelines vampires)

Film, Frankrig, 1997, 103 min.

Instr.: Jean Rollin

Medv.: Alexandra Pic, Isabelle Teboul, m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2010

Henriette og Louise er to forældreløse vampyrer. I starten af filmen bor de på et børnehjem, sty-

ret af en flok nonner som forgruder de her to 'artige' piger. Om dagen er de blinde små englebasser, om natten folder de sig ud som vampyrer, hvor de kan se. De bliver adopteret af en øjenlæge, som mener, han kan kurere deres blindhed, og det ender med at de slår ham ihjel, fordi han er ved at komme for tæt på. Den del af historien er slet ikke uddybet nok; jeg savner at se de undersøgelser han gør sig, hvor han kommer nærmere på sandheden. Det eneste tidspunkt hvor man ser ham komme tæt på, er at han griber de to dydsmønstre ved et stativ, hvor de står og snakker om en bog, hvilket selvfølgelig sker i nattetimerne, hvor de kan se.

De kommer med en lam søforklaring som han accepterer, herefter slår de ham så ihjel ved køkkenbordet efter han har forberedt lidt morgenmad til dem. De stikker af og vender tilbage til børnehjemmet, og her bider de et par stykker mere, men må senere flygte, da de bliver opdaget af nonnerne. Slutningen er ikke helt til at blive klog på.

Jeg syntes der er gjort for meget ud af at male et billede af perfektionisme, hvor det hele er finpudset og alt bare er så gammeldags pænt og nydeligt om dagen, hvilket jeg næsten fik kvalme af. Tiden kunne have været brugt bedre til at uddybe nogle af de underliggende dele i historien, såsom adoptivfaderens undersøgelser som kunne have

ledt til hans opdagelse af sandheden. Der er nogle flash-backs i filmen, hvor man måske kunne have spekuleret i om man ikke burde have set mere af deres "uartige side" i et mere nutidigt perspektiv, og derved få skabt en større kontrast med den fint tilsllebne overflade.

De påståede erotiske øjeblikke, som på omslaget bliver fremhævet som værende lesbisk sex, skal man ikke lade sig narre af. Det tætteste på et næsten-erotisk øjeblik er hvor de to piger står nøgne foran vinduet ind til deres adoptivfader, som sidder dybt koncentreret over sit arbejde, for at se om han nu vil kigge eller ikke. Fordi de er høje oven på at have bidt et offer i et cirkustelt, suger de restblodet fra deres offer af hinandens overkroppe, hvorefter det følges op af en varm omfavelse – og det er så det.

Jeg savner især spænding i filmen. De punkter hvor der trods alt er lidt 'bid' i historien bliver ikke til noget særligt, og der er ikke gjort meget ud af action-sekvenserne. Hovedpersonernes få 'vampyrkræfter' bliver slet ikke højnet af special effects som kunne have gjort scenerne mere spændende end det de fremstår som: tamme og kedelige. Endelig savner jeg også at se Henriettes og Louises dyriske side foldet mere ud, end det som filmen viser.

Jeg ville ønske jeg kunne sige at *Two Orphan Vampires* var fransk, fræk og forførende, men det er den ikke på nogen som helst måde; tværtimod er filmen fransk, flad og forfærdelig. De to skuespillerinder, som spiller Henriette og Louise, er meget tiltrækkende, og generelt syntes jeg at filmens billedmæssige side er ganske stemningsfyldt, men så holder festen også der. Når det kommer til selve action-indholdet og hvordan det er filmet, er jeg helt og aldeles skuffet. Hvis *Two Orphan Vampires* skal være en gyser/spændingsfilm, og det virkelig er det bedste fransk film har at byde på, i henhold til det jeg læser på etiketten som fulgte med filmen, så skal jeg al-

drig nogensinde se franske vampyrfilm mere, da jeg var ved at falde i søvn. Hvis man forventer at få gys og spænding ud af denne film, er man gået ned af den forkerte gyde, hvor man straks burde gøre omkring og følge en anden og mere sikker sti hjem.

Skulle jeg indføre et nyt målesystem, skulle det være rådne æg, hvor 10 rådne æg er for den ringeste præstation og 0 for det absolut bedste. Jeg vil mene denne film fortjener at få 8 rådne æg – og det er lige før den fortjener 2 mere for en spildt aften bag skærmen.

Henrik Pasgaard

Nude for Satan

(Nuda per Satana)

Film, Italien, 1974, 82 min.

Instr.: Luigi Batzella

Medv.: Stelio Candelli, Rita Calderoni, James Harris m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2010

Gotisk horror-porno – *what's not to like?* Læs og bliv klogere...

En mørk aften, da lægen William Benson er på vej ud til en patient på landet, ser han en skikkelse midt på vejen og kører i grøften. Øjeblikket efter finder han en ung, bevidstløs kvinde, Susan, der selv er kørt galt. Han bugserer hende til rette i sin bil og søger hjælp til hende på et nærliggende slot, hvor ingen åbner for ham. Men da der både er lys i vinduerne, og døren står ulåst, vælger den gode doktor at lukke sig selv ind. Bag slottets døre gemmer sig det ene mere vanvittige optrin end den anden, og snart efter støder William på en tro, men noget frembrusende kopi af Susan, som ud over at være frisk og hjemmevant på slottet kalder ham Peter og er af den opfattelse, at de to danner par og har gjort det længe. Hun hedder så blot Evelyn.

Mærkeligere endnu bliver det dog, da Susan dagen efter ankommer til slottet og modtages af slotsherren, en sortklædt og åbenlyst skummel mand, der tilbyder at hjælpe hende. Susan

møder snart denne Peter, Evelyn omtalte over for William (og som selvfølgelig kalder Susan for Evelyn), og som viser sig at være et lystent og anmassende modstykke til den noget mere anstændige doktor.

Kan William og Susan overvinde drifter og fristelser, finde hinanden og undslippe det mystiske slot, eller vil de bukke under for liderligheden og ende – gisp! – nøgne for Satan?

Uden at spolere slutningen eller andre vigtige plot-elementer for nogen, kan jeg allerede nu forsikre om, at der forekommer en god del nøgenhed (for Satan, naturligvis!) filmen igennem. Der er nemlig tale om den 'XXX-ratede eksport-version', som det hedder sig på omslaget. Dette er ensbetydende med decideret pornografiske scener, hvilken synes ironisk, da det i stil med *Dracula* egentlig er en fortælling om et pænt pars udfordringer på anstændighed og troskab over for hinanden. På samme måde forsøger *Nude for Satan* at gøre et spændingsmoment ud af hovedpersonernes fristelser på slottet, alt imens den sigter til et publikum, der alligevel helst vil se dem smide kludene og kaste sig ud i de omgivende orgier.

Virkemidlerne er ofte noget kiksede. Det er svært ikke at fnise lidt af overspillet, når den gode dr. Benson først åbner den ene dør på slottet og chokeret lukker den igen, da en død butler med kniv igennem halsen hil-

ser på ham. Endnu bedre bliver det, da han antager et forfærdet ansigtsudtryk ved opdagelsen bag næste dør, og der så klippes til et nærbillede af et pumpende lem i munden på en ung kvinde. Orgiet i bemeldte rum fortsætter i nogle minutter med diverse varianter af deltagelse og stillinger – hvorefter doktoren, der åbenbart har stået i døren og gloet al den tid, forarget lukker den igen.

Således afbrydes historien jævnlige af påklistrede sexscener, der kører ud af en tangent i flere minutter, gerne med uvedkommende personer, drømmeagtig musik og diverse syrede billedeffekter som kalejdoskop, slør osv., der sikkert er tilført for at give scenerne et mere artistisk præg. Mændene lider tilsyneladende af præstationsangst, og kvinderne fumler tvivlrådigt rundt i hinandens kønsbehåringer med tunger og fingre, der sjældent synes at ramme, hvor det batter. Det er mere fladt end frækt, og jeg sad hele tiden med følelsen af, at bedre implementerede og mere antydende end egentlig eksplicitte scener ville have gjort en mere seværdig film. At erotisk horror fremfor porno-horror måske kunne have skabt et frækt lille gys frem for den latterligt lumre affære, det endte med.

Og endelig kommer så scenen med det frygtelige edderkoppemonster – en livløs plasticdums, som langsomt glider hen over den skrigende Susans ynder, mens hun klamrer sig til det overdimensionerede net, den har udbredt i slotskælderen. Hvis ikke filmens klodsede sexscener og de medvirkendes overspil allerede har fået ramt på publikums lattermuskler, burde denne episode kunne klare ærterne.

Ligesom sexscenerne er også slutningen med sin opstyltede og forklarende dialog for udleverende. Oplægget er egentlig udmærket, og der kunne såmænd nok være blevet en okay film ud af det. Derfor er det lidt synd, at man ikke har valgt og forvaltet sine virkemidler bedre. Men det er altså ikke mere synd,

end der trods alt findes indtil flere *Dracula*-filmatiseringer, som serverer problematikken mere effektivt.

Der har uden tvivl været en større berettigelse for og et publikum til film som *Nude for Satan*, da den udkom og kombinationen af horror og porno endnu var opsigtsvækkende. Men i en tid, hvor DVD-afspillere og internet er hvermandseje, har filmen svært ved at fremstå som andet end en fjollet bastard af en horrorfilm, der jævnlige sløves af lange og eksplicitte sexscener, og så en dateret pornofilm, hvor sex-scenerne er pakket ind i alt for meget omstændeligt nonsens (og urimelige mængder af hår) og i øvrigt ret blød efter nutidens standard.

Medmindre du er en decideret samler af italiensk 70'er-sleaze og bare må have filmen af nostalgiske årsager, vil det måske give mere mening at købe en regulær pornofilm, som vel koster omkring det samme og går direkte til makronerne.

Ruben Greis

Yatterman

(Yattâman)

Film, Japan, 2009, 119 min.

Instr.: Takashi Miike

Medv.: Shô Sakurai, Sadao Abe, Kyôko Fukada m.fl.

Distribueret af Another World Entertainment

Yatterman (egentlig *Yattâman*) begyndte som en tegnefilmserie, der kørte i 108 afsnit i Japan 1977-1979. Serien blev genoplivet i 2008, og i 2009 blev der lavet denne live action-film baseret på den gamle serie.

Af hvad jeg kan se af klip på YouTube, er tegnefilmene en ret fjollet børneserie, der dog indeholder nogle bizzarre sex-elementer, som fx kvindelige kæmperoboter der skyder raketter ud af brysterne. Det er den sædvanlige historie om de heroiske unge mennesker mod de onde voksne.

De unge er parret Gan og Ai. Gan er søn af en genial, men forsvundet, robotbygger, og han har

bygget faderens største opfindelse, robbothunden Yattawan færdig. Ai er hans kæreste og datter af en lokal legetøjsproducent. Når de bekæmper ondskab, altid i form af den inkompetente Dorombo-bande, tager de rollerne som Yatterman 1 og 2, iført kulørte kedeldragter og bevæbnet med elektrisk ladet legetøj. Robbothunden Yattawan er kæmpestor, men ikke voldsom sej. Dog, når man fodrer han med nogle bestemte elektroniske kødben, begynder han at producere horder af minirobotter, designet til at klare det øjeblikkelige problem.

Dorombo-banden består af den sexede Doronjo og hendes to inkompetente, dyrelignende håndlangere, hvoraf den ene er ulykkeligt forelsket i Doronjo. Deres kamprobatter går altid i stykker i mødet med Yatterman, så de har jævnligt brug for at udføre diverse kulørte svindelnumre for at skaffe penge til en ny. Dorombo-banden tager ordrer fra en mystisk, skjult skikkelse, som kalder sig Tyveguden Dokurobei. Han er ude efter stumperne af et forstenet kranium, der besidder stor magisk kraft, og det er Yatterman, der plejer at forpurre hans onde planer.

Filmen følger i det store og hele skabelonen fra tv-serien, blot men en lidt mere kompliceret historie. Ikke fordi historien betyder så meget; attraktionen i filmen er så afgjort de energiske og dybt fjollede optrin under-

vejs. Effekterne svinger mellem at være ret imponerende til at ligne noget fra *Børnetimen*, men fordi filmen overhovedet ikke tager sig selv alvorligt, generer det ikke. Det er ikke nogen dyb film, men udmærket, useriøs underholdning, der nok mest er for større børn (bl.a. fordi filmen er undertekstet, ikke eftersynkroniseret), men godt kan nydes af voksne med barnesindet bevaret.

Klaus Æ. Mogensen

Vampire Girl vs. Frankenstein Girl

Film, Japan, 2009, 84 min.

Instr.: Yoshihiro Nishimura, Naoyuki Tomomatsu

Medv.: Yukie Kawamura, Takumi Saitô, Eri Otaguro m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment.

Jeg er meget let at behage når det gælder film. Ekstremt let faktisk. Så længe filmen lever op til det den sælger sig selv som. *Vampire Girl vs. Frankenstein Girl* sælger ifølge coverets bagside sig selv som den japanske udgave af *Twilight*. Okay, så ved jeg hvad jeg går ind til.

At instruktøren bag så er den samme Yoshihiro Nishimura som også lavede *Tokyo Gore Police* lader jeg mig ikke skræmme af. Burde jeg nok. Men når Spielberg spænder imellem *Indiana Jones* og *E.T.* ...

Jeg sætter forventningsfuldt dvd'en i maskinen, og har endda lavet popcorn. Forinden spurgte jeg min kæreste om hun ville se med, det var jo den japanske udgave af *Twilight*. I retrospekt er jeg glad for at hun svarede nej.

Filmen starter med at vi introduceres for hovedpersonen. Vi er på en japansk skole, hvilket betyder skoleuniformer. Udover skoleuniformerne har filmen dog ikke andet, der byder på nogen form for struktur. Skolen er overrendt med alt fra konkurrence-cuttere til piger, der sådan drømmer om at være sorte, at de iklæder sig masker og maler huden mørk. Hovedpersonens kæreste er en højtråbende havgasse, hvis far er vicerector på skolen, hvilket man kunne få meget sjov ud af. Det gør man bare ikke, for den information er glemt så snart han springer ud af skabet som Grev Frankensteins arvtager.

Det hele ender galt da klassens nye pige tilbyder vores hovedperson en chokoladepastil på Valentinsdag – hvilket åbenbart er en tradition derovre, så man kan lære meget om japansk kultur fra filmen – en chokoladepastil fyldt med hendes blod.

Resten af filmen vil jeg ikke afsl... Bæ, der er intet at afsløre. Kæresten bliver slået ihjel, bygget om til en Frankenstein-klon af sin far, og så slås de.

Er der slet ikke noget positivt at sige om filmen? Jo. Jeg kan faktisk godt lide hvordan Frankenstein girl bliver skabt. Den reder nogle tråde ud, jeg var begyndt virkelig at hade. Om det så giver mening, kan diskuteres. Det føltes mere som at se en søndag morgens japansk tegnefilm, bare med rigtige skuespillere. Ganske rigtigt er historiens ophav da også fra japans kulørte tegneserier, et medie jeg er overbevist om at historien ville have gjort sig bedre i.

Men okay, nu så jeg så også filmen, stærkt farvet af bagsidens udsagn om at dette var den japanske *Twilight*. Rejser jeg tilbage i tiden, sletter bagsideteksten fra min erindring, og ser filmen igen ... Så ville jeg nok stadigvæk synes at den er lidt for 'farverig' og 'hurtig' for mig. Jeg kan godt lide karakterudvikling, motivation og indlevelse i filmens univers, og det så jeg sgu ikke meget af her. Kan man overleve dette sagn, og synes

man at hurtige klip, meningsløse og voldsom blodsprøjt krydret med meningsløse jokes om piger der vil være negere, og cutter-turneringer, ja, så er filmen sgu nok noget for dig.

Bjarke Schjødt Larsen

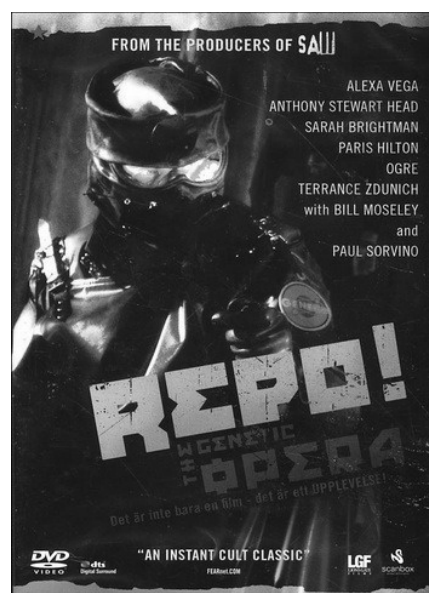
Repo! The Genetic Opera

Film, USA, 2008, 98 min.

Instr.: Darren Lynn Bousman

Medv.: Paul Sorvino, Anthony Head, Alexa Vega m.fl.

På DVD fra Scanbox Entertainment.

I en ikke så fjern fremtid er organsvigt og sygdomme blevet en epidemi. Der er ingen kur. Indtil firmaet GeneCo gør det muligt at transplantere kunstige organer. Men alt har sin pris. Og verdens frelser får hurtigt indført inkasso-ordninger, så kan du ikke betale for din lever, så kommer inkasso – i forklædning af de røde repo-mænd – og de er ligeglade med dine undskyldninger, for du skylder...

Imens sidder den unge Shilo Wallace spærret inde på sit værelse. Hun har fået en blodsygdom fra sin afdøde mor, og Shilos far, Nathan, tør ikke lade sin datter gå ud i verden, før han selv har fundet en kur.

I den anden ende af byen sidder Rotti Largo, ligeledes syg af noget, der endnu ikke er en kur for. Rotti er GeneCo's grundlæg-

ger, og på dødens rand ser han, at ingen af hans børn er værdige arvtagere. Heldigvis har Rotti og Nathan noget til fælles...

Som titlen afslører, er der musik med i den her film. Det er faktisk en musical. En musical om en opera. Kan man ikke lide musicals, så ... se filmen alligevel, det fortjener den.

Igennem hele filmen svinger vi imellem at høre om Rottis kamp for at finde en arvtager, og Shilos kamp for at finde en kur. Samtidig hører vi også om byens afskum, de prostituerede og en pusher, der går under navnet Gravrøver. Alt bliver kædet sammen i en samlet historie om en by i forfald, og de mennesker, der har gjort at det ser sådan ud.

Det mest interessante i filmen er bipersonerne. Gravrøver, der også agerer fortæller for publikum, er spændende, og man kan ikke andet end at ønske at der var mere med ham (det er der også, på ekstramaterialet). Rottis børn er ligeledes fantastiske, Bill Mosely som den psykopatiske Luigi Largo, og Nivek Ogre som Pavi – en voldtægtsforbryder der ynder at skrælle pigers ansigter af for selv at kunne gå med dem.

Den sidste af de tre børn er Amber Sweet, spillet af Paris Hilton. Hun har igennem tiden fået meget høvl, men jeg er meget benovet over hendes præstation i denne film. Måske fordi hun spiller en rig og forkælet arving, måske fordi hun har talent. Det dystopiske setting er også gennemført. Og med en masse reklamer, der spilles i tide og utide får vi et godt billede af hvem, der er de store, og hvem, der er de små. Nathan og Shilos hus, og ofte også deres tøj, får endda en til at tænke steampunk, dog uden at damp nogensinde spiller en rolle. Det er trods alt en nær fremtid.

Sangene er fængende, og man kan efter et par gange synge med på det meste (og man vil komme til at se den et par gange, det kan ikke undgåes). Det er rock, det er pop, det er opera, alt sammen blandet sammen, og med små nik til *Rocky Horror Picture Show*.

Sangen "Zydrate Anatomy" skal her have speciel ros, da den i tre små vers får forklaret metaviden til publikum, uden at man nogensinde bliver revet ud af filmens univers. Sangen minder mest af alt om en børnesang i dens opbygning, og det fungerer! Hvis man altså er til børnesange om hvordan man tager stoffer – og det er jeg, åbenbart.

Skal man sige noget negativt, og det bør man jo nok, når man skriver en anmeldelse, også selv om man ikke har lyst, så er det at filmen nogle steder godt kunne have ryddet lidt op efter sig. Enkelte steder i filmen er der genstande og dialoger, der giver en indtryk af, at der er noget man ikke har fået fortalt, og hører man kommentatorsportet, hvor de fortæller hvordan historien først var opbygget, begynder det hele at give mening. Men det er vel en af den slags ting man må leve med når man redigerer post-produktion. Jeg vil egentlig også hellere have filmen som den er nu, end med det originale tænkte, da det virkede en kende for urealistisk – Men det kan du jo selv bedømme når du ser filmen.

Alt i alt er jeg vild med *Repo – the genetic opera*. Den har humor, alvor, samfundskritik, og glimt i øjet. Godt skuespil hele vejen igennem, lækre sange, man til sidst ikke kan andet end at synge med på, og en historie, der til sidst går lige i hjertekulen på en.

Bjarke Schjødt Larsen

The House of the Devil

Film, USA, 2009, 95 min.

Instr.: Ti West

Medv.: Jocelin Donahue, Tom Noonan, Mary Woronov m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment.

Filmens indledning får os meget pænt tilbage til de 80'ere, den prøver at genskabe. Desværre når filmen først forbi indledningen da der er ti minutter tilbage.

The house of the Devil er en hyldest til 80'ernes babysitter-

gysere, og det mærkes tydeligt på historien. Vi har alle troperne lige fra høje uhyggelige mænd til satanister, der vil hidkalde deres afguds arvinger. Flere gange lykkes det at bruge disse troper, så man som seer bliver spændt på, hvad der sker, andre steder virker de bare tåbelige.

Historien handler om den unge Samantha, der får et job som babysitter. Men som hun får at vide, da hun ankommer til huset, er det ikke et barn hun skal passe på, men en ældre dame. 'Forældrene' skal ud og se på måneformørkelsen (måske mere oplagt med stjerner, der står på en helt specielt måde, men stadigvæk) og tør ikke lade den gamle mor være alene hjemme. Dog skal Sam ikke være bekymret, da hun ikke skal forvente at se noget til den gamle dame der for det meste holder sig for sig selv.

Starten af filmen handler om Sam, der er træt af sin sambo på kollegiet og gerne vil flytte for sig selv. Derfor mangler hun penge, og ser et babysitter-job. Der er også en ligegyldig veninde, som får lidt for meget screentime.

Anden del af filmen foregår i huset, hvor vi først introduceres til en dialog der er mere underlig end uhyggelig, et pizzabud, der er skummel, men ikke uhyggelig, og et stort, næsten tomt hus. Så begynder de. Lydene. Mærkelige bump (som en person der går rundt) oppe på overetagen. Vandrer, der laver lyde (som er

der en på overetagen, der har tændt for en vandhane deroppe). Alt sammen ting, der i en traditionel gyser ville være suspensskabende... Men altså, der bor en gammel dame deroppe, og er hun så privat som hendes børn siger, så må hun vel have adgang til eget vand, hvis ikke hun skal dø af tørst?

Tæt imod slutningen må det gå op for folkene bag, at deres taktik ikke rigtigt virker, for i stedet for at insinuere at der er noget galt, så viser de os det i stedet. Ved at zoome væk fra Samanthas syn, ser vi et aflåst rum, hvor der er døde mennesker liggende i et pentagram af blod. Det er altså ikke bare en gammel dame! (Ok, det havde jeg heller ikke troet på grund af filmens titel, men det burde Samantha. Med mindre altså vi er inde i noget meta-agtigt hvor hun også er bevidst om titlen? Må se filmen igen ved lejlighed kan jeg godt høre).

Så går tredje del i gang. Nu går det stærkt. Den gamle dame er en deform gammel heks, og ægteparret er med i kulten sammen med ... *Dam dam DAM*, pizza-buddet... Og nu vil jeg ikke afsløre mere. De sidste ti minutter af filmen må du se, hvis du vil finde ud af hvad der sker. Vær dog beredt, twistet til sidst er ikke så twisty som det gerne ville.

Jeg beundrer et eller andet sted forsøget på at lave en 80'ergyser. Og flere steder er jeg altså også fuldstændig med, og fanget af historien. Mange af de film jeg elsker, ER fra 80'erne. Desværre dvæler den her film ved lidt for mange detaljer. Dialoger kører ud i det uendelige. Meningsløse scener sætter en dæmper på suspens'en.

Havde man klippet halvdelen af spilletiden fra, tror jeg faktisk at filmen ville have været mere effektiv. Og specielt det sidste kvarter er skidegodt. Bare en skam at man skal se flere minutters 80'er-dans til walkman og samtaler om pizza igennem. Den slags bør altså kun, og gjorde også kun dengang, tage et par minutter.

Men i hvert fald et godt forsøg, der skulle bare lige skæres en halv film fra.

Bjarke Schjødt Larsen

Hell of the living dead

Aka. Virus

Film, Italien/Spanien

1980, 101 min,

Intruktør: Bruno Mattei

DVD fra Another World Entertainment 2010

Blandt de første udgivelser fra Another World Entertainment var en række klassiske og kult zombie film fra halvfjerds-erne, film som f.eks. *Zombie 2 – Zombie Flesh Eaters* m.fl. Problemet er blot at så mange gode og holdbare zombiefilm blev der ikke lavet dengang, og nu hvor deres zombie-serie er kommet til udgivelse nr. 7, er kvaliteten dallet. Det er dog film, der har en anden form for kvaliteter, nemlig de kiksede morsomme, som ofte skyldes lave produktionsomkostninger. Dette er *Hell of the Living Dead* et godt eksempel på.

Et kemisk udslip er skyld i at de døde rejser sig igen og kaster sig over de levende. Dette finder sted på øen Ny Guinea, og en militær enhed sendes af sted for at rydde op. Udover militæret er der lokalbefolkningen og en flok videnskabsmænd, der må kæmpe sammen imod de udøde. Dette er handlingen kort fortalt. Hvad er det så der gør filmen

værd at se? Zombier, der pudsig nok næsten ingen fysiske skader har, selvom de er tidligere ofre for andre zombier, men nu blot har fået en ny ansigtskulør, og nogle af dem ser ud til at have tabt en portion havregrød i ansigtet. Hertil er der en kødædende rotte og militærfolk der må siges at være overmodige, dumdristige og komiske heltetyper.

Noget af det der sikrer at filmens spilletid er 101 minutter, er et utal af naturbilleder og optagelser af stammedanse. Alle disse optagelser er tydeligt stock photo, noget der desværre gør filmen for lang.

Filmen har dog masser af komiske sekvenser. Et godt eksempel på dette, er da den kvindelige videnskabsmand skal kontakte en lokal stamme. Hun klæder sig af og maler sig lidt i ansigtet og på overkroppen, mens hun nu bevæger sig ind i landsbyen og observerer deres ritualer. Her er sammenklipningen mellem stock photos og filmens scener meget tydelig.

I DVD'ens booklet omtales filmens instruktør som følger: "Når horrorfilmens store annaler engang skal skrives, vil kapitlet om zombiefilm sikkert ikke levere megen plads til Bruno Mattei", og andet steds står der at "jeg skal ikke forsøge at overbevise dig om at filmen, du netop har investeret dine surt tjente sparepenge i, er et stort mesterværk. Det er den nemlig ikke!" Pointen som skribenten (Jack Jensen) vil frem til, er at filmen ikke er stor kunst, men derimod hurtig let fordøjelig underholdning, og at den ikke skal tages for andet end det. Dette vil jeg give ham helt ret i, og jeg var bestemt underholdt, om ikke af andet, så af filmens manglende kvaliteter.

Thomas Winther

Det virtuelle cocktailparty – Artikler om science fiction 1984-2009

Essays af Stig W. Jørgensen
Science Fiction Cirklen 2010
293 sider

Igennem 25 år har Stig Jørgensen tænkt, anmeldt og gjort sig tanker om science fiction-litteratur, og med dette værk kan læsere følge Stigs færd gennem litteraturen. Artikelsamlingen er delt i fem dele – anmeldelser, portrætter, alternativer, refleksioner og punktnedslag – hvis bestanddele er hentet fra tidligere numre af *Proxima*, fra Stigs blog, *Ekkorummet*, og diverse andre steder.

Anmeldelserne fungerer som et fint katalog over klassisk science fiction-litteratur, og oversigten har den fordel, at Stig både inddrager engelsk- og dansksproget litteratur. Anmeldelserne er i mange tilfælde fra 1980'erne, og de er visse steder opdateret til at inddrage referencer til senere udgiven litteratur, hvilket kuriøst giver et billede af, hvordan science fiction-markedet så ud i 1980'erne, men opdateret til nutidige forhold, uden at få inddraget den mellemliggende periodes forfattere. Man kunne fejlagtigt få et indtryk af, at der ikke er kommet nye forfattere til siden, men sådan forholder det sig naturligvis ikke, hvilket man kan konstatere i de efterfølgende afsnit af bogen.

Anden del af bogen kan nærmest betragtes som en overbygning til første del, hvor der skiftes fokus fra at anmelde bøger til at beskue forfatterskaber, og Stig Jørgensen er bredt belæst, hvilket gør gennemgangen af

forfatterskaberne en fornøjelse at læse. Fra forfatterskaber flytter bogen sig i tredje og fjerde afsnit til at omhandle motiver og temaer i science fiction og kulturen omkring science fiction-miljøet. Alle artiklerne er mærket af, at Stig Jørgensen er bredt belæst, og der er en solid bredde i artiklerne, der åbner døre til nye værker for den nysgerrige læser at følge op på. Femte afsnit er en bred samling artikler, der beskæftiger sig med, ja, lidt af hvert inden for science fiction-litteraturen.

Generelt er artikelsamlingen let læst, og den er en fornem milepæl over en dedikeret læsers indsats over 25 år. Der er en bredde og en indsigt, som gør artiklerne fornøjelig læsning, og de er et fint katalog for nye læsere, der gerne vil have en indsigt i, hvad det er, som science fiction-litteratur kan og gør. Manglerne ved værket består mestendels i, at anmeldelserne ikke løber kontinuerligt op til dags dato, og de seneste 10-15 år fremstår derfor noget pauvre, og i at artiklernes begrænsede længde hindrer nogle dybdegående analyser af indholdet, hvorfor nogle artikler kun lige når at kratte i overfladen, førend de afrundes. Interesserede læsere henvises desuden til at følge bloggen *Ekkorummet*, hvor forfatteren fortsætter sine refleksioner over science fiction-litteraturen.

Morten G. Petersen

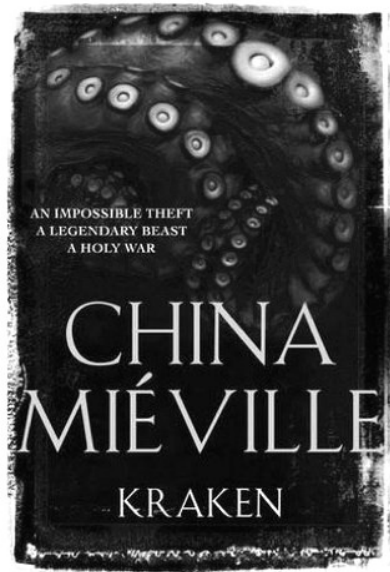
Kraken

Roman af China Mieville, 2010
Lydbog fra audible.com
Fås også som trykt bog

Mieville er et af de store (relativt) nye navne indenfor britisk science fiction og fantasy. Mig bekendt er han endnu ikke blevet oversat til dansk, men det sker nok snart. Efter sin seneste succes med den meget velskrevne og genialt udtænkte *The City and the City*, der vandt nogle af de store science fiction-priser, men ikke er nem at placere gen-

remæssigt, er han sprunget over i noget som er mere eller mindre vaskeægte fantasy med *Kraken*.

Som gammel fan af H.P. Lovecraft og tidligere rollespiller med hang til det Lovecraft-baserede spil *Call of Cthulhu*, kunne jeg slet ikke holde mig fra *Kraken*. For dem der ikke ved det, så er hr. Cthulhu en meget ubehagelig, blæksprutteagtig gud fra Lovecrafts univers, så jeg havde forventet noget i retning af en Lovecraft-pastiche udsat for Mieville's meget markante meninger om hvordan bøger bør skrives. Det var det så ikke helt, men alligevel.

Romanen starter med at nogen har stjålet en kæmpeblæksprutte fra et zoologisk museum i London. Det vil sige hele den gigantiske præservede tingest med glastank og det hele, og det på trods af både normale og magiske sikkerhedsforanstaltninger og selv om tanken faktisk ikke ville kunne komme ud ad døren. Så der er klart magi på spil.

Vor helt Billy arbejder på museet og er manden der stod for præservingen af blæksprutten. Han er en typisk fantasy-helt, ved det at han ikke aner en pind om hvad der foregår, men efterhånden hurtigt involveres i plottet og må prøve at følge med så godt han kan. Ligesom os læsere. Plottet er dog så stort og komplekst at Mieville har valgt at lade os følge flere forskellige andre personer og grupper, inklusiv politiets specielle afdeling

for det overnaturlige.

Uden at afsløre for meget, kan jeg vist godt sige at det handler om ikke mindre end verdens undergang! Men hvem der har stjålet blæksprutten, hvorfor den blev stjålet og hvad den har med verdens undergang at gøre, får man først at vide ret langt henne i romanen. Man skal dog ikke frygte at komme til at kede sig undervejs: Bogens univers er befolket af et væld af sjove, underlige og skræmmende personer og væsener.

Der er for eksempel makkerparet Goss og Subby, som efterlader en lang række af lig i deres kølvand, og som råder over så stærk magi at ingen tilsyneladende kan stille noget op imod dem. Andre eksempler er kulten der tilbeder blæksprutter, den meget mærkelige gangsterboss "Tatoveringen" og hans endnu mere mærkelige dødsfjende og tidligere chef, som godt nok er død og begravet, men bestemt ikke er sat ud af spillet af den grund. Som et lille politisk indslag har vi troldmandshjælpernes fagforbunds formand som heller ikke ligefrem er noget menneske.

Efterhånden som verdens ende nærmer sig, bliver situationen i London mere og mere kaotisk. Den sidste del af bogen er nærmest én lang hæslæsende jagt på dels at finde de sidste spor til hvad der foregår, dels at prøve at hindre diverse skurke i at gennemføre deres forskellige planer, og samtidig undgå selv at blive slået ihjel eller taget til fange. Billy vokser heldigvis med opgaven, selv om jeg ikke vil afsløre om det faktisk lykkes ham at redde verden til sidst.

Hvis jeg skal opsummere, så er bogen noget af det mest underholdende jeg længe har læst/hørt. Der bruges mange ideer andre steder fra, men der er også originale ideer, og både personer og plot fungerer rigtig godt. Da jeg ved at Mieville kan mere end det, nemlig få en fantastisk historie til at række ud over sit eget univers og fortælle os noget om os selv og vores samfund, kunne jeg måske have

ønsket mig at se lidt mere af det her, men på den anden side tror jeg at det ville have ødelagt bogens meget humoristiske tone og alt det underforståede der er i den for fans af både fantasy, horror og science fiction. Ren underholdning måske, men af topkvalitet.

Flemming Rasch

Die Schmelze

Roman af Risto Isomäki, Öko-Thriller, BLT in der Verlagsgruppe Lübbe, Band 92285, 1. udgave: april 2008

370 sider plus et efterord på 10 sider

Oversat fra finsk *Sarasvatin Hiekkä* til tysk af Angela Plöger

Udkom i Finland i 2005

Udgives på dansk af Turbine Forlaget i efteråret 2011

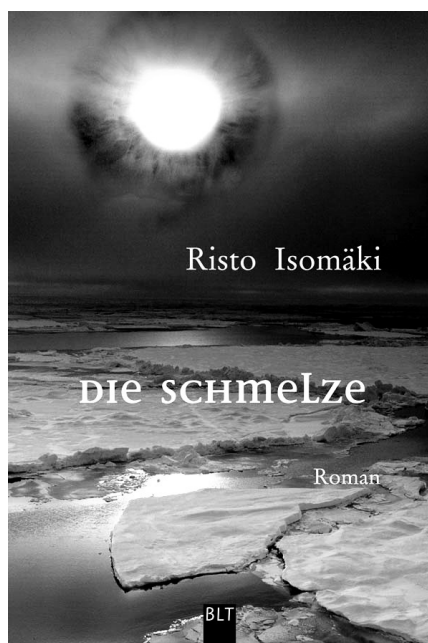
Denne bog er så god, at den skal anmeldes, selvom den foreløbigt kun er udgivet på finsk og tysk, så vidt jeg ved.

Forfatteren, Risto Isomäki, er en kendt finsk miljøaktivist med en omfattende viden om bl.a. økologi og konsekvenser af drivhuseffekten. På dansk vil bogen evt. kunne få titlen *Den store Afsmeltning*. Bogen er Isomäkis fjerde roman.

Det er to år siden jeg læste bogen, og det er måske en af de bøger, som har gjort mest indtryk på mig nogensinde. Jeg tænker stadig, her to år efter, næsten dagligt på nogle af de problemstillinger, som denne roman afdækker. Bogen er ikke forsøgt skrevet som et stort literært kunstværk (og tak for det!), men forfatteren ved noget, har sat sig ind i noget, og han vil noget med det, han ved.

Isomäki skriver i et nøgternt og præcist sprog, hvor der bruges de ord, som er nødvendige og ikke meget mere. Ligesom George Orwell, som er den politiske forfatter, jeg ville sammenligne med, når det handler om at formidle et politisk budskab til romanform.

George Orwells romaner er

blevet nogle af de mest læste og respekterede i verden, men hans anti-totalitære budskab har ikke bredt sig meget. Jeg håber, at Isomäkis miljø-budskab trænger bedre igennem og at denne roman vil blive lige så læst – inden det er for sent...

Isomäki vil redde verden fra truende katastrofer, og han har gjort sig den ulejlighed at formidle denne viden og dette budskab i en fantastisk spændende og velkomponeret roman. Jeg har kun et par små indvendinger i slutningen, hvor et par småting kunne have gjort handlingen endnu mere troværdig. Men det er ren kosmetik og uden betydning for handlingen og budskabet.

Genremæssigt er bogen nærmest hård Sci-Fi, men også med kraftige elementer af thriller, hvor de hårde videnskaber i romanen bl.a. er geologi, glaciologi, arkæologi og konsekvenserne af global opvarmning. Det tyske forlag har da også præsenteret bogen som en økothriller.

Hvis du tror, at den globale opvarmning er noget som langsomt vil få verdenshavene til at stige over nogle hundrede år, eller slet ikke tror på nogen klimakatastrofe, så vil denne bog formentlig overbevise dig om, at en global katastrofe kan indtræde meget hurtigere og meget tidligere end mange af os hidtil har antaget.

Det gør denne Sci-Fi økothriller påtrængende skræmmende, at den bygger på nøgtern naturvidenskab på vores egen klode med vores eget økosystem. Der er ikke opfundet nye verdener, hidtil ukendte naturkræfter eller særligt mange nye teknologier.

Forfatteren skriver i nogle bemærkninger til romanen, at han var ved at færdiggøre bogen da den store tsunami anden juledag 2004 ramte kysterne i mange asiatiske lande. Det fik ham til at omarbejde bogen. Han blev bl.a. opmærksom på, at Indien var i færd med at opføre et atomkraftværk med en såkaldt hurtig formeringsreaktor tæt ved kysten. Heldigvis var atomkraftværket ikke færdigbygget, for den type atomkraftværker, hvis de overskyldes af vand/en tsunami bølge, vil reagere som en mindre atombombe.

I romanen lykkes det en af vore helte at få overbevist politikerne i Europa om, at der kommer en megabølge fra Grønland og alle formeringsreaktorerne bliver slukket inden bølgen kommer, så der undgås en radioaktiv katastrofe. Bølgen kommer og den er STOR. Men den er ikke udløst af et jordskælv. Store bølger kan nemlig også dannes på anden måde. Læs selv!

Handlingen begynder i nutiden eller meget nær fremtid i en mindre ubåd, Lomonossow, der udsættes for nogle meget besynderlige naturkræfter, som dog senere forklares.

Der er både romance og en overbevisende teori om, at det sunkne Atlantis kunne have ligget i Khambha-Bugten (Gulf of Cambay) i det norvestlige hjørne af Indien, hvor landet er sunket, som følge af en landstigning inde i landet bl.a. i Himalaya bjergene. Landet hævede sig, efterhånden som isen begyndte at smelte efter sidste istid for ca. 10.000 år siden. Denne del af historien bruges til at forklare nogle af de konsekvenser det formentlig vil få, at isens smelter i Arktis.

En flod af smeltevand fra Himalaya, som løb ud i den nu-

værende Khambha Bugt tørrede efter nogle årtusinder ud. Ligesom man oplever det i mindre målestok flere steder i verden i dag, og frygter vil ske mange flere steder.

Handlingen, som i høj grad også foregår på Grønland eller nede i U-båden, benytter U-bådens midlertidige udstationering i Indien til dels at skaffe vor helt en smuk indisk kvindelig professor som kæreste og dels til at forklare nogle af de geologiske aspekter ved den kraftig afsmeltning af store ismasser.

Personerne i handlingen er stort set alle videnskabsfolk med forskellige specialer, hvis viden, via romanens handling, kombineres til at forudse den store katastrofe. Desværre for sent til at forhindre den.

Handlingen er elementært spændende, fordi de forskellige handlinger og personer alle, hver på deres måde, bidrager til at forklare, hvad der sker og hvorfor. Selvom handlingen er spændende, så er det også spændende, hvordan forfatteren får bygget alle de forskellige opdagelser og videnskaber sammen til en logisk og sammenhængende årsagsforklaring.

Den løbende omtale i medierne af klimaproblemerne bekræfter i skræmmende grad denne bogs fremtidsscenarie. Og det er kun 6 år siden bogen udkom i Finland.

Erling Frederiksen

Proxima nr. 92

**Dansk Science Fiction Tidsskrift
Science Fiction Cirklen 2010**

Science Fiction Cirklen har en god tradition for at udgive solide moppedrenge af deres tidsskrift, og nr. 92 er ingen undtagelse. Denne gang diverteres vi med tre noveller, en lang serie anmeldelser af science fiction – og her er SFC's klare force, da det ikke kun dækker engelske udgivelser, men også danske, svenske og tyske udgivelser – og så er der tre artikler. Lad os begynde der. Den første artikel er uden tvivl den

mest interessante, hvor Niels Dalgaard gennemgår det seneste årtis danske science fiction publikationer for at identificere hvilke problemstillinger, der er under behandling af forfatterne. Det er interessant læsning at få et indblik de seneste års danske bekymringer, og her kommer science fiction til sin rette.

Den anden artikel er af Morten Vesterager om tidsrejser, og Vesterager opstiller en model for tidsrejser, der skal løse de klassiske tidsparadokser såsom at eliminere en forfader, så den tidsrejsende ikke bliver undfanget. Basalt set tillader Vesteragers model os at rejse hurtigere frem og tilbage langs den tidslinje, vi allerede har levet eller vil leve, så tidsrejser er en hurtigere version, end den tidsrejse vi allerede gennemlever ved at lade tiden gå sekund for sekund. Spekulationer over fænomener som tidsrejser løsrevet fra fysikkens verden, og dermed kun postuleret for at løse problemer i de eksisterende tankemodeller omkring tidsrejser, er ikke videre interessant læsning. Havde forfatteren brugt novelle-formen til at udforske tesen fremfor en almindelig redegørelse, havde tankerne været interessante, men i deres nuværende form gør det artiklen uinteressant.

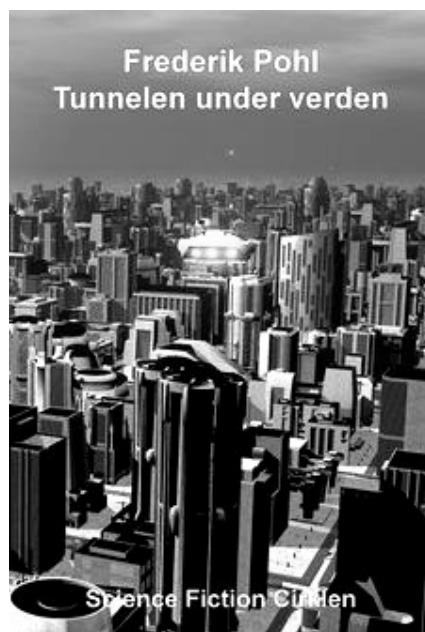
Uinteressant begynder også næste artikel, der er en transkription af en paneldebat fra en science fiction-kongres om "Tendenser i engelsk-sprogede scien-

ce fiction-noveller", men halvvejs inde begynder diskussionen endelig at få momentum, da diskussionen skifter fra at handle om, hvorvidt noveller var bedre i gamle dage, og til hvad tendererne i litteraturen er, og derved falder godt i tråd med Dalgaards førnævnte artikel.

Morten G. Petersen

Tunnelen under verden

Noveller af Frederik Pohl
Science Fiction Cirklen 2010
246 sider

Frederik Pohl er for denne anmelder særligt kendt for *Gateway*, som optræder på mangt en liste over science fiction-litteratur gennem tiderne og på listen over Pohls bedste værker. Imidlertid har Pohl været en produktiv forfatter, og SFC giver her danske læsere en introduktion til Pohls forfatterskab gennem otte historier af forskellig længde og af forskellig værdi. Dertil har SFC valgt en ny stil til forsiden på deres værker, hvilket klæder dem meget. Historierne er udvalgt og oversat af Niels Dalgaard, der i efterordet præsenterer os for novellerne.

Frederik Pohl skriver underfundige historier af blandet karakter, men de er ikke alle lige spændende, og man får indtrykket af at alsidighed og tematik har vejet tungere end spændende historier – hvilket også afspej-

ler vanskeligheden i at præsentere et alsidigt forfatterskab, for skal man sigte efter bredden, bliver det meget blandede historier, der præsenteres. Blandt novellerne finder vi historier om menneskets stræben efter berømmelse og hvor ondsksfuldt det kan være at blive berømt, om menneskets første møde med udenjordiske væsner set fra sidelinjen, og om kærlighed mellem så fremtidige væsner, at de er vanskelige at genkende som mennesker. Blandt de mest interessante historier er beretningen om menneskets første møde med andre væsner i en alternate history verden, hvor romerne kom til magten og beholdt den, og samt historien om mennesker fanget i en reklamekampagnes grusomme virkelighed – en historie, som forvarsler ideer anvendt senere i film som *Dark City* og *The Truman Show*.

Med denne samling giver SFC et fint billede af Frederik Pohls forfatterskab, og læsere, der fandt *Gateway* interessant, kan fortsætte her.

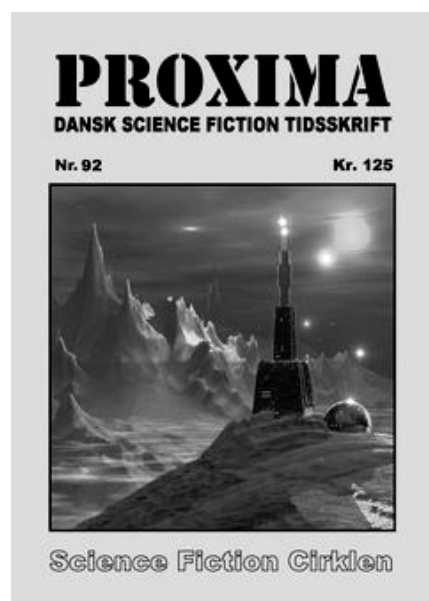
Morten G. Petersen

De dødes kald

Roman af Kelly Armstrong
Oversat af Stig W. Jørgensen
Carlsen 2010, 392 sider

Den 15-årige Chloe går rundt og har de problemer som følger med den alder. En dag får hun dog meget større problemer, da hun bliver forfulgt af et skræmmende genfærd. Denne oplevelse ryster og skræmmer hende i en sådan grad at hun bliver indlagt på et bosted for unge med psykiske lidelser. På dette sted er der en lille flok unge med forskellige problemer, men det går hurtigt op for Chloe at i hvert fald nogle af de andres problemer ser ud til også at bunde i det paranormale.

Chloe forsøger at passe ind på bostedet, men kommer specielt i problemer med Tori, én af de andre piger, da denne tror Chloe forsøger at stjæle Simon. Han er dog ikke interesseret i

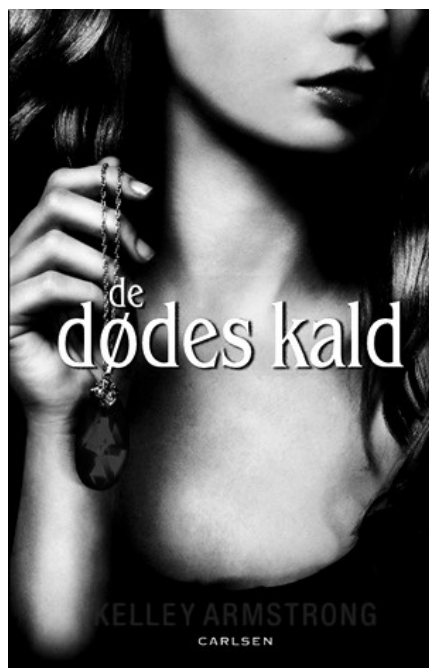
Tori. Chloe begynder at høre stemmer fra afdøde personer, men det viser sig at hendes evne går langt ud over at kommunikere med de døde. En dag hvor Tori spærrer Chloe inde i en krybekælder, kommer hun af skræk til at vække ligene af nogle personer, der er blevet begravet i kælderen.

Chloe begynder nu at undersøge hvad der er sket på stedet, og det viser sig at der tidligere er blevet eksperimenteret på folk med paranormale evner. Spørgsmålet er nu om alle de nuværende beboere har disse evner, og hvorfor de er blevet samlet på dette sted. Flokken af unge på bostedet finder sammen i en gruppe for at løse problemerne og de kan ikke få støtte fra de voksne.

Bogen giver sig god tid til få Chloe etableret på stedet, og med at lære de andre og sig selv at kende, inden den begynder at blive spændende. Spændingen kommer efter hånden som hun finder ud af at der er noget galt på stedet, men den bliver dog ikke udløst, da denne bog blot er første bind i en trilogi, og ender med en cliffhanger.

Bogens målgruppe er de 10-15-årige med interesse for de mange bøger, der for tiden er på markedet om unge, der bliver udsat for det overnaturlige.

Thomas Winther

Menneskehavn

Roman af John Ajvide Lindqvist

Forum 2010, 464 sider

Domarö er en lille svensk ø, med et lille idyllisk skærgårdssamfund. Beboerne er ikke meget for besøgende fra Stockholm, og er man ikke indfødt, vil man altid blive betragtet som tilflytter, uanset hvor mange år der er gået. Anders er oprindeligt fra øen, men flyttede derfra med sin mor da han var ung. Hver sommer tilbragte han dog på øen. Selv da Anders bliver voksen, bliver han ved med at have tilknytning til øen, og en vinter tager han derud med sin kone og barn igen. På en udflugt til det gamle fyrtårn, får den 5-årige datter øje på noget ude på isen. Hun er den eneste der kan se det, og hun får lov til at undersøge det, men hun må dog ikke gå langt fra fyret. Kort efter er hun forsvundet. Sporene stopper simpelthen bare, og selv en storstilet eftersøgning giver intet resultat.

Få år senere vender Anders tilbage. Konen er nu gået fra ham, og han har levet et liv på bunden af en flaske siden datterens forsvinden. Det slår Anders at det er underligt at der på intet tidspunkt er nogen der har mistænkt ham for sin datters forsvinden. Han var alene med sin kone ude ved fyrtårnet, så

det ville være oplagt at mistænke parret for pigens forsvinden. I stedet lader det til at beboerne efter endt eftersøgning blot accepterede at pigen var sporløst forsvundet. Det viser sig dog at der igennem tiden er forsvundet mange på øen.

For mange år siden fandt der menneskeofringer sted på øen, ofringer til havet der skulle sikre en god fangst. Dengang var der hvert år en afstemning om hvem der skulle ofres, noget der gjorde at det altid var særlinge, de hidsige og ondskabsfulde, der blev ofret. Da ofringerne holdt op, begyndte havet dog selv at tage sig sine ofre. Det lader dog til at der nu er noget galt med havet og nogle af disse personer, eller personligheder vender tilbage for at indkræve yderligere ofre.

Historien er dog meget andet end en spøgelseshistorie. Den er en beretning om det lille samfund og de mennesker der beboer øen. Om Anna-Grete der er øens uformelle leder, og hendes kæreste, tilflytteren Simon, som 'kun' har boet på øen i 50 år. Simon er tryllekunstner, og har bl.a. haft et meget populært nummer som udbryderkonge. Det er dog ikke alle hans tricks der skyldes fingerfærdighed og illusioner. Simon er kommet i kontakt med en Spiritus, et lille billeagtigt dyr der giver ejeren en vis form for vandmagi.

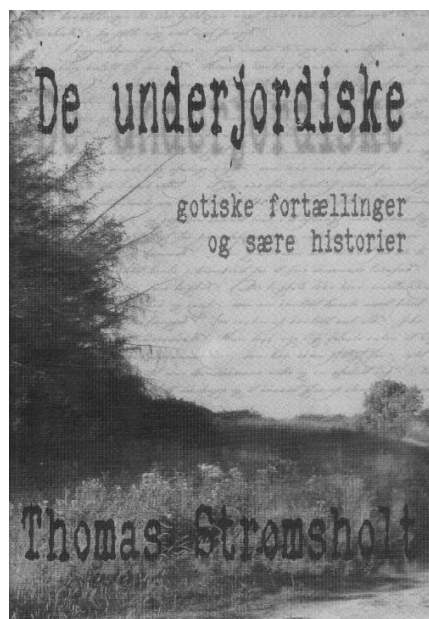
Lindqvists første bøger var den fantastiske *Lad den rette komme ind*, der var en alternativ vampyrfortælling, og den lige så alternative zombiefortælling *Håndteringen af udøde* (begge anmeldt i Himmelskibet nr. 20). *Menneskehavn* er bestemt heller ikke en spøgelseshistorie af de normale. Det er en skæbneberetning om et lille lukket samfund, og en faders savn, pakket ind i beretningen om spøgelse og genfærd. Bogens omslag kalder den en skrækroman, hvilket jeg nok ikke vil kalde den, men den er uhyggelig på den helt rigtige måde. Den er meget stemningsmættet, og efterhånden som man finder ud af at noget er helt galt, og at det onde i havet lige

så stille er ved at snige sig ind og udslette det lille samfund, breder uhyggen sig. Da det onde således ikke er et monster der sniger sig rundt, men er havet der omkredser hele samfundet, gør det også at det er umuligt at slippe derfra, både som beboer og som læser.

Thomas Winther

De Underjordiske: Gotiske fortællinger og sære historier

Noveller af Thomas Strømsholt
H. Harksen productions 2010,
186 sider

Første gang jeg læste nogle af Strømsholts noveller, var da han sendte et mindre udvalg til mig, i forbindelse med mit zine *Nyarlahotep*. Allerede fra første fortælling var jeg solgt, og jeg har således både brugt hans noveller i mit zine og også flere gange i *Himmelskibet*. Allerede dengang vidste jeg, at her er et forfatter-skab, der bestemt fortjener at udkomme i bogform, noget som Henrik Harksen var enig med mig i, hvilket nu har resulteret i bogen *De Underjordiske – gotiske fortællinger og sære historier*. Harksen var så begejstret for Strømsholts historier, at det blev en samling af dem, der kom til at udgøre, den første hardcover bog fra hans forlag.

Det er ikke kun i *Himmelskibet* og *Nyarlahotep* Strømsholt har været trykt, men også i andre zines og novellesamlinger, så man kunne have haft en mistanke om, at denne bog 'blot' ville være en samling af tidligere trykte noveller. Dette er dog ikke tilfældet, for af de 19 noveller, har kun 2 været trykt før.

Bogens undertitel, *gotiske fortællinger og sære historier*, dækker bogens indhold rigtigt godt. Historierne finder primært sted rundt i lokalsamfund i Danmark, gerne tæt ved naturen, hvor lygtmænd og mosekoner ikke blot er amnestuehistorier. På mange måder minder flere af historierne om folkløse, hvor almindelige mennesker, midt i deres almindelige liv, bliver vidne om hvad der gemmer sig i skyggerne og tågerne.

I "I en dans så lang" bliver hovedpersonen en del af en fest, hvor dansen bliver ved og ved, og langsomt går det op for ham, at han ikke kan stoppe med at danse, men at han nu var blevet en uendelig del af festen. En anden der bliver en del af en uendelighed, møder vi i novellen "Det møblerede værelse" hvor en ung forfatterinde bliver logerende hos en gammel dame. Huset er gammelt, men har ligesom sin egen sjæl, en sjæl der dog ikke nødvendigvis vil sine logerende det godt. Disse kunne godt lyde som klassiske gyserfortællinger, men i Strømsholts univers bliver man lige så stille lokket ind i de særheder der findes der.

I "Spøgelset på den gyldne løve" er vi på samme hotel i Viborg som M. R. James beretter om i sin novelle "Nummer 13". Denne gang er det dog værelse 15, og spøgelset der, det handler om. I en sidebemærkning kan det fortælles at, i den annoterede M.R. James bog *Count Magnus and Other Ghost Stories* i Penguin Classic-serien, er det Harksen der har leveret noter til bl.a. "Nummer 13".

Inden for weird fiction er det ofte benyttet at berette om hvor farlige bøger kan være. I "Becchiana" er det farligheden af en

hel bogsamling vi stilles over for. En antikvar får fingrene i Becchiana-slægtens berømte bogsamling, men da han får samlingen hjem og begynder at katalogisere den, begynder den at gøre ham urolig, og samtidig virker det til at bøgerne ikke vil forlade samlingen.

Min favorit i samlingen er titelnovellen "De underjordiske", som i sandhed er en fantastisk weird tale, hvor den matematik, der ligger til grund for hele det verdensbillede vi har, også er den, der åbner døren til andre verdner.

Det skal ikke være en hemmelighed, at jeg havde glædet mig meget til denne udgivelse, og jeg er bestemt ikke blevet skuffet. I et citat fra bogen siges det at "den mest sande beskrivelse af et landskab, skabes af fantasien snarere end af den personlige erfaring". I denne bog er der et meget godt og fantasifyldt dansk folklørelandskab, som dog også er krydret med et par kommentarer til nutidens danske samfund, og dets politiske landskab. Jeg håber at bogen kommer til at sælge så godt, at vi både får mere at se fra Strømsholts hånd, men også så Harksen atter tør kaste sig ud i at udgive flotte hardcover udgaver som denne.

Thomas Winther

Micki 19.50

Roman af Christian Reslow
Valeta 2010, 136 sider

Som omslagets illustration antyder, er dette ikke nogen behagelig bog.

Da en koncert med den populære sangerinde Raquelle skal til at begynde, går lyset ud og alle undtaget 4 personer forsvinder. De fire personer er sangerinden, en kameramand med skæv ryg efter mange års arbejde med tunge kameraer, en aldrende dirigent og en forfatter, der kun omtales som Jyden. De er dog ikke de eneste tilstedeværende i den mørke koncertsal. Raquelle har igennem hele sit liv båret på

resterne af sin ufødte tvilling. Disse rester har taget form af en knude i hendes bryst, hun har dog her på de seneste tvivlet på, om det blot er en klump dødt væv, eller om der er en bevidsthed knyttet til denne tvilling, da Micki, som hun har døbt tvillingen, lader mærke på sig, ved at sende smertestød igennem Raquelle. Da lyset gik ud og folk forsvandt, rev Micki sig løs og derved maltrakteredes Raquelles bryst, og væsnet udvikler sig nu på uformelig vis. Uvidende om dette finder den lille flok sammen, for at finde ud af hvad der er sket, og hvordan de kommer ud. Da det går op for dem at de er fanget i en cyklisk tidslomme, begynder en drabelig og makaber kamp på liv og død. Kampen er både imellem personerne og i nogles tilfælde også imod Micki. Når jeg skriver at bogen ikke er behagelig skyldes det den meget beskrivende og brutale vold der er med. Dette element er dog med til at underbygge den ondskab der er en del af tidslommen, og hele den paradoksale situation.

Tiden i bogen er ikke gået i stå, men hver gang der er gået nogle minutter, bliver klokken igen 19.50. Personerne oplever tiden som lineær, men da tiden kører i ring, bliver de hele tiden påvirket af ting de enten har gjort eller ikke har gjort endnu.

Micki 19.50 er en fængende lille grotesk historie, der her er blevet skruet sammen. Bogens styrke er klart at tidsparadokset hænger rigtig godt sammen, og hvordan den underbygger personernes frustration over ikke at kunne slippe fri og slippe væk fra den ondskab de er fanget sammen med.

Thomas Winther

Mørke

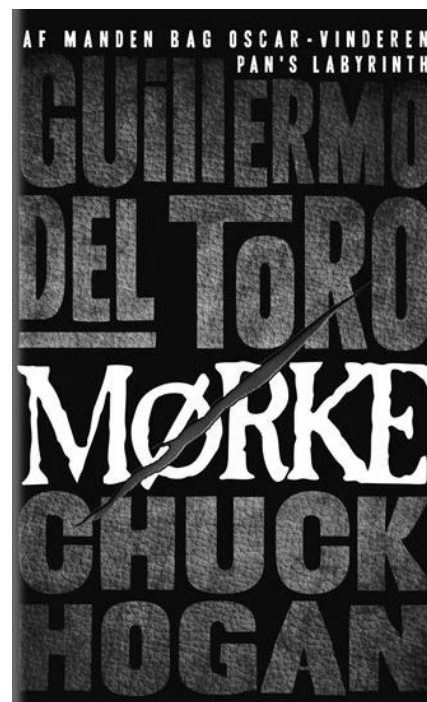
Roman af Guillermo Del Toro og Chuck Hogan
Hr. Ferdinand 2010, 361 sider.

Mørke er bind to i Hogan og Del Toros vampyrtrilogi, en serie hvor vampyrerne ikke er glamouriseret eller følsomme melankolske væsner, men en serie hvor de er brutale og farlige.

De ældste vampyrer sørger for at holde orden og for at vampyrerne bliver ved med at være en myte. Der er dog en af de ældste der ikke er med til at holde denne orden. I første bind, *Blod*, ankom han til USA med fly. Da flyet var landet, var der ingen der forlod flyet, da han havde dræbt næsten alle. I første omgang tolkes dødsfaldene dog som et biologisk angreb, men der er en lille flok mennesker der finder ud af at det er vampyren kaldet Herren der står bag. Den lille flok ledes af den gamle jøde Setrakian, som første gang stødte på vampyrer og herren da han var interneret i en kz-lejr under anden verdenskrig.

Ved begyndelsen af bind to er Herrens hær af nye vampyrer ved at få overtaget. Officielt omtales det som en global pandemi, samt uro og optøjer blandt kriminelle bander. Det der dog virkelig sker, er at Herren har sluppet sin vampyrhær fri på verden. Han har en ide om at indhylle verden i mørke, hvoraf der skal rejse sig en ny verdensorden. Setrakian og hans lille flok har taget kampen op, de er dog kraftig i undertal. Der er dog dukket en ting op der ville kunne vende kampen til menneskenes fordel. *Occido Lumen* er

en mystisk bog, som de fleste tror kun er en myte. Nu er den dog dukket op igen, og er blevet sat til salg på en auktion. Denne bog indeholder måske løsningen på problemet. Det er blot det med bogen, at der er flere meget pengestærke folk der er interesseret i den, så Setrakian må lave en aftale med sin fjendes fjende, for at forsøge at rejse finanserne til at skaffe bogen. Problemet er blot at det at lave en aftale med de ældste vampyrer måske ikke er det klogeste.

Eldritch Palmer har finansieret Herrens opstandelse. Palmer er en gammel syg mand der har set denne mulighed for at komme til at leve evigt. Han er dog ved at være træt af at Herren endnu ikke har gjort ham til vampyr, og han begynder derfor at trække sine ressourcer tilbage for at presse Herren. Det er dog ikke specielt smart for en svagelig gammel mand at true en vampyr der står over for at overtage verden.

I en tid hvor de fleste vampyrfortællinger er inden for paranormal romance, er det befriende med en roman der igen gør vampyrerne til mørkets skabninger, hvis dagsorden er alt andet end fred og fordragelighed. Historien er action fyldt, hvor vi både følger menneskenes kamp, men også følger nogle af vampyr-

ren i deres jagt. Bl.a. en mor der nu jagter sin søn for at fortære ham, for på den måde at få ham til at blive til en del af sig selv igen. Vi følger også gadebänder der har taget kampen op imod vampyrerne.

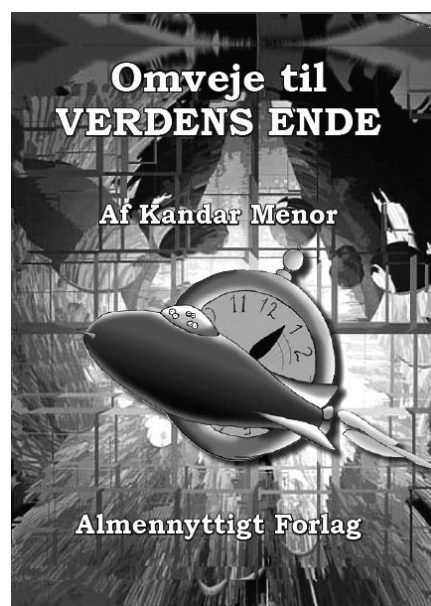
Bogen er et typisk mellemstil i en trilogi. Kampen er svær, og de onde står bedst. Flokken der kæmper for lyset bliver lige så stille mindre. Det kan dog være svært at finde ud af hvor historien helt er på vej hen, men det finder vi ud af når tredje bind udkommer, hvilket bliver i løbet af 2011.

Thomas Winther

Omveje til verdens ende

Fortællinger af Kandar Menor
Illustreret af Esben Heick
Almennyttigt Forlag, 2010
58 sider

Kandar Menor præsenteres som en mand der bor i et lille parcelhus i det nordlige København. Når han fortæller om sin barndom er det dog om et Danmark i det 28. århundrede. I bogen *Omveje til verdens ende* fortæller han 8 små fortællinger om sit liv og om universet. Det er historien om hvordan han som barn blev bortført og kom ombord på et rumskib til planeten Gloix4, hvor de skulle sælge det vand der var blevet indsamlet på jor-

den. Rumvæsnet der driver skibet, er dog gammelt og dør under vejs, og nu er det kun flokken af bortførte jordbørn der kan flyve skibet videre. I en anden fortælling er rejsen i rummet via ormehuller. Det er dog kun en lille sonde der bliver sendt ud på rejsen, til gengæld er det igennem et af de sorte huller der er i de dybeste huler jordens klipper. Det er i fortællinger som denne at Menor også beretter om den indsigt han har fået i hvordan verden hænger sammen, og han forklarer de tekniske trin omkring hvordan rejse via ormehuller finder sted, på samme måde som han i en anden fortælling giver teorien om at rejse i tiden på en måde så lægmanden kan forstå det.

Bogen er en kort lille sag på 58 sider, og er således hurtigt læst. Bogens små fortællinger og teori om tidsrejser forklaret ved at sammenligne med svingningerne på en guitarstreng, samt ringe i vandet, er pudsige og underholdende.

Thomas Winther

Sky City

New Science Fiction Stories by Danish Authors.

242 sider

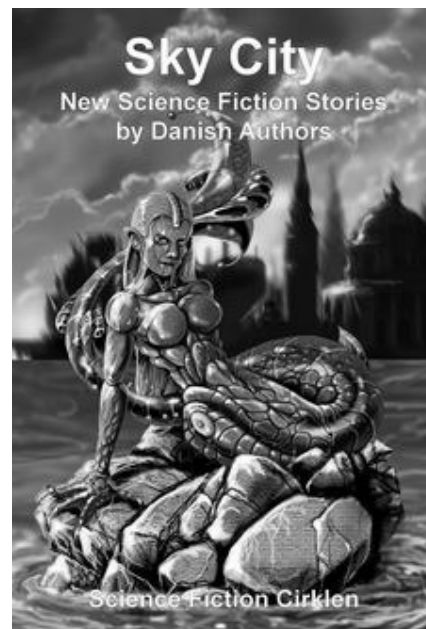
Science Fiction Cirklen

Vejl. pris: kr 199,00

ISBN 978-87-90592-48-6

Sky City er på en gang et unika og en kopi. Værkets ramme er nyskabende, men dets litterære indhold er gentagelse. Science Fiction Cirklen (SFC) har nemlig hældt – ganske udmærket – gammel vin på nye flasker, og genudgivet de bedste historier fra novelleantologien *Lige under overfladen* og dens efterfølger *I overfladen* – henholdsvis 2007 og 2008 – denne gang i engelsk oversættelse. Og altså dermed til et internationalt publikum.

Ambitionerne rækker ind i himlen, men samtidigt tilkendegav Carl-Eddy Skovgaard, bogens redaktør, over for mig på BogForum 2010, at den næppe kommer til at tjene penge ind til

SFC. Der er tale om et – af mangel på et bedre ord – idealistisk værk, hvis primære sigte er at sprede den danske sci-fi-fortælling til den store verden. Fænomenet er stort set ukendt, hvilket gør *Sky City* til lidt af en perle, men jeg antager at man, som dansk læser, får mest ud af at læse de originale versioner. Har man på den anden side SF-interessererede venner uden for Dannevang er bogen en oplagt gaveidé.

I Overfladen blev anmeldt i *Himmelskibet* #19 og rost for at mange af novellerne har afsæt i Danmark. En håndfuld af disse har klemmt sig gennem nåleøjet og er kommet med i *Sky City*, som dermed også bliver en ganske kulørt turistbrochure. Læsere præsenteres for et postapokalyptisk København i den skumle *Helium Loves Company* af Glen Stihmøe, et grusomt mediokratisk Danmark i Dan Myginds *Know Your Target Audience*, og nogle dygtige astronauter, uddannet i Ålborg, i *Leading, Feeding* af Ellen Miriam Pedersen. Mest opsigtsvækkende er Søren Elmerdahl Hemmingsens *A Contribution to the History of Denmark*, der også bliver fremhævet i ovennævnte anmeldelse af *I Overfladen*. Novellen fortsætter hvor kult-B-filmen *Reptilicus* sluttede i 1961 – en fortsættelse der får filmens lykkelige slutning til blegne en del...

Allerede nu tegner der sig et

mønster. Langt størstedelen af novellerne er sorte og uhyggelige fortællinger, dog uden at være decideret horror. De er struktureret over håbløshed og frygt, og sætter oftest mennesket i opposition til naturen, samfundet, teknologien og rummet. Vi arme mennesker passer åbenbart ikke ind nogen steder! Mest grotesk er Kenneth Krabats *The Short Arm of History*, hvor de rådnende lig stables højere end i selv de mest splattede zombie-historier, og Camilla F. B. Friis' *You are My Best Friend* gav mig faktisk tårer i øjnene.

Rent genre-mæssigt har samlingen langt mere at byde på. Her er kontrafaktisk, space opera, gys, fabel, krimi, autobiografi, cyberpunk, dramatisk dialog og dannelseshistorie i en skøn pærevælling – eller snarere rødgrød – og det styrker absolut *Sky City*. De mange deprimerende dystopier er i den grad lettere at sluge når de er krydret så forskelligt. Samlingen byder også på en grundig opvisning i sci-fi-genrens mest skattede elementer: Rumrejser, nano-teknologi, rumvæsener, robotter, kunstig intelligens, tidsforskydninger og genetisk manipulering.

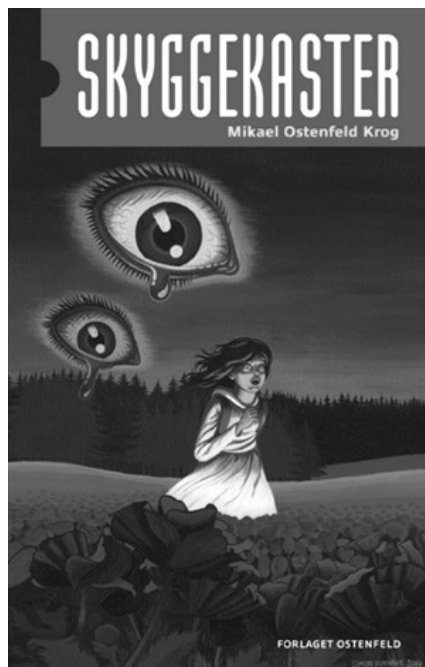
Alt i alt er *Sky City* en solid samling af dansk sci-fi, der – så vidt jeg kan bedømme – er dydigt oversat. Der er rigeligt med variation i genrer, karakterer og miljøer, men samlet set lider værket under den meget dystre stemning, der kun sporadisk afbrydes af lidt underspillet humor.

Martin Schjønning

Skyggekafter

Roman af Mikael Ostfeld Krog
Forlaget Ostfeld
2010, 164 sider

Den 12-årige Sine bliver mobbet i skolen og finder heller ikke meget ro derhjemme hvor hendes forældre skændes. En dag sker der noget underligt med Sine. Hun 'forlader' nærmest sin egen krop og deler sig i to. Det

viser sig at hun er en *skyggekafter*, hvilket betyder at hun kan blive til sin skygge. Kort efter denne opdagelse bliver hun kontaktet af drengen Emil, der beder hende om at redde hans bror Frederik, som er fanget i en anden verden. I et brev fra Frederik står der beskrevet at hun skal gå til Søren Kierkegaards grav. Da hun gør dette, bliver hun via et blåt lys bragt til en fremmed fantasiverden, hvor hun skal prøve at finde og redde Frederik fra hvilken fare det nu er han er i. Hun møder en række væsner på vejen som sommerfuglemanden der mener han er en engel, og den tohovedede Hel-hund. Nogle af de væsner hun møder, hjælper hende, mens andre prøver at forhindre hende i at udføre hendes opgave.

Sine er meget hurtigt til at acceptere sin nye evne, og accepterer også med det samme at en fremmed dreng kommer til hende og tager hende med ud på en kirkegård midt om natten. Hun kaster sig også straks ud i opgaven, uden at vide hvad den egentligt går ud på. Det bliver aldrig rigtig tydeligt hvad det er hun skal befri Frederik fra, selv ikke da hun finder ham, er det klart hvad det er der holder ham fanget.

Bogen er en kort ungdomsroman og skal selvfølgelig læses som en sådan, og den vil sikkert være underholdende for børn og

unge at læse, for der er nogle spøjse personer og væsner i den verden hun kommer til.

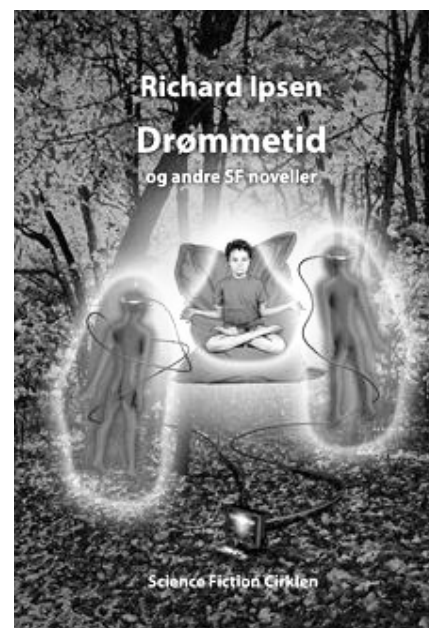
Thomas Winther

Drømmetid – og andre SF noveller

Noveller af Richard Ipsen
Science Fiction Cirklen 2010,
200 sider

SFC har igennem de sidste år hvert år udgivet en novelleantologi med ny dansk science fiction, en serie de nu er ved at udvide med novellesamlinger, hvor man får muligheden for at få større kendskab til den enkelte forfatter. Den første samling er med Richard Ipsen, en forfatter der også flere gange har været trykt i *Himmelskibet*. I samlingen *Drømmetid* er der 21 noveller, som er et udpluk af hvad Ipsen har skrevet i løbet af de sidste 20 år. Flere af novellerne har tidligere været trykt i forskellige magasiner og samlinger, men enkelte har ikke været trykt før. Det er desværre ikke muligt at identificere hvor eller hvornår novellerne er fra, da SFC har valgt ikke at trykke en sådan oversigt i bogen.

Bogens titel er *Drømmetid* hvilket er titlen på en af samlingens noveller, men det er en velvalgt titel, da flere af novellerne enten har et element af drømme i sig, eller har drømmende

beskrivelser. Den første novelle "Den første europæiske koncert" er meget kendetegnende for Ipsens noveller. Den handler om den første ekspedition til Jupiters måne Europa, hvor det viser sig at den kommunikationsform der gør sig bedst over for månens beboere, er musik. Således udspiller kommunikationen sig til en drømmende koncert. Kommunikation er et hovedtema i de fleste af bogens historier, om det så er kommunikation via sprog, tegn lavet med hænder eller tentakler, eller tekniske hjælpemidler der kan oversætte imellem forskellige kommunikationsformer.

Ipsen har en baggrund i det naturvidenskabelige, hvilket bl.a. skinner igennem i novellen "Tabula rasa" hvor genetik bruges i politiske sammenhænge til at omvælte regeringen.

Det er ikke alle novellerne der er direkte Science Fiction, der er enkelte der har en islæt af fantasy, hvor personerne måske/måske ikke oplever drager. En novelle der falder lidt uden for de andre, men bestemt på en positiv måde, er "Øjne, lever, hjerte", en novelle som kan læses som en makaber fortsættelse på Daphne Du Mauriers "Fuglene" bedre kendt fra Hitchcock filmatiseringen af samme navn. I Ipsens novelle er vi dog fremme i en tid hvor fuglene helt har overtaget og menneskene lever på deres nåde. På et andet punkt hvor den adskiller sig, er at det i Ipsens fortælling er fuglene der fortæller historien.

For de der ligesom jeg godt kan lide bibliografisk data, eller som har lyst til at få en smagsprøve på Ipsens noveller, så her følgende af samlingens noveller været trykt i *Himmelskibet*: "Jadehavets guder" (i nr. 1) "Kåtekirken i Sarek" (i nr. 3), "Skovtur" (i nr. 9) og "Jagthunden" i *Himmelskibet* nr. 10.

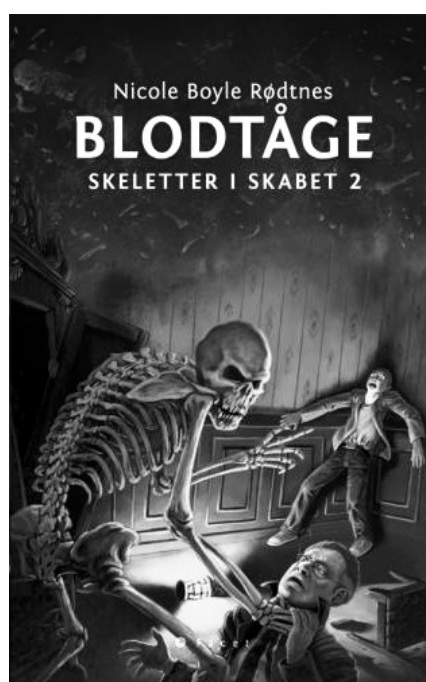
På samme måde som jeg synes det er et fantastisk initiativ at Harksen nu har samlet Strømsholt noveller til en udgivelse, så er det også en rigtig god ide at SFC er begyndt at lave novellsamlinger med forfattere, som

man ellers kun har kunnet finde i ældre større eller mindre udgivelser. Jeg kan kun håbe at Ipsens bog bliver lige så godt modtaget som den bestemt fortjener, således at denne serie kan få en lang levetid, og jeg vil mene at der er forfattere med potentiale og forfatterskab nok til at der kan komme en række bøger i denne serie, noget jeg vil se frem til.

Thomas Winther

Blodtåge – Skeletter i skabet 2

Roman af Nicole Boyle Rødtne
Facet 2011 257 sider 199 kr

Vi er tilbage i Rødtne's univers, hvor hvert et hjemms slægtsskelet kender alle hemmeligheder, fejltrin, dårligdomme og ugerninger familiemedlemmerne har begået. Dette er kritisk for Davie, da han allerede har mange ting på samvittigheden. Han har begået indbrud, gravskænding, og hjulpet, både med at skjule ét dødsbarn, og hjulpet et andet på flugt. Dødsbørn kan dræbe blot ved berøring, og de holdes derfor indespærret. Dog holdt Davies gamle lærermester sit dødsbarn skjult, hvilket Davie hjalp ham med. Nu er lærermesteren i fængsel, og dødsbarnet på en institution. Dette er

dog ikke det eneste dødsbarn, som Davie har været i kontakt med, for det viste sig at hans fætter, Davon, også er et dødsbarn. Davon er stukket af fra en institution, og har fået Davie til at begå en række kriminelle handlinger under trusler om at der ellers ville ske noget med Davies venner. For at skjule alt dette, er det lykkedes Davie at kaste en besværgelse på hans eget slægtsskelet, således det ikke afslører ham.

En blodtåge har lagt sig over byen, hvilket skyldes at et slægtsskelet ikke har kunnet bære skammen over hvad dets familie har gjort, og det har derfor ødelagt sig selv, hvorved det blod det indeholdt, har lagt sig som en tåge over byen. For at få opklaret hvilket skelet der er skyld i dette har skeletinspektørerne ekstra travlt, og Davie er derfor kommet i lære som inspektør, nu hvor hans gamle lærermester er i fængsel. Inspektørerne er ikke altid lige velkomne hvor de kommer hen, for det er bestemt ikke alle der bryder sig om at alle deres hemmeligheder kommer frem. De bliver derfor truet, og en kollega bliver slået ihjel. Den største fare for Davie er dog at hans fætter stadig er på færde, og nu har Davon bortført den lille pige Temate, datteren til Davies tidligere lærermester. Davie skal forsøge at undgå Davon og finde ud af hvem, der er skyld i blodtågen, samtidig med at hans egne hemmeligheder ikke kommer frem.

Bogen er en god fortsættelse til *Dødsbørn*, og ved at Davie har fået ny læreplads, lærer vi en anden side af dette lavmagiske moderne fantasy-univers at kende. Hvor vi i bind 1 bevægede os rundt i kloakkerne, er vi nu over jorden, og der begynder at vise sig tegn på at det er en større sag som Davie er blandet ind i, for en af byens mest betydningsfulde familier, ser ud til at have noget med Davon at gøre.

Rødtne skriver både godt og levende, og bogen er både underholdende og spændende. Efter at jeg anmeldte bind 1 (*Himmelskibet* 24), forærede jeg

bogen til en kollegas 10-årige søn, som var meget begejstret for den, faktisk så meget at bind 2 har stået på hans ønskeseddel siden. Jeg glæder mig derfor til også at give ham dette bind, da jeg er sikker på dette bind også er noget for ham.

Thomas Winther

Metro 2033

Roman af Dmitry Glukhovsky
Forlaget Gollancz, 2007
Engelsk, oversat fra russisk

Verden er blevet reduceret til murbrokker. Overfladen er gjort ubeboelig af stråling fra den sidste store krig. I tyve år har intet fly krydset himlen. Byernes rastløse liv er væk. Motorvejene er stille, og kun efterladte bilvrug vidner stumt om en anden tid. Tokyo, London og Kairo. En efter en faldt radiostationer ud og efterlod æteren et hvæsende tomrum. Menneskeheden er næsten uddød og har overladt de ødelagte byer til muterede livsformer, der er bedre tilpasset den nye verden.

I Moskvas metro, det største underjordiske tilflugtssted der nogensinde er bygget, frister et par tusinde mennesker en kummerlig tilværelse, uden at vide om de er menneskehedens sidste sørgelige rester. Selv om der stadig er enkelte der husker tiden før krigen, har ord som Pilot el-

ler Sømand mistet deres mening for de fleste. Det er en verden uden morgengry, uden plads til drømme og planer. Uden meget håb. De enkelte metrostationer er små bystater, der samler folk omkring en ideologi, religioner, en vandpumpe eller blot behovet for fælles beskyttelse. Følelser og fornuft har veget pladsen til fordel for instinktet – viljen til at overleve endnu en dag.

I en af disse stationer, VDNKh, lever den unge fyr, Artyom. Hans lille samfund trues af skyggevæsner, der lusker rundt i udkanten af lyset. Indtrængere hvis hyl er som en dødemesse, der driver det lille samfunds forsvarere til vanvid. Væsnerne undgår åben konfrontation. I stedet er de en insisterede tilstedeværelse, der sniger sig ind i folks hoveder. Du kan ikke se dem eller høre dem, men du fornemmer hvordan de kryber nærmere og nærmere – indtil du knækker og dit sind splintrer.

Artyom møder Jæger, en tavs mand der bevæger sig frit rundt i metroens mange tunneler. Jæger er en del af en gruppe, der fungerer som metrosamfundets immunsystem; de rejser rundt og fjerner trusler hvor de kan. Artyom ser op til den stærke mand og betror sig til ham. Artyom har nemlig en hemmelighed. På grund af hans synder, giver Jæger ham et hverv; hvis Jæger ikke kommer tilbage fra sin jagt på skyggevæsnerne, skal Artyom trænge ind i hjertet af metroen, til den legendariske Polis, for at advarer alle om den nye fare og få hjælp.

Metro 2033 er Artyoms rejse gennem underverdenen, hvor han i metrostationerne konfronteres med skæbner og samfund på kanten. Bogens første halvdel, er nok den mest fascinerende og lidt skræmmende rejse ind i en dyster fremtid, jeg har været på siden jeg som ung læste 1984. Det er sagt om science fiction bøger, at de ofte i bund og grund handler om vores egen tid. At man ved at skue ud i fremtiden kan tage emner i samtiden op, forstørre dem, vende og dreje dem – og derved trække kon-

flikterne skarpere op. Dette er meget tydeligt i *Metro 2033*. Romanen handler i bund og grund om Rusland efter kommunismen. Det er en rejse ind i den russiske sjæl – og romanen var mest spændende indtil jeg blev klar over dette. Handlingen taber lidt pusten hen mod slutningen, men hvis du vil forstå den russiske paranoia – føle den – kan *Metro 2033* stærkt anbefales.

Bjarne Sinkjær

Pradovslevs Pagt

Roman af Peter Grønlykke
267 sider
Forlaget Mellemggaard, 2010

I den belejrede by Pradovslev lever den unge tyveknægt og charmer Jerec med sin far.

Pradovslev er ikke nogen smuk by, men en snusket havneby fyldt med knejper, moler, trange gader og forfaldne paladser. Tiderne er ikke hvad de har været i Pradovslev. Landet omkring byen raseres af uvæsnerne, der gør al færdsel uden for byens høje mure til en hasarderet affære. Magtkampe mellem adelen har efterladt riget i borgerkrig og byen er belejret fra søsiden. Når tangfiskerne er færdige med dagens hårde arbejde, med at fiske den tang der bruges til snart sagt alt i byen, søger de glemsel i byens mange

vandhuller eller i arenaen hvor de kan overvære gladiatorkampen. Det er en hård hverdag med mange farer. Træd ved siden af, og straffen er at blive kastet ud over bymuren – slår faldet dig ikke ihjel, vil uvæsenerne gøre det. Midt i dette kaos får Jeirec og hans far den umulige opgave at bryde ind i Ordenens hovedkvarter og stjæle et dokument der kan have afgørende indflydelse på spillet om magten. Ordenen er en gruppe af trolde-mænd, men ikke meget andet vides om denne hemmelighedsfulde organisation.

Pradovslevs Pagt er historien om nogle sammensvorne der skal udføre Kuppet, så de kan score den ultimative belønning, og kan forlade byen og dens elendighed for altid. Der er ikke meget, der er hvad det giver sig ud for at være i *Pradovslevs Pagt*, og det udvikler sig snart til et spil på liv og død. Mens jeg sad og læste romanen, kom jeg til at tænke på Cyberpunk. Udskift sværd med skydevåben, magi med cyberware – og du har ramt stemningen. Det kan vel nærmest kaldes fantasy-punk og er et frisk pust i genren. Peter Grønlykke er god til at samle de mange tilsyneladende løse tråde til en helstøbt historie og formår at bygge op til et passende klimaks. Lidt svagere står romanen i dens beskrivelser. Jeg synes der mangler den sidste glød i beskrivelserne af byen og romanens personer. Jeirec og hans kumpagner formår ikke helt at brænde igennem og jeg følte for lidt for hovedpersonerne, mens de gennemgik alle deres kvaler.

Bjarne Sinkjær

MENS VI VENTER PÅ HOBBITTEN

Af Kim Pierri

Den nye filmatisering af *Hobbiten* vil efter planen komme i de danske biografer til december 2012. Hvad nu hvis man ikke kan vente, hvad gør man så for at få en oplevelse med *Hobbiten*?

Man kunne jo starte med at læse bogen. *The Hobbit or there and back again* udkom i England i 1937. Den kom i Danmark i 1969 under navnet *Hobbitten eller ud og hjem igen*. Hvis man vil have en flot udgave af den danske bog skal man vælge hardback-udgaven med Alan Lees tegninger. De er flotte og stemningsfulde. Desuden var han en af de kunstnere der arbejdede med Peter Jackson på hans filmatisering af *Ringenes Herre*. Hvis de genoptager samarbejdet til *Hobbiten*, vil hans tegninger være en del af den visuelle oplevelse af filmen. Det er selvfølgelig bedst at læse den engelske udgave af en bog hvis man vil have det optimale udtryk for bogen. Man kan selvfølgelig også få bogen på engelsk med Alan Lees tegninger. Hvis man vil dykke lidt mere ind i bogen mens man læser den, kan man vælge *The Annotated Hobbit*, som er teksten på engelsk, men krydret med kommentarer til hvor nogle af Tolkiens ideer kommer fra og ændringer i teksten i forskellige oplag.

Hvis man derefter ønsker at dykke helt ned i *Hobbitens* historie, så kan man få det fantastiske tobindsværk *The History of The Hobbit* af John D. Rateliff. Her genoptrykkes alle Tolkiens tidlige manuskripter fra arbejdet med *Hobbiten*. Ind i mellem er der artikler om hvordan historien har udviklet sig og hvordan forholdet er mellem manuskriptet og Tolkiens andre værker.

Hvis man nu ikke vil læse selve bogen eller nørde med *The*

History of the Hobbit, er der flere ting man kan gøre.

Man kan fx vælge at se en tidligere filmatisering af *Hobbiten*. Jeg har kendskab til to. Svensk tv viste i starten af 70'erne en filmatisering. Jeg har kun set et kort klip, og den er ret psykodelisk. Jeg ved ikke om hele filmen har overlevet, men hvis det er tilfældet, så er den gemt i SVT's kælder. Den anden mulighed er *The Hobbit*, en tegnefilm fra 1977 af Rankin og Bass. Det er en frygtelig dårlig filmatisering. Gollum ligner en forvokset frø, skovvelerne små blå trolde, og Elrond har en glorie af små skyer. Filmen er lavet til små børn, og historien er tilpasset det. Den findes ikke på dansk på dvd, men kan fås både fra England og USA på engelsk.

Endnu en mulighed er at høre den på cd. Der er to muligheder på dansk. På bibliotekerne kan man låne den som lydbog, som er en oplæsning af bøgerne. Desuden har Rune T. Kidde lavet en genfortælling. Den blev oprindeligt fortalt i Børneradio, men kan også købes på cd. Der findes også et utal af oplæsninger og genfortællinger på engelsk.

Hvis man er til tegneserier, så kan man købe *The Hobbit: Graphic Novel* af David Wenzel. Den kom på dansk i 1993 og kan stadig fås i boghandlerne.

Desuden findes der brætspil og et utal af computerspil. Så der er masser at tage sig til, mens man venter på at Peter Jackson får filmatiseret bogen.

DRONE

af Jeppe Bisbjerg

Jeppe Bisbjerg er 25 år og bor i Århus. Han fik i 2010 udgivet to noveller, den ene i H.Harksen Productions' *Lyden af Vanvid*, den anden i Science Fiction Cirkulens *Ingenmandsland – Lige Under Overfladen 4*

Illustration: Manfred Christiansen

"In order to exist just once in the world, it is necessary never again to exist."

Albert Camus

Der lød et svagt råb langt væk, som var det et ekko, der var blevet gentaget igen og igen indtil det helt havde mistet sin kraft. Så var der en høj susen for hans øre, han frygtede skulle knuse hans hørelse og efterlade ham helt alene i mørket. Det føltes nu, som var hans ører det eneste, der stadig eksisterede – det eneste der stadigvæk kunne passivt kontrolleres. Han mærkede luft trænge ned i hans lunger. Den spredtes ud i kroppen og sørgede for, at han igen kunne trække vejret. Men det var ikke ham selv, der traf denne beslutning. Det var ikke ham selv, der ønskede at overleve. Hele tiden var hans åndedrag fastlåst, rytmisk, kontrolleret.

Der var noget, der trak i ham. Hev og sled i hans krop og hele tiden opad. Han måtte have været sådan i mange timer, før han pludselig så en sprække af lys sprængt over hans nethinder. En lang hvid sprække, og så mærkede han dybt inde i sig selv små spjæt. En dræbende kold fornemmelse spredte sig langsomt i ham, smerte var det, en uudholdelig smerte der ikke steg og faldt i niveau, men hele tiden bed sig ind i hans inderste. Der var stadigvæk hvidt for hans øjne, han stod midt i ødemarken og stirrede ud i intetheden. Smerten bredte sig til hans øjne. Her fandt den det den søgte, og med ét forsvandt den.

Det var i samme sekund, at konturerne i lokalet trængte frem, mørke streger på hvid baggrund, som tegnede en guddommelig hånd hans liv for øjnene af ham. Foran ham lå et spinkelt menneske, udstrakt på en briks. Fastspændt, bortset fra hovedet, der kunne drejes fra side til side. Kroppen var tynd, ansigtet udtryksløst. En maskine gik i gang med en lav summen, og snart bevægede to brikse sig imod hinanden. Han selv blev også hejst på højkant, så han hang og svævede i lokalet en lille meter over

jorden. Manden over for ham stirrede tilbage på ham med et manisk blik, hans øjne flakkede nedover hans krop, præcis som hans egne øjne flakkede ned over manden overfor ham. Det var i det, han indså, at manden over for ham, var ham selv. Det var et spejl, der var spændt op over ham, men hans eget spejlbillede kunne ligeså vel være en fremmed mand. Der var intet ved ham selv, han genkendte.

Der lød en høj lyd fra væggene i lokalet, og snart blev den hvide væg længst væk brudt – en dør gled mekanisk op, ud af ingenting. Tre mænd kom ind, den ene af dem klædt helt i hvidt. Hans ansigt var det eneste, der skilte sig ud. Det lignede, at det svævede frit i luften. De to andre var klædt i mørkt tøj. Lige høje, ens bygget, et rødt mærke på deres højre skulder. Og så deres livløse øjne, der ikke på noget tidspunkt blinkede. De forsvandt på hver sin side af ham, mens manden klædt i hvidt stillede sig foran ham og betragtede ham med en ligegyldig mine. Hans højre arm var ikke kød og blod, i stedet var den lavet af et glinsende stykke metal, der pludselig splittedes og afslørede en lille skærm, hvor han energisk indtastede forskellige ting med sin frie hånd. Det var med samme hånd, at den hvidklædte mand pludselig greb ud efter ham på briksen, og fik fat i hans hoved.

Han forsøgte at skrigе, men kunne ikke. Manden overfor ham skubbede hans kæbe ned. Han stirrede ham ind i hovedet, som forsøgte han at aflæse hans indre. Så slap han ham. Et øjeblik stod manden i sine egne tanker. Endelig reagerede han med et roligt målrettet nik til de to vagter. Han forsøgte at sparke. Det var impulser, han ikke selv kunne styre, men de var ægte og desperate. Han kunne fornemme vagterne bevæge sig bag ham, han følte den glatte overflade af metal. De var så tæt på ham nu, at de kunne tage fat i hans hoved og med et blev alting mørkt.

Lyden af skridt, dæmpet tale mellem mennesker. Han hørte dem nu, ikke langt væk. Han sad op af væggen i et nuanceløst lokale, men var ikke alene. Havde han sovet? Og hvis det var tilfældet, hvad betød hans drøm så? Hans spørgsmål blev hurtigt afløst af usikkerhed. Overalt omkring ham så han mennesker. De lignede ham. Alle klædt i grønt tøj, deres udtryk ligeså monotont som personen ved siden af dem. Ingen sagde noget, ingen vekslede et ord. De sad sådan længe; adskilt og alligevel sammen. Han ville gerne tale til dem, men han var bange. Det var ikke det rigtige sted, følte han. Så lød en høj mekanisk lyd pludselig, og alle de døde mennesker i lokalet sprang med ét til live. Folk rejste sig metodisk, og i lange lige rækker begyndte de at gå mod den ene væg, hvor en dør åbnede sig for dem. Det eneste der føltes rigtigt for ham at gøre, var at følge med. Han måtte gøre som de andre, indtil han vidste, hvad der foregik. Til han vidste, hvad det var de vidste bedre end ham – det han havde glemt. Alligevel blev tvivlen hos ham, hvad hvis de andre, tænkte som han?

De gik længe på denne måde, uanfægtet, men hele tiden med et abstrakt mål ingen af dem tilsyneladende kendte. De gik i flere evigheder. En uendelig labyrint af lange gange strakte sig ved hvert et hjørne, de rundede. Han kunne ikke skelne dem fra hinanden. På et tidspunkt var der høje vinduer på deres venstre side, og han så det smukkeste syn han nogensinde havde set i sit korte liv. Et uendeligt mørke kun brudt af små spinkle blinkende lys, der dunkelt slugte hans blik og lod hans sind forsvinde ind i det. Et evigt mørke, han smagte på det, druknede i det. Det var først, da han vendte blikket mod de hvide omgivelser, at han igen fandt sig selv.

De gik endnu lidt tid, uden at veksle et ord, før de endelig nåede frem til et gigantisk ottekanteret lokale. I midten var der en naturlig nedgang, hvor folk sad og arbejdede med elektroniske

redskaber. Der var folk, der trak store mekaniske arme rundt. Andre løftede kasser og enkelte steder sad to eller tre personer ved små borde og arbejdede. Og igennem hele lokalet løb et samleband, der hidsigt strakte sig fra væg til væg.

Ved indgangen til lokalet stod en af mændene fra hans mareidt, klædt i det samme mørke tøj som tidligere, og med et rødt mærke på skulderen. Han gennede dem ind og i en bestemt retning. Det var først her, at han selv opdagede, at der på hans bryst stod nogle næsten usynlige hvide tegn. Først et 'b' og dernæst nogle tal, afsluttet af fire bogstaver, 'D. E. A. N.'. Fire adskilte bogstaver. Det måtte være hans navn, for det havde åbenbart en vis betydning. I en gruppe på tre blev Dean gennet videre ned i lokalet, der for hvert skridt han tog, udvidede sig yderligere. De hvide vægge gjorde det næsten umuligt at fokusere i dybden, så rummets egentlige størrelse kunne ikke bestemmes. Til gengæld var den megen aktivitet og den knusende larm af maskiner i lokalet dominerende. Dean holdt sig til de to andre, der heller ikke virkede overbevist om deres plads. De havde også bogstaver på deres bryst, men ikke de samme som hans. De nåede til en opdeling i lokalet, hvor store bånd kørte nye mekaniske dele ind og ud. Lange rør strakte sig som forkromede fangarme ud i lokalet, og en mægtig firbenet maskine slæbte gigantiske elektroder frem og tilbage. Han så sig omkring, men der var ikke tid til at tøve. Endnu en vagt klædt i det samme mørke tøj, dirigerede dem på plads. Dette var deres arbejdssted, det var her de passede ind.

Dean havde endnu ikke taget stilling til alt, hvad der foregik omkring ham. Han forsøgte stadigvæk at forstå sammenhængen. Han stirrede på de andre, der forholdt sig ligeså passivt til situationen, som han selv. Han vidste, hvad han burde gøre. Et eller andet dybt i ham forklarede ham sammenhængen, derfor nærmede han sig samlebandet,

og med tøvende hænder greb han fat i to mindre rør og satte dem sammen. Med et elektrisk svejseapparat fastgjorde han dem, og det føltes rigtigt, hvor meningsløst det end var. Hvor kom røret fra, hvor var det på vej hen? De to andre tøvende stadigvæk. Den ene, en høj og skaldet fyr med udstående kindben og en muskuløs kropsbygning, fulgte dog snart hans eksempel. Snart havde han bygget en lille rund kugle. Han lagde den forsigtigt på det mekaniske bånd, og den forsvandt ud af deres synsvinkel. Den sidste mand, en mindre, sammensunket og mørkhåret fyr, stod stadigvæk tøvende. Han så aldrig slaget falde fra vagten bagved ham. Det var en meter lang og gennemsigtig stav de brugte. Den var fin-skåret og yderst sad et metallisk skaft, hvor en elektronisk gnist hidsigt ville springe fra, skulle det blive nødvendigt. Manden sank sammen, forkrøblet i smerte. Det var tydeligt, hvad Dean blev nødt til at gøre. Hvad de alle skulle gøre.

Dette blev dermed deres liv. Det var disse ting, der betød noget. Hver dag vågnede de i deres små kompakte celler, og begav sig på vej mod det samme lokale. Når de stod op, lå der en lille bakke med en skål ved siden af deres seng. I den var et gråfarvet indhold, der ikke lugtede af noget, og smagte af mindre. Alligevel følte de aldrig sult. Der manglede ikke noget og alligevel havde de ingenting. Der var ingen anden virkelighed at acceptere. Således gik hurtigt en uge, og snart en uge mere. Det endte med, at de en dag stod alle tre ved deres samleband og arbejdede. Dean lagde mærke til, at vagten var gået og kiggede over på Will, den høje i gruppen. De plejede at tale om dagens arbejde, når de om aftenen begav sig på vej tilbage til cellerne. Ikke at der var meget at kommentere, hver eneste dag mindede om den foregående, så diskussionerne drejede sig i stedet om afvekslingerne, de små ændringer. Dean smed en lille rund kugle over til

Will, som kun i sidste øjeblik nåede at gribe den, før den faldt ned på det metalliske gulv. Han havde svært ved at undertrykke et grin. De smilede til hinanden og så over mod Isaac, der stod med ryggen til og arbejdede. Det var ham, der var blevet slået den allerførste dag, og siden havde Dean talt otte slag mere, alle i ryggen. Det havde gjort Isaac stille og sammenbidt. Will prøvede forsigtigt at komme i kontakt med ham, men han reagerede ikke. Han prøvede igen, og endnu en gang, og endelig vendte Isaac sig med sit sædvanlige sørgmodige ansigt. Will kastede den lille kugle til ham, og Isaac greb den. Han stirrede længe på den i hånden, før han kiggede op på de to andre. Han smilte og så var det, som gled der en skygge over Isaacs ansigt. Hans øjne forsvandt ind i dem selv. Hans ryg blev en anelse krumbøjet, hvorefter han faldt helt sammen og lå stille. Dean stirrede på Will ude af stand til at forstå, hvad der skete. Will smilte stadigvæk, henkastet i legens ubetydelighed. Så mærkede Dean en smerte, han aldrig troede, han skulle mærke igen. Den sprang fra ryggraden og op, den talte til ham. Ville den ikke bare forsvinde? Ville den ikke lade ham være i fred? Det var som om han kaldte på sig selv, han så sig selv på lang afstand og alting sortnede.

Der lød et svagt råb langt væk, som var det et ekko der var blevet gentaget igen og igen indtil det helt havde mistet sin kraft. Så var der en høj susen for hans øre, han frygtede skulle knuse hans hørelse og efterlade ham helt alene i mørket. Dean var skrækslagen, mørket strakte sig igen fuldendt omkring ham. Alene! Nogen, noget, trak vejret for ham. Der var huller i hans hoved, der var noget der mang-

lede. Men der var frygt, frygt fordi han vidste, hvad der foregik, eller han følte, han vidste det. Endnu et mareridt. Han havde været her før. Der var så mange ting, han ikke vidste, og på mange måder var han stadig intet. De trak ham op af mørket, op i det velkendte hvide lys, der igen blændede ham, som var det første gang han brugte sine øjne. Han genkendte sig selv i spejlet denne gang, da han hang der i luften. Genkendte sin kropsbygning, de små detaljer. Han genkendte lokalet i al sin uigenkendelighed. Han vidste, han havde været der før. Hvad var der sket? Havde det hele været en drøm, eller vågnede han først nu i drømmen? En mand i hvid kittel kom igen ind, flankeret af de to sortklædte vagter. Manden åbne-

de Deans mund, han stirrede ind i hans indre, så nikkede han igen til de to vagter. Dean forsøgte at tale, men ingen ord forlod hans mund. Han forsøgte at råbe på hjælp, forklare dem, at han ikke hørte hjemme her, men han var tom for ord. Hans tunge og læber var lammede. Smerten greb ham, fik det til at vendes i hans inderste, til sidst mistede han bevidstheden.

Han vågnede igen i et rum, han havde lært at kende alt for godt. Han så de andre personer. Han så deres tomme ansigter, hvordan de stirrede ud i luften. Der var sket noget med ham, en hjernefejl, en afart af misdannelse, et forkert liv eller endnu et mareridt. Da de rejste sig på samme måde som den allerførste gang, følte han, at han var ved at blive gal. På den lange gang med den uendelige stjernehimmel på hans venstre side, så han noget andet velkendt. En høj mand, skaldet og de samme udstående kindben. Det var en person, han kun kendte alt for godt; Will. Dean nåede op på siden af ham, gik

ind i række bagved ham, da Will ikke så ud til at reagere på hans tilstedeværelse. Han hviskede ham nu ind i øret, "Er du også lige vågnet?" Han reagerede ikke. Det var som skulle han først lære at lytte, for der gik et par sekunder, før Will vendte sig om. Så spurgte han, "Ved du hvor vi skal hen?" Dean sank tilbage i rækken, vidste ikke hvad han skulle sige, så i stedet forsvandt han ned blandt de hvidklædte kroppe og gik alene bag de andre.

Dean følte, at han var havnet et forkert sted, at han ved en fejl var vågnet for tidligt og havde taget den forkerte dør tilbage til virkeligheden. Han stod snart ved sin arbejdsplads igen med Will på sin højre side, og Isaac lige bagved dem begge. Som var

han aldrig faldet om, som havde de aldrig grinet til hinanden. Som havde de ikke levet før. De kunne ikke kende ham, faktisk virkede de bange for ham, men det kunne også skyldes, at han blev ved med at prøve at få dem til at forstå. Dagen forløb, det var den første dag igen med en lille undtagelse. Isaac fik aldrig slaget i ryggen. Det samme scenarie udspillede sig ikke to gange. I stedet gled de alle tre ind i række og påbegyndte deres arbejde uden afbrydelser.

På den måde begyndte alle dagene forfra. Den første uge gik, og de to andre i gruppen begyndte så småt at vænne sig til Deans utallige henvendelser. Efterhånden som tiden passede, blev han mere og mere overbevist om, at det hele havde været en ond drøm. Når han gik i seng disse dage, var der altid kun et stort tomt mørke. Havde han brugt alle sine drømme på de første to uger? Hverdagene blev trivielle igen, og det hele forløb, som havde der aldrig været andet.

Endnu en dag stod de ved samlebandet. Dean havde svært ved at få sat en del sammen med en anden lille del, selvom han mange gange før havde stået i denne situation. Han var ukoncentreret og følte sig irritabel. Til sidst knækkede det ene stykke metal, og han stod nu med et sort brækket skaft i hånden. Han vidste med det samme, hvad der ville ske. Alligevel nåede han aldrig at se slaget komme. Hans arm var kun lige ved at løftes i vejret til nødværge, da han mærkede smerten mellem sine skulderblade. Han faldt på knæ, og stirrede bønfoldende op på vagten for at finde en eller anden form for medfølelse. Intet. Intet andet end de blanke øjne. Det var mens, han lå på gulvet, at han så over på Will. Et eller andet sted håbede han vel, at Will ville genkende ham, hjælpe ham. Der var ingen medfølelse, ingen reaktion. Han stod blot med siden mod Dean, metodisk arbejdende, mens slagene faldt få metre fra ham. Dean så mod Isaac og nåede lige kort at tæn-

ke, hvorfor han mon også lå forkrampet på gulvet? Det smertede i hans krop, en ulidelig smerte.

Der lød et svagt råb langt væk, som var det et ekko der var blevet gentaget igen og igen indtil det helt havde mistet sin kraft. Så var der en høj susen for hans øre, han frygtede skulle knuse hans hørelse og efterlade ham helt alene i mørket. En følelse Dean kun kendte alt for godt. Han ville ikke tilbage i lyset. Han ville blive i mørket, forsvinde ind i det. Hvorfor var han ikke som de andre, hvad skete der med dem nu? Hvad skete der med ham? Han klamrede sig til mørket med det yderste af sine fingerspidser, men små enkelte stykker smuldrede imellem hans fingre. Lyset blændede ham, og han befandt sig snart i det samme hvide lokale. Men han skreg, han ville skrig. Han kunne ikke. Ligegyldig hvor meget han end forsøgte, så var der intet han kunne gøre. Tingene skulle ske, som de skulle ske. Deres gang var fastlagt, mejslet i sten – først manden i den hvide kittel. Dernæst undersøgelserne, mørket igen og de mange andre grøntklædte fremmede, han skulle ligne, men ikke lignede. De lange hvide gange, altid det uendelige univers på den venstre side. Stjernerne derude. Dagene ved samlebandet. Will og Isaac, der forbavset lo af ham, når han forklarede dem, hvad det var, der skete omkring dem. Men hvorfor skulle de også tro ham? Hvad var det i hans overbevisning, der overhovedet gjorde ham sikker? De første par gange, var det blot frustration og fascination over begivenhederne, der greb ham. Herefter kom den hidsige spørgen. Den konstante tvivl sneg sig ind, utallige forsøg på at tale til de mørkkklædte vagter. Han prøvede at få dem til at forstå, at han ikke var ligesom de andre, at han ville være ligesom dem og det kostede mange slag.

Der var flere gange, hvor han tiggede og bad dem om at dræbe ham, eller føre ham væk. Han ville ikke huske, han ville glemme, sove ind og glemme, at han

nogensinde havde eksisteret før. Der var intet ud over dette liv, han ønskede at vide noget om og alligevel var der alt. For hvem var han overhovedet nu, ville denne tvivl forsvinde, hvis han endte som de andre droner? Ugerne gik, og han druknede endnu engang i mørke og smerte, før han igen vendte tilbage til lyset, trukket op af kaninhullet.

Der måtte være noget, han kunne gøre. Dean begyndte at lægge storslåede planer, han ville tvinge de andre til at huske. Han kunne sabotere produktionen af metal – ødelægge systemet. Men destruktoren førte ingen steder. Han greb ofte sig selv i at stå foran samlebandet og planlægge, hvorledes han ville ødelægge det, stoppe dets monotone gang igennem lokalet. En aften tilbage i deres opholdsrum satte han sig ned med Will. Han så længe på ham, men i stedet for at få ham til at forstå, prøvede han at få ham til at forklare. "Hvad tror du vi gør?" spurgte Dean og gav ordet videre. Han så rundt i lokalet på de andre droner, så hvorledes de hver var separate personer, men hvordan deres mindste håndbevægelser lignede hinanden. Det skræmte ham, for han vidste i hvor høj grad, han selv mimerede dem. Wills øjne flakkede. Så stirrede han koncentreret tilbage og sagde, "Ved du, jeg har aldrig tænkt på det." Dean skulle til at sige noget, men før det kunne lade sig gøre, havde Will afbrudt ham med den eneste sætning, Dean frygtede; "Det er det eneste, der giver mening." Det var de ord, han ikke kunne argumentere imod. Dean var ikke tilfreds med svarret, det lukkede for diskussionen. Hver eneste gang han selv søgte sin sjæl, så han også denne sætning. Den var printet ind i hver af dem. Sætningen kunne forklare alt, den var fejlfri og uomgængelig. "Det er det eneste, der giver mening." Dean gav ikke op, "Der er ingen mening i det vi gør. Vi dør, vi fødes, vi lever og så dør vi igen." Han fortsatte, "Du kan vælge at tro på, hvad jeg fortæller dig, du kan vælge at lade

være. Men du kan ikke ignorere, at vores tilværelse uundgåeligt er den samme.”

Will virkede tøvende, som om han forstod alt, hvad Dean sagde og virkelig ønskede at give sin ven ret. Det var ikke desto mindre umuligt for ham at modsige den logik, hvormed han var skabt. Hans svar var ligeså forventeligt, som alt andet i deres tilværelse, “Vores arbejde er meningsfuldt, hvad mere har du brug for?” Så længe Dean ikke selv kunne svare, kunne han ikke overbevise Will, men den aften begyndte der at danne sig små tankespil i hans sind. Med deres begrænsede retoriske evner fortsatte de to venner deres diskussioner de næste par dage, men Dean blev snart mere inde lukket og afmålt. Ifølge hans beregninger, så skulle de alle dø igen om få dage, og udsigten til at blive hevet tilbage til udgangspunktet var overvældende. “Hvad end der sker, Will, så husk, hvad jeg har sagt til dig.” Will så tøvende på ham, han måtte få ham overbevist.

“Jeg ved ikke, hvad vores formål er længere, jeg ved ikke, hvad de vil med os, hvis de overhovedet vil noget, men du må huske, hvad jeg har sagt til dig. Du må huske det.” Han følte han krænge sit inderste ud og håbede, at det ville være nok til at trænge igennem, hvad end der holdte Will fra at forstå sammenhængen. Han kunne se, at Will igen prøvede at forstå vennens ideer, men at han samtidig ikke kunne tro på noget, der ikke var virkeligt for ham selv. De snakkede ikke mere sammen den dag.

Den næste morgen gentog Dean sin sætning. Han tog imod vagternes slag i et forsøg på at få dem til at lytte. Han gik endda på opdagelse i det store rum, hvor de arbejdede. Han sned sig væk fra sin plads og gik kilometre i de samme omgivelser – lige meget hjalp det. Der var millioner af mennesker i lokalet, millioner af de samme redskaber, de samme genstande, de samme vagter. Overalt gigantiske maski-

ner og droner, der udfyldte et eller andet formål. Der var ikke en eneste afveksling i hele bygningen, i hele verdenen. Han kom til en afdeling og stirrede over på den nærmeste drone. Dean hed han, ligesom ham selv, men hvad han skulle bruge det til, vidste han ikke. De var der alle sammen, de var alle det samme. Alt var præcist, som det skulle være.

Dagen oprandt snart. Dean stod igen ved samlebandet. Han holdt i sin hånd en lille del af et metallisk sølvskinnende objekt. Det var ikke tungt, det sprang ikke i øjnene og virkede så ganske ligegyldigt i hans brede hænder. Før han vidste, at smerten ville komme og mørket omklamre ham, kiggede han til begge sider. Så lod han den lille del glide ned i sin højre lomme. Selvom Dean var ængstelig og spændt, var han ligeså meget fyldt med angst. Angst for det, han vidste ville ske. Og tingene gik deres gang, og endnu engang måtte han se sine venner krympe i smerte. Han måtte selv føle den rive og flå i ham. Det var en følelse, han aldrig ville vænne sig til. Hver eneste gang var det, som at mærke den for første gang.

Det var trivielt at gennemgå stadijerne igen. Mørket og brikken. Lægen der stemplede ham for resten af hans korte liv. Dean ønskede kun, at de endelig ville få det overstået, så han igen kunne mærke efter i sin lomme – efter det han havde gemt. Snart sad han igen der i rummet, og med rystende hånd nærmede han sig lommen. Tom. Det var et nederlag, men Dean vidste ikke, hvad han havde forventet. Der var intet, han kunne gøre. Selv den mindste lille detalje var ikke til at ændre fra hans egen hånd. De ville ikke lade det ske. Det var ikke ham, og alligevel var han stadigvæk sig selv. Hvorfor huskede han, hvorfor kunne han ikke glemme?

Snart stod han ved siden af Will, igen med følelsen af at ens bedste ven tog fejl, og troede man var en fremmed. Han talte til

ham igen og igen, men det tog ham stadigvæk dage at trænge igennem. Der var intet i Wills hukommelse. Den aften hvor de talte sammen, som i virkeligheden kun lå få dage tilbage i tiden, kunne være sket flere årtusinder tidligere for en anden person. Snart blev de fortrolige med hinanden igen, men der var intet, der var det samme, og alligevel var det hele uændret. Han kunne mærke, hvordan han langsomt blev mere opgivende, hvordan han nu selv følte sig som en drone. Bevidst jo, men uden midlerne til at videregive denne bevidsthed. Denne opgivende fornemmelse skræmte ham. Denne underkastelse til begivenhedernes gang fik ham til at frygte, hvad han kunne blive til, hvad der ville ske med ham, hvis han accepterede en sådan indstilling. Det var sent samme aften, han lå og ikke kunne falde i søvn, at han traf en vigtig beslutning.

Næste morgen vågnede han. Pænt på række begav han sig sammen med de andre ned mod produktionshallen. Han skævede ud igennem vinduet til galaksen. Hver eneste stjerne strålede og fik et sted dybt i ham til at længes. Selvom de alle lignede hinanden her på afstand, forestillede han sig dem alle unikke. Minutter efter var de i hallen. Han arbejdede metodisk, kæmpede for at forstå, hvad det aflange mørke metal han holdt i sine hænder skulle bruges til, hvilket formål det havde her i livet. Det føltes tungt, det ville kunne gøre en masse skade. Det var som om, at han mistede luften et kort sekund, og han faldt ned på sine knæ. Han vendte sig og så, at vagten ikke var der. Han vendte sig igen og så imod Will. Han stirrede på ham, og Will kiggede tilbage. Det kunne tilskrives et sidste desperat forsøg på at se noget, der ikke var der og aldrig ville være der. Deres øjne mødtes og alligevel ikke. Så løftede han metallet for at hamre det ned i arbejdsbandet under ham. Der var alt hans kraft, alt hans vilje, alt hans overbevisning i det slag, men metallet flyttede sig

ikke en millimeter i luften. Han følte sig svag, der var noget der tog hans energi. Han vidste, at han ikke kunne smadre båndet. De ville ikke lade ham. De gjorde, at han ikke kunne. Han så ind i sig selv, men så ingen forklaring og dermed ingen ægte vilje. Selvom han ønskede det af hele sit hjerte. Han skreg i frustration, og prøvede igen med et slag fra hoften. Voldsomt lod han sine arme føre fremad, han havde allerede forestillet sig tanken i hovedet, men intet. Intet resultat. Båndet kørte fortsat videre uanfægtet.

Han vendte sig tidsnok til at se vagterne. To eller tre stimlede sammen bagved hans plads. Han stirrede. Han løb. Han løb imod dem med al den vrede fra måneders, ja, hvad der ligeså godt kunne være års fangenskab. Og til hans overraskelse veg de tilbage i frygt. Han flygtede ikke med noget formål, ingen plan. Da han nåede væggen, drejede han blot den eneste vej, han kendte. Det var et tilfældigt snit, en uforklarlig hændelse og den føltes befriende. Han var sikker på, at han kunne høre Wills desperate stemme, idet han lagde metre imellem dem.

Der var noget usikkert ved verdenen omkring ham nu, alle de hvide overflader var væk og afløst af et hav af farver, hvor intet længere lignede det han kendte. Farten gjorde, at konturer forsvandt og i stedet blev afløst af svage antydninger. Lange store penselstrøg i stedet for fine detaljer. Han løb igennem rummet, hvor mange droner blot fortsatte deres arbejde uanfægtet. Andre kiggede forundret på ham, og nogle få gav sig til at løbe efter ham. Dean havde startet en opildnet stemning, som var alt det omkring dem ikke længere det samme. Han mærkede et smil på sine læber. Kunne han blot leve denne dag og aldrig vågne op igen, ville alt, hvad han ellers havde oplevet endelig give mening. Men de ville ikke lade ham, smilet stivnede snart. Vagterne flygtede ikke, de var ikke bange for ham. I stedet samlede de sig, han kunne se

dem vente nede af sidegangene, når han sprintede forbi. De var bag ham og foran ham. De ventede kun på en ordre. Han måtte ikke. Han måtte ikke give op, han gentog igen og igen sætningen for sig selv – for sin egen skyld. Ikke længere. En lang tyk række af vagter spærrede gangen foran ham, han drejede. Befandt sig snart et sted, han genkendte. På hans side var glasset og det uendelige univers udstrakt. Det gav ham fornyet styrke, og han øgede farten.

Men lige lidt hjalp det. De ventede allerede på ham. Udtryksløse øjne, de samme rolige målrettede bevægelser. De samlede sig omkring ham, nærmere og nærmere kom de i en cirkel omkring ham. Hvad kunne han gøre? Han var kun ham. Han nægtede at vågne igen, vågne med visheden, vågne uden visheden, hvad var værst? Og ønskede han at vide det. Hvordan kunne han være sikker på, at han ikke ville vågne til det samme liv igen? Flere droner samlede sig bagved vagterne. Det var det mest unikke øjeblik i deres evige liv, og om få dage ville det være et stort tomt intet i deres hukommelse. En begivenhed uden mening fordi den i virkeligheden aldrig havde fundet sted, hvis ingen huskede den. Han sprang imod den første den bedste vagt, men han følte sig svagelig og slaget havde intet resultat. Alle vagterne lignede også hinanden. De var blot en stor mørk mur i stedet for den brede grønne mur, han selv var en del af. Han viftede febrilsk med armene for at holde dem på afstand. Han bakkede mere og mere, stod nu med ryggen mod glasset. Nærmeste vagt tre eller fire meter væk. Det kom til ham, så soleklart som havde han stået i situationen før – glasset.

Han sprang med al kraft imod glasset bag ham. Intet. Igen, "slå igen", han råbte til sig selv. "Slå igen." Vagterne reagerede, men ikke længere velovervejet. Det der skete, var ikke forventet. Han nåede at sende fem kraftfulde slag imod glasset, før den første vagt greb fat i hans ben og

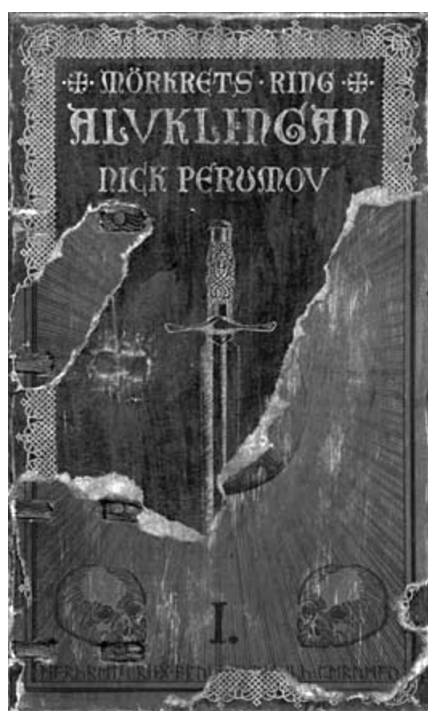
tacklede ham til jorden. De faldt begge, og med en hurtig impuls sendte han et velplaceret spark bagud i hovedet på vagten. De rodede rundt, og han fik febrilsk fat i vagtens våben. Han slog med staven imod de andre vagter, som han havde set vagterne selv bruge den. Så sprang han igen hidsigt imod glasset bag ham. Han løftede våbnet op i luften, og med sin sidste samlede styrke slog han, og hamrede det ind i vinduet.

Små skrammer spredtes – et uhelbredeligt sår i det blankpolerede glas. I hans uopmærksomme øjeblik var vagterne straks over Dean. Tre mand kastede sig imod ham og holdt ham nede. Der var ansigter overalt omkring ham, han så Will med sin enorme krop trone lige foran ham, mens han blot stirrede på den desperate kamp. Dean lå på gulvet og spjættede, mens han kiggede op. Han lyttede efter glasset. Ønskede brændende, at det ville knuses, men for hvert sekund, der passede, blev hans angst større og større. Slagene brændte ind i kroppen på ham, men han frygtede ikke smerte længere. Han stirrede mod Will igen. Deres øjne mødtes. Dean skreg. Han skreg af sine lungers fulde kraft, han tømte sine sidste åndedrag mod sin ven, "Gør det! Gør det! Det vil aldrig stoppe ellers! Det vil aldrig stoppe..." Og så var hans stemme væk, og det eneste han kunne, var at hviske ordene i sit sind. Den store mand over ham stod som en fremmed i et fremmed land. Han så på Dean, fjernede ikke øjnene fra ham. Tiden passede, millioner af små brøkdele, hængt sammen til en stor bred flod, der skyllede omgivelserne med sig. Al den tid det tog for noget glemt til at blive fundet for noget tabt endelig at vende hjem. Will smed sig imod glasset, og i samme nu gled et lille smil over Deans læber. Som glasset splintredes omkring dem, og han mærkede kulden fra intetheden på sine skuldre, trak han endelig for første og sidste gang vejret i et letselsens suk.

EN EFTERFØLGER TIL RINGENES HERRE?

Af Kim Pierri

Den russiske forfatter Nick Perumov (f. 1963) skrev i 1990'erne en uautoriseret fortsættelse af *Ringenes Herre*. Nu er denne trilogi ved at blive udgivet på svensk.

Da Tolkien afsluttede *Ringenes Herre*, skulle det bliver enden på den historie. Selvom han prøvede at lave en ny historie, "Den nye Skygge", der skulle foregå 200 år efter Ringkrigen. Der er bare det problem at Tolkien kun nåede at skrive 13 sider (som er optrykt i *History of Middle-Earth* bind 12).

Vi har vel alle ønsket at historien blev skrevet videre. Man kunne drømme om at Christopher fandt en hel bog på loftet som Tolkien havde skrevet eller måske kunne man drømme om selv at skrive sådan en bog. Det er der dog meget få der har gjort, men en russer ved navn Nick Perumov gjorde det faktisk. Han havde læst en af de illegale udgaver af *Ringenes Herre* der var i omløb i Sovjetunionen og besluttede sig for at skrive en fortsættelse. Det var egentlig tænkt som en bog han kunne dele med sine venner, men der var en han hans kollegaer der opdagede den og tilbød at udgive den.

Bøgerne, som Perumov skrev, hedder oversat til dansk *Elversværdet*, *Den Sorte Lanse* og *Adamanten af Henna*. Samlet hedder serien *Mørkets Ring* (min oversættelse fra engelsk/svensk). De er aldrig udkommet på engelsk, men nu kommer de på svensk. Den første udkom i oktober 2010, bind 2 i efteråret 2011 og bind 3 i efteråret 2012.

Perumov har siden skrevet over 20 fantasy-romaner, hvoraf en del er oversat til flere sprog. Der er nu ingen bøger af ham på dansk.

I skrivende stund er bøgerne altså ikke udgivet på noget sprog jeg kan læse, men jeg har fået en 'teaser' fra det svenske forlag. Det er en 56 sider booklet med de første 30 sider af bogen. Jeg har læst denne booklet og har her nogle indledende tanker om den.

Det er jo kun starten af bogen. Den foregår 300 år efter Saurons fald. Herredet er blevet endnu mere isoleret efter at Kong Elessar gav dem lov til at leve for sig selv uden at behøve

at tænke på omverdenen. De er holdt op med at tænke på verden udenfor. Desuden er menneskerne blevet uopmærksomme på grund af den lange fred efter Ringkrigen. Hobbitten Folco Brændebuk er den eneste hobbit der drømmer om fortidens helte, såsom Frodo, Bilbo, Pippin og hans egen forfar Merry Brændebuk. Han er den eneste der læser i det eksemplar af *Den Røde Bog* der ligger i hans families hus. Han er desuden ejeren af Merrys gondorianske sværd. En dag han er ude at ride, møder han dværgen Thorin, søn af Dair fra Blåbjergene.

Thorin (altså ikke ham fra Hobbitten) er ude for at finde ud af hvad der er ved at ske i Midgård. Der er fare på færde. Dværgene har igen gravet i Morias miner og har sluppet et eller andet frit, hvorefter de flygtede fra minerne. Cirdan har bestilt dværge til at gøre sin bys mure tykkere. Da Thorin og Folco er ude at lede efter en pony som er stukket af, fanger de en gnom, som åbenbart er på vej til Isengard for at lede efter overlevende orker for en mand der vil betale dem godt for det. Der er åbenbart en ny ondskab der ønsker at indtage Midgård. Folco og Thorin tager til Kongens by Annúminas for at finde ud af hvad der sker.

Den svenske titel på bogen er *Mörkrets ring 1 - Alvklingen* af Nick Perumov, oversat af Alan Asaid. Bogen er på 500 sider. Jeg har fået Ruby fra Mithlond til at sende mig et eksemplar når bogen udkommer. Så der kommer sikkert en ny anmeldelse på et senere tidspunkt.

Det vides ikke hvad Tolkienes arvinger mener om denne uautoriserede russiske fortsættelse. Tiden vil vise om det svenske forlag rager uklar med deres sagførere.

Nick Perumovs russiske hjemmeside (som kan læses på dansk via Google): www.perumov.com

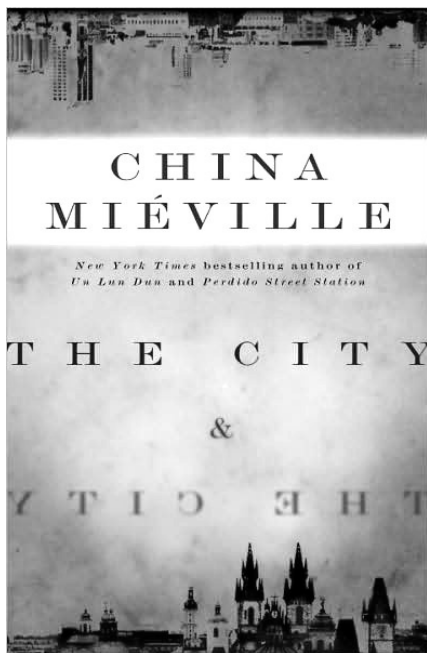
Her kan du læse noget om den svenske udgave: www.coltsso.se/bok_perumov2-1.htm

NYT OM FANTASTIK

Af Klaus Æ. Mogensen

Priser

Kaspar Kolling Nielsen har fået Danske Banks debutantpris for novellesamlingen *Mount København* – som nu også er ved at blive lavet til en tv-serie på DR.

World Fantasy Award er gået til følgende:

- Life Achievement: Brian Lumley, Terry Pratchett, Peter Straub
- Roman: China Miéville, *The City & The City*
- Kortroman: Margo Lanagan, *Sea-Hearts*
- Novelle: Karen Joy Fowler, "The Pelican Bar"
- Antologi: Peter Straub, red., *American Fantastic Tales*
- Novellesamling (delt) Ludmila Petrushevskaya, *There Once Lived a Woman Who Tried To Kill Her Neighbor's Baby: Scary Fairy Tales*; Gene Wolfe, *The Very Best of Gene Wolfe/The Best of Gene Wolfe*
- Kunstner: Charles Vess
- Specialpris/professionel: Jonathan Strahan for antologier

- Specialpris/ikke-professionel: Susan Marie Groppi for *Strange Horizons*

Dødsfald

Filmproduceren **Dino De Laurentiis** er død, 91 år gammel. Laurentiis er især kendt for at producere store mainstream-film, bl.a. Fellinis *La Strada*, Pollocks *Tre døgn for Condor*, Bergmans *Slangens Æg* og Lynch's *Blue Velvet*, men han producerede også et stort antal genrefilm, blandt andet *Barbarella*, *Conan the Barbarian*, genindspilningen af *King Kong* fra 1976, *Flash Gordon* fra 1980, David Lynch's *Dune*, David Cronenbergs *The Dead Zone* og Sam Raimis *Army of Darkness*.

Special effects-eksperten **Grant McCune**, der bl.a. stod bag R2D2, den lille støvsugeragtige robot i *Star Wars*, er død, 67 år gammel. McClune har leveret special effects til flere film, bl.a. *Spaceballs*, *Ghostbusters II*, *Rambo* og den oprindelige *Jaws*.

Skuespillerinden **Anne Francis**, mest kendt for rollen som Altaira i sf-filmen *Forbidden Planet* fra 1956, er død, 80 år gammel.

Skuespilleren **Leslie Nielsen**, som spillede heroisk rumhelt i ovennævnte *Forbidden Planet*, men senere blev kendt som komiker i bl.a. *Airplane* og *The Naked Gun*, er død, 84 år gammel.

Leslie Nielsen og Anne Francis i *Forbidden Planet*

Den polskfødte skuespillerinde **Ingrid Pitt** er død 73 år gammel. Hun medvirkede i en del horrorfilm fra Hammer Studios og har også været med i *The Wicker Man* og *Dr. Who*.

Skuespilleren **Pete Postlethwaite**, som Steven Spielberg har kaldt 'verdens bedste skuespiller', er død, 64 år gammel. Han har medvirket i mange sf-film, bl.a. *Jurassic Park*, *Æon Flux*, *The Omen*, *Solomon Kane*, *Clash of the Titans* og senest *Inception*.

Den britiske skuespiller **Graham Crowden** er død, 87 år gammel. Crowden sagde nej til tilbuddet om at spille Dr. Who efter Jon Pertwee, men har spillet med i en del andre genreprroduktioner, bl.a. *Catweazle*, *The Final Programme*, *The Little Prince*, *Star Maidens*, *Jabberwock*, *Delta Wave*, *Soul Music* og *The 10th Kingdom*.

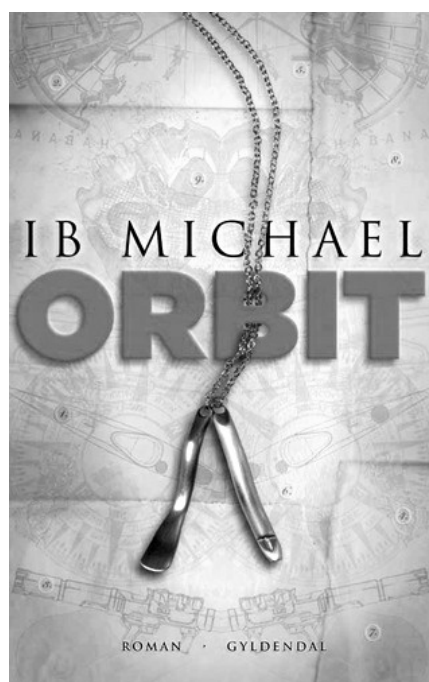
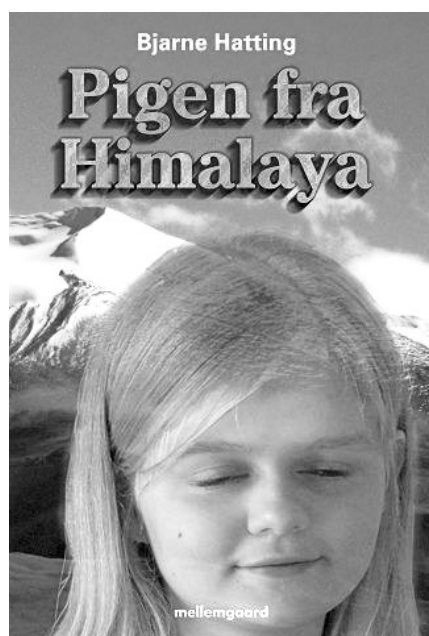
Den produktive belgiske sf-forfatter **Alain le Bussy** er død, 63 år gammel. Ud over at have skrevet mere end 20 romaner og 200 noveller var han en hyppig gæst på europæiske festivaler, blandt andet Eurocon 2007 i København.

Den britiske forfatter og fan **E.C. Tubb** er død, 90 år gammel. Tubb er mest kendt for sin lange serie space opera-romaner på 33 bind om *Dumarest of Terra*.

NYT FANTASTIK PÅ DANSK

af Janus Andersen

Listen i denne udgave
gælder fra september
og til og med december
2010.

Skønlitteratur, voksne

- Cronin, Justin: *Den første*. Lindhardt og Ringhof, 1019 sider, kr. 349,95
- Eagleman, David: *Sum : Fyrre fortællinger fra det hinsides*. Tiderne Skifter, 130 sider, kr. 200,00
- Fitzek, Sebastian: *Splinten*. Mrs. Robinson, 294 sider, kr. 249,00
- Gersdorff, Morgan: *Glimt af fremtiden: en meditativ fremtids odyssé*. Caberlain, 172 sider, kr. 198,00
- Hatting, Bjarne: *Pigen fra Himalaya*. Mellemsgaard, 290 sider, kr. 249,00
- Højberg, Nikolaj: *Lejlighed 42: og andre mørke fortællinger*. Kandor, 226 sider, kr. 149,00
- Jensen, Liz: *Varslet*. Politiken, 348 sider, kr. 250,00
- King, Stephen: *Under kuplen*. Lindhardt og Ringhof, 1197 sider, kr. 499,95
- Kloth-Jørgensen, Benny: *Porten til fremtiden*. Læsehesten, 408 sider, kr. 199,00
- McEwan, Ian: *Solar*. Gyldendal, 389 sider, kr. 299,00
- Michael, Ib: *Orbit*. Gyldendal, 391 sider, kr. 299,00
- Reslow, Christian: *Micki 19:50*. Valeta, 135 sider, kr. 149,00
- Shuman, George D.: *Et andet syn*. Jentas, 267 sider, kr. 199,95
- Strømsholt, Thomas: *De underjordiske: gotiske fortællinger og sære historier*. H. Harksen Productions, 186 sider, kr. 250,00
- Tommy Heisz & Thomas Aagaard Skovmand (red.): *Terror i København: 12 noveller*. Byens Forlag, 180 sider, kr. 259,00
- Toro, Guillermo del: *Mørke* (Strain-trilogien; 2). Hr. Ferdinand, 361 sider, kr. 299,00
- Twelve Hawks, John: *Den mørke flod*. (Den rejsende; 2). Per Kofod, 309 sider, kr. 299,00
- Vork, Teddy: *Diget*. Tellerup, 182 sider, kr. 298,00

Børne- og ungdomsbøger

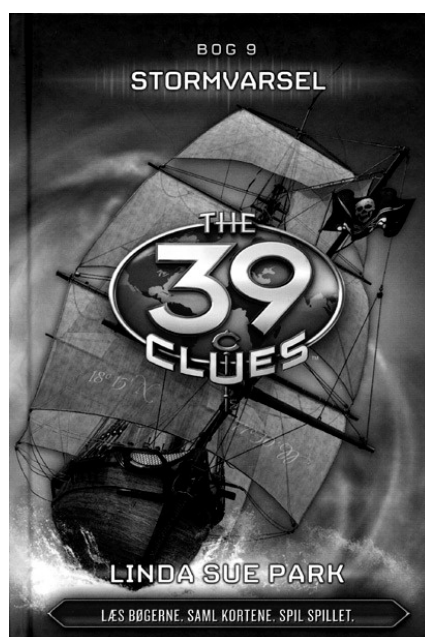
- Agergaard, Erling: *Dragen og ridderen*. Cadeau, 76 sider, kr. 119,00
- Ahlburg, Kirsten: *Tora og regnbuen*. Special-pædagogisk forlag, 16 sider, kr. 57,50
- Altschuler, Sally: *Den sorte linie* (Zowie, bind 2). Tudse, 76 sider, kr. 150,00
- Altschuler, Sally: *Martins ørevoks* (Zowie, bind 1). Tudse, 64 sider, kr. 150,00
- Bech, Leo: *Den afskyelige snemand*. Cadeau, 54 sider, kr. 79,00
- Bech, Leo: *Den blå dame går igen*. Cadeau, 66 sider, kr. 79,00
- Ben 10.10.10.: *den store jubilæumsbog*. People's Press Jr., 268 sider, kr. 249,00
- Berkeley, Jon: *Lynnøglen* (Onsdags fortællinger, 3). Gyldendal, 412 sider, kr. 299,95
- Bie, Jørn: *Det rygende spejl*. Human, 494 sider, kr. 289,00
- Björkelid, Anders: *Ondvinter* (Fortællingen om blodet, 1. bog). Politiken, 295 sider, kr. 150,00
- Blade, Adam: *Den vingede hest Skar* (Monsterjagten, 14). Flachs, 112 sider, kr. 168,00
- Blade, Adam: *Gorgonhunden Kaymon* (Monsterjagten, 16). Flachs, 110 sider, kr. 168,00
- Blade, Adam: *Havuhyret Narga* (Monsterjagten, 15). Flachs, 113 sider, kr. 168,00
- Blade, Adam: *Megamamutten Tusk* (Monsterjagten, 17). Flachs, 113 sider, kr. 168,00
- Blade, Adam: *Skorpionmanden Sting* (Monsterjagten, 18). Flachs, 114 sider, kr. 168,00
- Buckley-Archer, Linda: *Lord Luxon* (Tidsrejsen, 3). Høst, 341 sider, kr. 299,95
- Bugge, Erling: *Et gys fra graven*. Cadeau, 66 sider, kr. 79,00
- Bundgaard, Ole: *Trampe Trolde bliver far*. Special-pædagogisk forlag, 24 sider, kr. 61,25

- Bødker, Benni: *Kropsrøverne* (Kaptajn Prometheus, nr. 2). Gyldendal, 74 sider, kr. 173,75
- Bødker, Benni: *Louise* (De 7 nøgler, 5). Gyldendal, 70 sider, kr. 173,75
- Bødker, Benni: *Tordenstrålen* (Helvedesporten, 6). Alinea, 31 sider, kr. 148,75
- Chancellor, Henry: *Museets hemmelighed* (Tom Scatterhorns forunderlige eventyr). Carlsen, 472 sider, kr. 399,95
- Christensen, Sascha: *De naturlige* (Humaran-trilogien, 2). Bahnhof, 375 s., kr. 199,00
- Christiansen, Jesper Nicolaj: *Sværdet* (Ronin, 1). Carlsen, 63 sider, kr. 179,95
- Colfer, Eoin: *Artemis Fowl – Atlantiskomplekset* (Artemis Fowl ; 7). Carlsen, 331 sider, kr. 249,95
- Dalsgaard Thomsen, Sissel: *Vips og klub Dracula*. Carlsen, 49 sider, kr. 179,95
- *Den ultimative guide*. forfatter: Caroline Gott ... [et al.]. Buster, 61 sider, kr. 149,00
- DiTerlizzi, Tony: *Kenny & dragen*. Flachs, 151 sider, kr. 248,00
- Donbavand, Tommy: *Skelettets kranium* (Gysergaden Scream Street, 5). Alvilda, 126 sider, kr. 79,95
- Donbavand, Tommy: *Varulvens klo* (Gysergaden Scream Street, 6). Alvilda, 126 sider, kr. 79,95
- Dürr, Morten: *Alligatorblod*. Alinea, 85 sider, kr. 180,00
- Dürr, Morten: *De forbyttede tisse-mænd*. Carlsen, 72 sider, kr. 179,95
- Dürr, Morten: *Kurt Komet*. Carlsen, 140 sider, kr. 249,95
- Dürr, Morten: *Øksemorderens kranium*. Alinea, 76 sider, kr. 180,00
- Einspor, Henrik: *Gæsten fra rummet* (Ali Zongo; 1). Gyldendal, kr. 145,00
- Einspor, Henrik: *Jack Stump Halloween special*. Løse Ænder, 103 sider, kr. 199,00
- Fabricius, Hanne: *Øgledronningens forbandelse* (Tidsdetektiverne, 1. bog). Torgard, 230 sider, kr. 199,00
- Funke, Cornelia: *Spøgelsesjægerne på iskoldt eventyr* (Spøgelsesjægerne, 1. bind). Flachs, 104 sider, kr. 248,00
- Gaiman, Neil: *Odd & frostjætterne*. Høst, 84 sider, kr. 199,95
- Golding, Julia: *Dragonfly: guldsmed*. Tellerup, 343 sider, kr. 398,00
- Gotthardt, Peter: *Dragens hjerte* (Det fortryllede slot, 10). Carlsen, 74 s., kr. 49,95
- Gotthardt, Peter: *Dværgenes huler* (Katla & Knøs; 2). Alvilda, kr. 169,95

- Gotthardt, Peter: *Enhjørningens tårer* (Det fortryllede slot, 9). Carlsen, 74 sider, kr. 49,95
- Gotthardt, Peter: *Grevinden med den sorte maske*. Carlsen, 62 sider, kr. 179,95
- Gotthardt, Peter: *Havfruens sang* (Det fortryllede slot, 11). Carlsen, 70 sider, kr. 49,95
- Gotthardt, Peter: *Kong Arthur og ridderne af det runde bord*. Carlsen, 146 sider, kr. 229,95
- Gotthardt, Peter: *Skoven uden veje* (Elverdronningens børn, 2. bog). Carlsen, 63 sider, kr. 197,95
- Gotthardt, Peter: *Troldenes dal* (Det fortryllede slot, 12). Carlsen, 70 sider, kr. 49,95
- Gréban, Quentin: *Pinocchio*. Lamberth, 81 sider, kr. 299,00
- Grønlykke, Peter: *Pradoslevs pagt: eventyret om Jeiric Al-denhof*. Mellemgaard, 267 sider, kr. 249,00
- Helfer, Anna-Marie: *Riddere i duel* (Rollespil, 4). Alinea, 32 sider, kr. 123,75
- Higgins, F. E.: *Glasøjets forbandelse: en grusom hævn* (Den sorte bog ; 3). Carlsen, 268 sider, kr. 349,95
- Höjer, Dan: *Spøgelsesmysteriet* (Cirkusdetektiverne). Alvilda, 127 sider, kr. 199,95
- *Jagten på den magiske urt – og 6 andre romaner*, medforfatter: Daniel Zimakoff; medforfatter: Sally Altschuler. Skolebibliotekerne, Halsnæs Kommune, 96 sider, kr. 50,00
- Jürgensen, Dennis: *Kælderkrigerne*. Tellerup.dk, 262 sider, kr. 199,95
- Jürgensen, Dennis: *Tunnelmanden*. Tellerup.dk, 313 sider, kr. 199,95
- Kerr, Philip: *De fem fakirer fra Faizabad* (Lampens børn, 6. bind). Modtryk, 406 sider, kr. 249,00
- Kerven, Rosalind: *Troldskatten* (Vikingskurken Grim den Grusomme, 3). Flachs, 199 sider, kr. 248,00
- Kingsley, Kaza: *Forskellighedens monstre* (Erec Rex, 2). Tellerup, 309 sider, kr. 348,00
- Kjær, Jan: *Den magiske hjelm* (Kong Neos løver, 1). Carlsen, 62 sider, kr. 240,00
- Kjær, Jan: *Taynikma – legenden om Gekko*. Phabel, 125 sider, kr. 129,00
- Klausen, Orla: *Aqilla* (Ulvs rejse, 3. del). Alrune, 47 sider, kr. 168,75
- Korman, Gordon: *Kejserens kode* (The 39 clues; 8). Egmont Litass, kr. 149,95
- Kaaberbøl, Lene: *Ildprøven* (Vildheks; 1). Alvilda, kr. 169,95
- Laub, Ole Henrik: *Mørkets bæster*. Cadeau, 62 sider, kr. 79,00
- Laub, Ole Henrik: *Nattens vindue*. Infoko, 1 cd, 64 sider, kr. 275,00
- Lenahan, John: *Skyggemagi*. Tellerup, 315 sider, kr. 348,00
- Lerangis, Peter: *Slangereden* (The 39 clues; 7). Egmont Litass, kr. 149,95

- Lloyd, Saci: *Laura Browns CO2-dagbog 2017* (Laura Browns CO2-dagbog 2015; 2). Politiken, 412 sider, kr. 150,00
- Lyngvild, Jim: *Alfemod og ulveblod*. Carlsen, 75 sider, kr. 129,95
- Lyngvild, Jim: *Epos og enhjørningen*. Carlsen, 74 sider, kr. 129,95
- Maguire, Eden: *Phoenix* (Beautiful dead; 4). Politiken, kr. 200,00
- Marr, Melissa: *Flygtig evighed* (Mørk lykke ; 3). Carlsen, 397 sider, kr. 199,95
- Martinsen, Vibeke: *Drageungen* (Dragernes beskytter, 3). Forum, 77 sider, kr. 149,95
- McAllister, M. I.: *Urchin og stormfloden* (Krøniken om Mistelten, 5). Fokal, 307 sider, kr. 249,95
- McMullan, Kate: *Nedteølling til år 1000* (Dragedræberakademiet, 8). Carlsen, 109 sider, kr. 275,94
- Mead, Richelle: *Bidende kulde* (Vampyrakademiet, Bog 2). Borgen, 284 sider, kr. 199,00
- Melin, Mårten: *Troldbunden*. Thorup, 191 sider, kr. 249,00
- Mercer, Sienna: *Altid sammen?* (Min søster, vampyren, nr. 4). Alvilda, 193 sider, kr. 99,95
- Miller, Christopher: *Hunter Brown og Skyggens hemmelighed* (Kodebærerne, 1). ProRex, 387 sider, kr. 199,95
- Møller Jørgensen, Lene: *Døde børn glemmer ikke*. Gyldendal, 176 sider, kr. 229,95
- Møller Jørgensen, Lene: *Dømt til døden* (Ravets børn, 2). Forum, 42 sider, kr. 139,95
- Møller Jørgensen, Lene: *Fredløse* (Ravets børn, 3). Forum, 41 sider, kr. 139,95
- Møller Jørgensen, Lene: *Ravnens skrig* (Ravets børn, 1). Forum, 41 sider, kr. 139,95
- Nesbø, Jo: *Doktor Proktor og verdens undergang – måske* (Doktor Proktor, 3). Gyldendal, 342 sider, kr. 199,95
- Noël, Alyson: *Skyggeland* (De udødelige, 3). Alvilda, 381 sider, kr. 249,95
- Nuyen, Jenny-Mai: *Nijura: elverkronens arving, bind 1*. Carlsen,
- Næsted Nielsen, Michael: *Ligvognen fra helvede*. Facet, 101 sider, kr. 149,00
- Osborne, Mary Pope: *Tumult på Titanic* (Det magiske hus i træet, 17). Carlsen, 79 sider, kr. 49,95
- Oscar K.: *Et øjeblik i Kvante Sørensens liv*. Høst, 76 sider, kr. 249,95
- Ottesen, Josefine: *Vingesus og odderplask* (Hullerikkerne fra Syvstammetræet, 3). Høst, 119 sider, kr. 199,95
- Park, Linda Sue: *Stormvarsel* (The 39 clues; 9). Egmont Litas, kr. 149,95
- Poole, Gabriella: *Hemmelige liv* (Darke Akademiet, 1). Flachs, 270 sider, kr. 298,00
- Prineas, Sarah: *Fundet* (Den magiske tyv; 3). Borgen, kr. 249,00
- Reeve, Philip: *Lærkelyset eller De hvide edderkoppers hævn! eller Saturns ringe tur-retur! en nervepirrende fortælling om et ukueligt mod i de fjerneste egne af det ydre rum*. Carlsen, 403 sider, kr. 419,95
- Riddell, Chris: *Alt om rumvæsner eller hvordan man opdager et angreb fra rummet – og hvad man skal gøre ved det*. Carlsen, 45 sider, kr. 274,95
- Riordan, Rick: *Uhyrernes hav* (Percy Jackson & olymperne, bind 2). Carlsen, 284 sider, kr. 199,95
- Salmson, Jo: *Tiggerdrengen Tam* (Drageridderne, 1). Carlsen, 116 sider, kr. 199,95
- Schrøder, Thomas: *G.A.G.'en* (Bastians skøre opfindelser; 3). Afart, kr. 60,00
- Schrøder, Thomas: *Kopicolan* (Bastians skøre opfindelser ; 1). Afart, kr. 60,00
- Schrøder, Thomas: *Supergødningen* (Bastians skøre opfindelser; 2). Afart, kr. 60,00
- Simonsen, Michèle: *Da Den lille Havfrue tabte hovedet og andre fortællinger*. Attika, 68 sider, kr. 129,00
- Skipper, Kenneth: *Ildmageren Ravnerock*, 137 sider, kr. 165,00
- Slot, Steffen: *Den nat julemanden gled i en sukkerroe: et juleeventyr i 24 afsnit*. KlarPirat, 98 sider, kr. 149,00
- Smith, L. J.: *Mørkets frembrud* (The vampire diaries; 5). Tellerup, kr. 249,95
- Smith, L. J.: *Skyggesjæle* (The vampire diaries; 6). Tellerup, kr. 249,95
- Somper, Justin: *Sorte hjerter* (Vampirater, 4). Borgen, 342 sider, kr. 199,00
- Stiefvater, Maggie: *Vildskab*. Gyldendal, 427 sider, kr. 249,95
- Stroud, Jonathan: *Heltenes dal*. Carlsen, 394 s., kr. 399,95
- Søberg, Mette Østergaard: *Dragebjergenes hemmelighed*. Mellempgaard, 228 sider, kr. 249,00
- Tan, Shaun: *Udkantsfortællinger*. ABC Forlag, 92 sider, kr. 269,00
- Thórarinn Leifsson: *Bedstemor Huldas bibliotek*. Torgard, 217 sider, kr. 199,00
- Tingleff, Jacob: *Englejagten*. Høst, 147 sider, kr. 199,95
- TK: *Prince of Persia: the sands of time*. Egmont Litas, 147 sider, kr. 149,95
- Toft, Jon Brændsgaard: *Elliot* (Vampyrkrøniken ; 2). Mellempgaard, kr. 199,00
- Weinreich, Jacob: *Galgebakken* (Gyserklubben, 4). Dansklærerforeningen, 43 sider, kr. 105,00

- Weinreich, Jacob: *Nat på kirkegården* (Gyserklubben, 5). Dansk lærerforening, 44 sider, kr. 105,00
- Westerfeld, Scott: *Uglies* (Uglies; 1). People's Press Jr., 334 sider, kr. 199,00
- Wooding, Chris: *Malice*. Flachs, 374 sider, kr. 348,00

Fag- og anden litteratur

- 10 historier fra rollespilsdanmark. Rollespilsakademiet, 193 sider, kr. 149,00
- Andersen, Jens: *Ole Lund Kirkegaard: en livshistorie*. Gyldendal, 301 sider, kr. 299,00
- Fry, Jason: *Star Wars – Klonkrigene: universet, nye fronter*. Carlsen, 125 sider, kr. 249,95
- Historier om Amerika: aktuelle strømninger i USA's litteratur, redaktør: Michael Bach Henriksen/Tonny Vorm. Bahnhof, 285 sider, kr. 299,00
- Iskov, Brian: *Jakob Stegelmans Troldepejlet: den store troldepejlsbog*. DR, Carlsen, 143 sider, kr. 249,95
- Martinov, Niels: *Litterære ismer: fra romantik til postmodernisme og magisk realisme*. Systime, 76 sider, kr. 122,50
- Møller, Hans Henrik: *Snoskebolle – og andre litterære essays*. Dråben, 130 sider, kr. 160,00
- Wennerstrøm Nielsen, Jonna: *Gysets mestre: den tidlige gotiske roman i engelsk litteratur og dens efterfølgere: "sensationsromanen" og detektivhistorien*. Books on Demand, 180 sider, kr. 249,00

Tegneserier

- Ayroles, Alain: *På jagt efter kimærer* (Med kappe og kårde, 7). Arboris, 48 sider, kr. 99,50
- Canales, Juan Díaz: *Infernalsk stilhed* (Blacksad, 4). Cobolt, 56 sider, kr. 148,00
- Corbeyran, Eric: *Ophidia* (Regulatoren, 3). Arboris, 46 sider, kr. 99,50
- Le Tendre, Serge: *Gudernes magiske bog* (Jagten på tids-

- fuglen, 6). Cobolt, 66 sider, kr. 198,00
- Léturgie, J.: *Landet uden nåde* (Ridder Goodwill, nr. 13). Donovan Comics, 48 sider, kr. 99,95
- Morvan, Jean-David: *Tandbrækkeren* (Konvojen – Navis' ungdomsår, 3). Arboris, 45 sider, kr. 99,50
- Nøhr, Thomas: *Kaptajn Arno: det skal nok gå altsammen: et nonsensisk billeddigt*. Blækfabrikken, 184 sider, kr. 129,95
- O'Malley, Bryan Lee: *Scott Pilgrim mod universet* (Scott Pilgrim, 5). Aben maler, ca. 190 sider, kr. 80,00
- O'Malley, Bryan Lee: *Scott Pilgrim tager sig sammen* (Scott Pilgrim, 4). Aben maler, ca. 220 sider, kr. 80,00
- O'Malley, Bryan Lee: *Scott Pilgrims stjernestund* (Scott Pilgrim, 6). Aben maler, ca. 250 sider, kr. 80,00
- Robin, Thierry: *Glædelig halloween – Julle Julemand*. Fahrenheit, 46 sider, kr. 129,50
- Tardi, Jacques: *Den djævelske labyrint* (Adèle Blanc-Sec, 9). Faraos Cigarer, 47 sider, kr. 148,00
- Vehlmann, Fabien: *Zorkonerne kommer!* (Splint & Co. (Frederiksberg), 51). Cobolt, 56 sider, kr. 148,00

KALENDER

Arrangementer arrangeret af eller med interesse for Fantastik.

Fantastik caféaften

TID: d. 2. og 20. hver måned kl. 19:00
STED: Café Asta, Valby Langgade 62, København
Kaffe, øl, mad og hyggesnak i afslappede omgivelser.

Fantastik quizaften

TID: 10/3 2011 kl. 19
STED: Hos Klaus Æ. Mogensen, Pile Allé 41, 2. tv
Hyggelige quizzes om film, bøger m.m. Medbring selv slik og drikkevarer ud over te og kaffe.

Fantask Spilfestival

TID: 26/03 2011 kl. 10-18
STED: Vanløse Kulturhus
Fantasks årlige spilledag
www.fantask.dk

The Scandinavian Sci-Fi, Game and Film Convention

TID: 02-03/04 2011
STED: Malmø
Festival med fokus på medier.
www.propworld.nu

Fantastik Generalforsamling

TID: 23/3 2011 kl. 19
STED: Valby Kulturhus
Dagsorden ifølge vedtægter.

Fantastik auktion

TID: 28/4 2011 kl. 19
STED: Valby Kulturhus
Auktion over bøger, film m.m. til fordel for foreningen Fantastik. Medbring gerne ting til salg, enten doneret 100% eller med 20% til foreningen og 80% til dig selv.

Star Wars Weekend

TID: 28-29/05 2011
STED: Taastrup Medborgerhus
Mød nogle af skuespillerne fra filmene og køb Star Wars-bøger, film og merchandise.
www.danskstarwarsloge.dk

Eurocon 2011

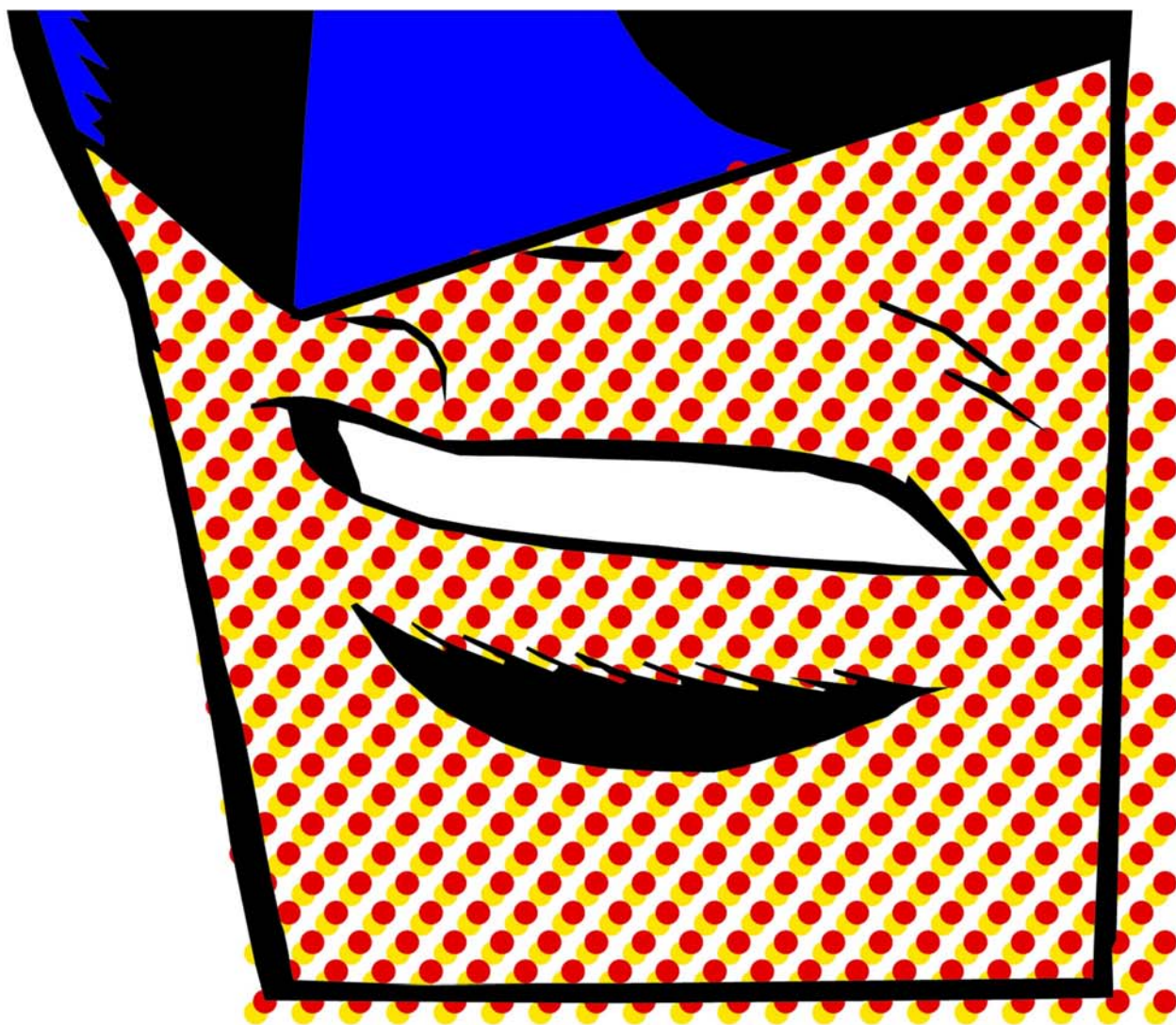
TID: 17-19/6 2011
STED: Stockholm, Sverige
Stor europæisk sf-festival.
Æresgæster: Elizabeth Bear, Ian McDonald, Jukka Halme m.fl.
www.eurocon2011.se

Renovation, the 2011 World Science Fiction Convention

TID: 17-21/8 2011
STED: Reno, Nevada, USA
Æresgæster: Ellen Asher, Tim Powers, Boris Vallejo, Bill Willingham, Tricky Pixie
www.renovationsf.org

Fantasticon 2011

TID: 05/11 2011
STED: Valby Kulturhus
Årets danske festival for de fantastiske genrer. I år er det en mindre endags festival mens arrangørerne samler kræfter til en stor tredages festival i 2012. Temaet er pulp-fiktion.
www.fantasticon.dk

FOUR COLOR COMICS
(Four Color) : A printing process in which all primary colors plus black are used. Also refers to the Four Color series published by Dell.

COMICS
SCIENCE FICTION MANGA
GAMES FANTASY
SURF THE SHOP

FANTASK SKT. PEDERSSTRÆDE 18 & 35 1453 KØBENHAVN K
GAMES: 33 93 85 38 COMICS/POSTORDRE: 33 11 85 38 FAX: 33 13 85 01
E-MAIL: FANTASK@FANTASK.DK WWW.FANTASK.DK

DANSK STAR WARS LOGE i samarbejde med TAASTRUP MEDBORGERHUS
præsenterer

STAR WARS WEEKEND

TAASTRUP MEDBORGERHUS, TAASTRUP HOVEDGADE 71, 2630 TAASTRUP

28 & 29 MAJ 2011 KL 10-17

**MØD STJERNERNE FRA
STAR WARS OG FAIDERES *AUTOGRAF**

JOHN COPPINGER PAM ROSE RICHARD BONEHILL ALAN FLYNG

+ SPECIEL OVERRASKELSE

ENTRÉ 30,- PR DAG

(Indgang ved parkeringspladsen)

KÆMPE STAR WARS MARKED

Mød skuespillere fra Star Wars Filmene og køb deres autograf, Auktion, Konkurrencer, Droid Builders Club Denmark, Mød Darth Vader & hans Stormtroopers Udstillinger fra Byggepladen, Intergalaktisk frokost i cafeen og meget mere.

CENTERSLAGTEREN
www.slagterfinn.dk

**SE MERE INFORMATION PÅ
WWW.DANSKSTARWARSLØGE.DK**

Gæster kan aflyse pga. arbejde. *Autografer betales ved siden af billetten.
Prisen på autografer bestemmes af gæsterne, og er inklusiv et 20cm x 25cm fotografi. Priserne vil blive oplyst nærmere dagen.